

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

VIII legislatura

Vuitè període

Sèrie P - Número 122

Dimecres, 26 de maig de 2010

Ple del Parlament

PRESIDÈNCIA DEL M. H. SR. ERNEST BENACH I PASCUAL

Sessió núm. 80, primera reunió

S U M A R I

Projecte de llei

de la llengua de signes catalana (tram. 200-00065/08) p. 3

Projecte de llei

de modificació de la Llei 21/2000, del 29 de desembre, sobre els drets d'informació concernent la salut i l'autonomia del pacient i la documentació clínica (tram. 200-00073/08) p. 14

Projecte de llei

del protectorat respecte de les fundacions i les associacions d'utilitat pública (debat de totalitat) (tram. 200-00091/08) p. 24

Pregunta

al president de la Generalitat sobre els criteris pels quals els grups que donen suport al Govern han sol·licitat la creació de la Comissió d'Investigació sobre la Gestió del Palau de la Música (tram. 317-00363/08) p. 35

Pregunta

al president de la Generalitat sobre les mesures per a reduir el dèficit públic (tram. 317-00367/08) p. 36

Pregunta

al president de la Generalitat sobre les mesures del Govern de la Generalitat i del Govern de l'Estat per a reduir el dèficit públic (tram. 317-00362/08) p. 37

Pregunta

al president de la Generalitat sobre els efectes de les mesures per a reduir el dèficit públic sobre la recerca, l'educació i les infraestructures bàsiques (tram. 317-00365/08) p. 39

Pregunta

al president de la Generalitat sobre el debat que es va fer al Senat sobre l'Estatut d'autonomia i la renovació del Tribunal Constitucional (tram. 317-00364/08) p. 40

Pregunta

al president de la Generalitat sobre les mesures del Govern per a reduir el dèficit públic i promoure l'austeritat (tram. 317-00366/08) p. 40

Pregunta

al Govern sobre la distribució dels fons de la formació ocupacional (tram. 310-00431/08) p. 41

→

Pregunta

al Govern sobre les mesures per a garantir els recursos per a les persones en situació de dependència (tram. 310-00429/08) p. 43

Pregunta

al Govern sobre les mesures del pla de xoc per a combatre la crisi de preus agraris i per a ajudar les rendes agrícoles (tram. 310-00434/08) p. 43

Pregunta

al Govern sobre els vetlladors socials en l'àmbit de l'educació (tram. 310-00428/08) p. 45

Pregunta

al Govern sobre les noves aplicacions informàtiques de l'Administració de justícia (tram. 310-00430/08) p. 46

Pregunta

al Govern sobre l'oferta educativa a les zones escolars rurals (tram. 310-00432/08) p. 47

Pregunta

al Govern sobre la política de personal del Departament de Justícia i dels òrgans que en depenen (tram. 310-00433/08) p. 49

Projecte de llei

de modificació de la Llei 11/2007, de l'11 d'octubre, de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals (debat de totalitat) (tram. 200-00092/08) p. 50

Proposició de llei

d'addició de l'apartat 5 de l'article 26 de la Llei 2/2009, del 12 de febrer, del Consell de Garanties Estatutàries (debat de totalitat) (tram. 202-00078/08) p. 59

Procediment

per elegir un membre o una membre del Consell Social de la Universitat de Girona (tram. 284-0037/08) p. 61

Moció

subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les mancances del sistema educatiu (tram. 302-00237/08) p. 61

Moció

subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la propera temporada turística (tram. 302-00238/08) p. 65

NOTES

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

El DSPC reproduceix només les intervencions orals fetes durant la sessió. La resta de documentació que acompanya la intervenció es pot consultar a l'expedient del Ple.

SESSIÓ NÚM. 80.1

La sessió s'obre a les deu del matí i nou minuts. Precedeix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per la secretària general i les lletrades Sra. Andreu i Fornós i Sra. Casas i Gregorio.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat del vicepresident del Govern, els consellers d'Interior, Relacions Institucionals i Participació, de Política Territorial i Obres Públiques, i les conselleres de Justícia, de Salut i d'Acció Social i Ciutadania.

ORDRE DEL DIA DE LA CONVOCATÒRIA

1. Projecte de Llei de la llengua de signes catalana (tram. 200-00065/08). Comissió de Política Cultural. Debat i votació del dictamen de la comissió (Dictamen: BOPC, 709, 3).

2. Projecte de Llei de modificació de la Llei 21/2000, del 29 de desembre, sobre els drets d'informació concernent la salut i l'autonomia del pacient i la documentació clínica (tram. 200-00073/08). Comissió de Salut. Debat i votació del dictamen de la comissió (Dictamen: BOPC, 714, 3).

3. Projecte de Llei de la Sindicatura de Comptes (tram. 200-00086/08). Comissió d'Economia, Finances i Pressupost. Debat i votació del dictamen de la comissió (Dictamen: BOPC, 714, 81).

4. Projecte de Llei de regulació de l'impost sobre successions i donacions (tram. 200-00087/08). Comissió d'Economia, Finances i Pressupost. Debat i votació del dictamen de la comissió (Dictamen: BOPC, 714, 105).

5. Projecte de llei del protectorat respecte de les fundacions i les associacions d'utilitat pública (tram. 200-00091/08). Govern de la Generalitat. Debat de totalitat (Text presentat: BOPC, 669, 6).

6. Projecte de Llei de modificació de la Llei 11/2007, de l'11 d'octubre, de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals (tram. 200-00092/08). Ple del Parlament. Debat de totalitat i votació de les esmenes a la totalitat. (Text presentat: BOPC, 669, 16.)

7. Proposició de Llei d'addició de l'apartat 5 de l'article 26 de la Llei 2/2009, del 12 de febrer, del Consell de Garanties Estatutàries (tram. 202-00078/08). Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Debat de totalitat (Text presentat: BOPC, 583, 52).

8. Procediment per a elegir un membre o una membre del Consell Social de la Universitat de Girona (tram. 284-00037/08). Grups parlamentaris. Designació.

9. Interpellació al Govern sobre l'adopció de mesures d'ajust econòmic per a afrontar la crisi i l'elevat dèficit públic (tram. 300-00286/08). Josep Enric Millo i Rocher, del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Substanciació.

10. Interpellació al Govern sobre les polítiques de contenció de la despesa (tram. 300-00287/08). Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Substanciació.

11. Interpellació al Govern sobre la situació econòmica (tram. 300-00288/08). Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Substanciació.

12. Interpellació al Govern sobre les polítiques de salut (tram. 300-00289/08). Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Substanciació.

13. Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre les mancances del sistema educatiu (tram. 302-00237/08). Grup Mixt. Debat i votació.

14. Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la propera temporada turística (tram. 302-00238/08). Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Debat i votació.

15. Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre les polítiques que afecten el Cos de Mossos d'Esquadra (tram. 302-00239/08). Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Debat i votació.

16. Preguntes amb resposta oral.

El president

Comença la sessió.

(Les intervencions de les oradores i els oradors són traduïdes per diversos intèrprets a la llengua de signes.)

D'acord amb l'article 143.1 del Reglament, la llista de preguntes que s'han de respondre oralment en el Ple és inclosa dins del dossier de la sessió i seran substanciades aquesta tarda a les quatre.

————— **Alteració de l'ordre del dia**

D'acord amb el que estableix l'article 72.3 del Reglament, i d'acord amb els portaveus dels grups parlamentaris, els proposo la modificació de l'ordre del dia d'aquesta sessió plenària, en el sentit que el debat del punt número 3, el Projecte de Llei de la Sindicatura de Comptes i el debat del punt número 4, que és el Projecte de Llei de regulació de l'impost sobre les successions i donacions, siguin substanciades dijous, 27 de maig, o sigui, demà al matí. I, d'altra banda, que les interpellacions situades en el punt novè, desè i onzè de l'ordre del dia, també puguin substanciar-se demà, dijous 27 de maig.

(Pausa llarga.)

Podem acceptar aquestes propostes, per tant, entenc que hi ha l'assentiment de la cambra. *(Pausa.)* Doncs, queda modificat l'ordre del dia en aquest sentit.

————— **Projecte de llei**

de la llengua de signes catalana (tram. 200-00065/08)

El primer punt de l'ordre del dia és el debat i votació del Dictamen de la Comissió de Política Cultural sobre el Projecte de Llei de la llengua de signes catalana. D'acord amb l'article 105.2, presenta la iniciativa l'ho-

norable senyor Josep-Lluís Carod-Rovira, vicepresident del Govern de la Generalitat de Catalunya.

El vicepresident del Govern (Sr. Josep-Lluís Carod-Rovira)

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, em sap greu amb la meua intervenció de pertorbar la multitud de converses amicals que entre els diputats dels diferents grups s'estan produint a la cambra, però he de complir amb el meu deure institucional d'adreçar-los unes paraules quan estem al final del debat de la Llei de la llengua de signes catalana. Unes paraules breus per remarcar la importància d'aquesta llei, que situa la llengua catalana de signes al lloc que li correspon, i li atorga l'entitat merescuda d'una llengua amb un sistema lingüístic propi.

La llei, com saben perfectament, regula les condicions per al seu aprenentatge, la docència, l'acreditació professional per a la seva interpretació, la designació de la seva institució acadèmica, i la previsió dels canals de participació social en les polítiques lingüístiques relacionades amb aquesta llengua.

La regulació de la llengua de signes és, sens dubte, una de les fites importants assolides per la Secretaria de Política Lingüística al llarg d'aquesta legislatura. Estem davant d'una regulació molt esperada, no només des del Govern i des del Parlament, sinó d'una manera molt especial des del sector de persones que l'utilitzen cada dia com a mitjà de comunicació amb altres persones, persones que utilitzen aquesta llengua de signes per entendre el món i per fer-se entendre, per expressar i «amitjar» sentiments, idees, voluntats; persones per a les quals la llengua de signes catalana és el nexa que les comunica amb l'entorn.

Per a totes aquestes persones, el reconeixement del seu codi de comunicació com a llengua, en un sentit ampli, i la regulació dels aspectes lingüístics que fa possible aquesta llei, suposa un pas endavant en el reconeixement de la seva diferència, en la dignificació de la seva llengua i en l'empara dels seus drets lingüístics en la mesura que n'obtenen una garantia del seu dret d'utilitzar-la i també d'aprendre-la.

En aquest moment, cal reconèixer aquelles entitats i associacions que des de fa tants anys, també amb relacions i amb contactes i amb iniciatives anteriors en aquest Parlament, han lluitat perquè la llengua de signes fos present a l'agenda política, persones que han treballat a fons per fer conèixer aquesta demanda de la societat i algunes d'elles han col·laborat en aquesta llei des del primer dia, des del grup de treball dirigit per la Secretaria de Política Lingüística. Són elles qui representen aquestes entitats, que vetllen pels interessos de les persones que usen la llengua de signes com a mitjà de comunicació.

També cal reconèixer el paper dins del grup de treball dels professionals que en fan la interpretació i els científics que hauran de vetllar per la seva normativització. Gràcies, doncs, a la Federació d'Entitats de Sords de Catalunya, a la Plataforma LSC Ara!, a l'Associació de Pares de Nens Sords de Catalunya, a l'Associació Cata-

lana d'Intèrprets de la Llengua de Signes Catalana, i a l'Institut d'Estudis Catalans. Molts d'ells són avui aquí, i jo volia donar-los les gràcies en nom del Govern per la seva insistència; sense el seu esforç avui no seríem aquí, i som conscients que fa ja molts anys que vostès van emprendre el treball perquè avui es convertís en realitat el que fa temps enrere era només un projecte.

Voldria saludar també des d'aquí el senyor Miquel Pueyo, diputat que va ser en aquell moment un dels promotors d'una iniciativa similar en legislatures anteriors.

La llengua de signes catalana és una llengua més de Catalunya, i avui en aquest Parlament li atorgarem la dignitat que li pertoca a través del reconeixement institucional. Voldria deixar clar, però, que la llei que avui aprovem no és ni una imposició per a les persones sordes, ni una obligació per a qui opti per comunicar-se oralment, i això ha de quedar clar en tot moment. Sí que és un dret i un instrument útil per a les persones signants que vulguin servir-se'n. Ara, doncs, oficialment, ja tindran la cobertura legal que fins ara no tenien però que sí que els calia. Una vegada més, gràcies a tots i a totes per preservar una llengua que forma part del nostre patrimoni cultural, i gràcies en particular a tots els ponents de la llei, a tots els grups parlamentaris per la seva actitud positiva i constructiva en tot el tràmit que culmina avui, aquí.

Moltes gràcies.

El president

D'acord amb els articles 109.4 i 112.1, té la paraula per presentar els treballs de la comissió la il·lustre diputada senyora Maria Mercè Roca, que en fou designada relatora.

La Sra. Roca i Perich

Gràcies, senyor president. Senyor vicepresident del Govern, senyores i senyors diputats, avui el Parlament se'ns ha fet petit, són una vuitantena de persones les que hi ha entre aquí, l'hemicicle, i la sala de grups. Han vingut a acompanyar-nos perquè aprovem una nova llei, la Llei de la llengua de signes catalana, una llei singular que dóna rang i prestigi a una nova llengua pròpia de Catalunya, la de signes, que és la que utilitzen les persones sordes i sordcegues signants de casa nostra.

És una llei que ens ha de fer sentir molt orgullosos perquè demostra allò que hem dit tantes vegades, que Catalunya és un país que creu en la diversitat cultural i que respecta les minories lingüístiques.

El Parlament, doncs, se'ns fa petit, perquè acollim els representants de la Secretaria de Política Lingüística, tots els compareixents de la comissió, entre ells especialment les entitats de persones sordes signants que el vicepresident ha esmentat abans, i que han tingut un paper tan actiu en el procés d'elaboració de la llengua de signes catalana. A tots us acollim amb els braços oberts.

Jo, personalment, estic molt satisfeta que avui aprovem aquesta llei, perquè és fruit d'unes voluntats obstinades. Abans-d'ahir, en una conferència a Girona, el compositor Albert Guinovart deia que en un moment donat de

la seva carrera, quan se'n va anar a estudiar a Londres, doncs, se'n va sortir només perquè hi va posar molt d'esforç, molta constància i molta valentia. I en aquests temps inconsistents en què vivim el coratge crec que és un valor molt i molt preuat.

Aquestes persones tenaces són, d'una banda, els signants, els que necessiten i utilitzen la llengua de signes catalana; acostumats a no tenir res fàcil i a lluitar molt pels seus drets, no hi ha, penso, col·lectiu més militant que el vostre. Però l'esforç mai no és en va, després d'anys obscurs en què la llengua de signes era minoritzada, sotmesa a condicions de marginalitat o persecució que la van anar empobrint, la seva renaixença arriba de la mà de la investigació i del corrent universal que posa en valor la diversitat lingüística i cultural. El primer diccionari de la llengua de signes catalana és del 1987; els primers cursos, l'any 1993, i, entremig i fins ara, una allau de ponències seminaris, conferències, llibres, tesis doctorals, materials didàctics, etcètera. I al costat de tot això, no cal dir-ho, el treball inesgotable de les persones sordes signants per donar a conèixer a la població, en general, la llengua de signes catalana. L'últim exemple, el web on recollíeu signatures a favor d'aquesta llei que avui aprobeu i que es deia: «La llengua de signes m'enamora.»

Volíeu la llengua de signes catalana, la necessitàveu, aquí la teniu, doncs, dignificada pel Parlament.

Però també han estat constants i obstinats molts polítics, al Govern o al Parlament, que han cregut en aquesta llei i que han anat posant petites o grans llavors que han fet possible que avui la llei coroni, amb l'article 50.6 de l'Estatut, no cal dir-ho, però abans, el 1993, amb la Comissió d'Estudi sobre la Dificultat d'Utilització del Llenguatge de Signes –fixeu-vos que deïem encara «llenguatge» i no «llengua»–; amb la proposició de llei de l'any 2004 que instava el Govern a presentar al Parlament el projecte de llei, i amb la resolució del 2007, que va desembocar, l'any 2008, en el compromís del Govern d'elaboració del projecte de llei.

Jo he tingut l'honor de ser la ponent relatora de la llei i he de dir que no he tingut gaire mèrit, perquè les tres reunions de la ponència que hem fet per treballar les esmenes han estat una bassa d'oli. I ho han estat perquè els sis ponents han estat persones d'una gran amabilitat, que ho agraeixo, i també de molta intel·ligència, i que hem tingut tots sempre molt clar, de seguida, quina mena de llei estàvem fent.

Primer de tot, que estàvem fent una llei exclusivament lingüística, una llei que regulava aspectes lingüístics i que deixava fora del text els aspectes d'accessibilitat relacionats amb les persones sordes o sordcegues. I aquí vull esmentar el compromís que va sortir en les compareixences, i que tots els grups vam ratificar a la ponència, de portar al Ple una proposta de resolució sobre l'accessibilitat de totes les persones sordes i sordcegues. En aquest moment hi estem treballant i esperem tenir-la molt aviat.

Vam tenir molt clar, en segon lloc, a la ponència que la llei era un marc de llibertat, que la llengua de signes

catalana no obligava a ningú i que aquesta no-obligació havia d'amarar tot el text.

I, en tercer lloc, vam tenir molt clar que les lleis que afecten d'una manera tan directa les persones són lleis complexes que s'han de tractar amb molta flexibilitat i amb molta diligència.

Es van presentar... –i ara passo de la llengua a les xifres per fer una mica d'estadística casolana–, es van presentar un total de seixanta-tres esmenes, tres es varen retirar ja en un primer moment..., seixanta esmenes, doncs; d'aquestes seixanta, la ponència en va recomanar vint i en vam transaccionar trenta de tots els grups; cinquanta, doncs, en total d'acceptades, un 83 per cent, que crec que és molt. Arribar a acords sobre esmenes concretes ha estat, de veritat, molt gratificant. La resta..., deu esmenes, queden vives per votar ara en aquest Ple.

La llei ha millorat perquè hem escoltat les persones implicades. Moltes de les esmenes introduïdes provenen de les observacions, dels consells i de comentaris dels compareixents: per exemple, afegir-hi les persones sordcegues; per exemple, el canvi de «sistema educatiu» per «modalitat educativa»; l'aclariment, importantíssim, de en què consisteix la modalitat educativa oral i la modalitat educativa bilingüe; l'èmfasi en la informació que les famílies han de tenir a l'hora de poder triar la modalitat que volen per a l'educació dels seus fills, i, sobretot, en el fet d'insistir encara més, si era possible, que la llengua de signes catalana dona drets però no obliga a ningú, i que el més important de tots era el dret a decidir dels pares.

Per mi hi va haver dos moments de la tramitació de la llei molt importants i molt emotius, i en parlaré en el meu segon torn de paraula: van ser les compareixences i va ser després la visita que vam fer amb tots els ponents a les dues escoles inclusives, la Tres Pins, en què s'imparteix la modalitat bilingüe, i la Tàber, una escola en què els alumnes sords són oralistes. I allà vam poder veure *in situ* el treball importantíssim de mestres i logopedes.

Només em queda dir..., repetir que estic molt contenta i molt satisfeta del consens a què s'ha arribat en aquesta llei i agrair moltíssim a totes les persones, tantes, que m'han ajudat.

Moltes gràcies.

El president

Té la paraula, per defensar les esmenes reservades, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, la il·lustre senyora Belén Pajares.

La Sra. Pajares i Ribas

Gràcies, president. Vicepresident del Govern, senyores i senyors diputats, em permetran que abans d'entrar a l'objecte de la intervenció, que és aquest debat i votació final del Projecte de llei de la llengua de signes catalana, saludi i doni la benvinguda, en nom propi i en el del meu grup parlamentari, a totes les persones que avui ens acompanyen, amics i amigues ja, que pertanyen a

associacions i a entitats del món..., de la col·lectivitat de les persones sordes.

Avui aprovarem aquest projecte de llei cal dir que amb el vot a favor del Partit Popular de Catalunya. I ja vam expressar durant el debat de totalitat, que var ser l'11 de novembre del 2009, que valoràvem de manera molt positiva la presentació de la llei, malgrat que pensàvem que determinats aspectes no quedaven degudament recollits a la llei i que calien algunes millores.

Amb aquesta idea, durant el tràmit de presentació d'esmenes, el Grup Popular va presentar vint-i-set esmenes. No faré un petit balanç de les esmenes presentades perquè ja ho ha fet la ponent relatora, però sí que cal dir que de les esmenes que va presentar el Grup Popular, un 67 per cent han estat o acceptades o transaccionades, i, per tant, aquestes set esmenes que queden vives per defensar en aquest Ple, doncs, les sotmetem a la seva consideració.

Els punts nuclears que van marcar la meua intervenció durant el debat de totalitat de presentació de la llei, i després d'escoltar les persones i entitats que van comparèixer en comissió, i que en total van ser setze, finalment, hem de dir que es van traduir en les esmenes presentades pel meu grup parlamentari. I em permetran que digui que totes aquestes compareixences van aportar visions i experiències molt diferents entre si, però totes útils i interessants.

Els punts en els quals basàvem el nostre discurs eren: primer, aconseguir una llei que garantís l'aprenentatge i l'ús de la llengua de signes, però també, alhora, la llibertat d'elecció de la forma de comunicació per part de les persones sordes, i, sobretot, la llibertat d'elecció en la manera d'educar els nens sords.

Un segon punt era garantir el dret de les famílies respecte a la informació que reben, per exemple, en el moment d'escolaritzar els nens. Aquí em permetran, tal com ha fet la senyora Roca, que obri un petit parèntesi per explicar que durant la tramitació de la llei vam visitar dues escoles que representaven dues modalitats educatives diferents. I vull aprofitar per agrair a les direccions de les dues escoles, –escola Tres Pins i l'escola Tàber–, i a més al CREDA Pere Barnils, la seva amabilitat i cordialitat, perquè ens va permetre, en les tres visites, ajudar-nos a veure i a viure *in situ*, a fer-nos una idea molt més acurada de l'educació que reben els nens sords, però també els nens oïdors, perquè, de fet, són dues escoles inclusives: una, com ha dit la senyora Roca, modalitat bilingüe, o sigui, llengua de signes i llengua oral; i, l'altra, l'escola Tàber, modalitat oral, per tant, llengua parlada.

Dit això, i seguint amb el segon punt, que és el de la garantia del dret de les famílies respecte a la informació que reben, nosaltres pensem que és necessari per tal de poder decidir, primer, sobre les modalitats educatives i, segon, sobre les ajudes tècniques. Penso que a ningú se li escapa que, avui en dia, els mitjans de suport tècnics han evolucionat de tal manera que a les persones sordes els han condicionat la seva vida d'una manera molt positiva, no tan sols en l'àmbit educatiu, sinó també en les formes de comunicació.

Un tercer punt era aconseguir la dotació econòmica necessària per tal de fer de la llei de llengua de signes una llei de futur. En definitiva, demanàvem un compromís per part del Govern per poder traslladar la llei del paper al carrer. Una certa transversalitat, també demanàvem; que això no vol dir desdibuixar una llei d'aquestes característiques, que pensem que no pot quedar limitada a un debat merament lingüístic o identitari, perquè, si no, perdem l'oportunitat d'anar un pas més enllà.

I, enllaçat amb aquesta necessària transversalitat, també pensem que determinats aspectes d'accessibilitat, que no pas aspectes assistencials, havien de formar part de la llei sense, ho torno a repetir, desvirtuar-la. Entre altres coses, perquè el decret que regularà un futur codi d'accessibilitat, ara per ara, encara no està presentat.

I un últim punt que també trobàvem que faltava era una major significació, tant en el preàmbul com en l'articulat, de les persones sordcegues, amb les dificultats que comporta aquesta doble discapacitat.

Com ja he dit abans, i també ja ho ha explicat la senyora Roca, moltes de les nostres aportacions han estat, ja, incorporades al text, i, per tant, de les dues esmenes que hem retirat també podríem dir que ja queda aquella intenció recollida en el text final de la llei.

No entraré a explicar una a una les esmenes que han estat acceptades, però sí que vull dir, d'una manera general, que: primer, la llibertat d'elecció de la forma de comunicació per part de les persones sordes i, sobretot, la llibertat d'elecció en la manera d'educar els nens sords i el dret a rebre la informació sobre les modalitats educatives ha quedat més concretat en la llei que avui votarem. I pensem que no podia ser de cap altra manera, per part d'aquest grup parlamentari que fem bandera de la lliure elecció de en quina llengua volem escolaritzar els nens. Aquesta lliure elecció volem que es traslladi també a l'àmbit del que ara estem parlant.

Respecte a aquesta major significació de les persones sordcegues, tant a l'articulat com al preàmbul de la llei, podríem resumir-ho en tres aspectes que també han quedat assumits a la llei: un, la inclusió de la paraula «sordcega», ja que molts paràgrafs quan parlaven de les persones sordes no incloïen les persones sordcegues; una major explicitació del guia intèrpret, que tampoc quedava recollit, i, en el preàmbul, afegir la consideració de «persona sordcega» fent esment a la declaració del Parlament Europeu sobre els drets de les persones sordcegues.

I, ja per acabar aquest bloc d'esmenes acceptades, la participació en el Consell Social d'Entitats i Organitzacions Representatives de les Persones Sordes i Sordcegues també forma part de l'articulat de la llei.

També hem de dir que, clar, malauradament aquesta disponibilitat del Govern a l'hora d'arribar a acords no ha estat possible pel que fa a dos punts: un, demanar més dotació pressupostària que la pròpia que tenen els departaments implicats, i dos, tampoc a incloure uns determinats aspectes de sensibilitat resumits en uns principis generals informadors que contemplaven, primer, el dret a la lliure elecció de les persones sordes a l'aprenentatge, el coneixement i l'ús de la llengua de

signes, i els mitjans de suport a la comunicació oral en els terminis establerts per la legislació vigent; i segon, el principi de no-discriminació.

També demanàvem que al preàmbul de la llei es tingués en compte l'obligació d'utilitzar tecnologies apropiades per proporcionar l'accés a la informació oral a les persones amb deficiències auditives, perquè, de fet, és el que diu la Resolució 48/96, de l'ONU, que aquesta resolució parla de les dues coses.

Per tant, la presentació, en concret, d'aquestes dues esmenes entenem que no desvirtuava l'esperit de la llei, al contrari, recollia dos principis fonamentals, que són: el dret a escollir com comunicar-se i el dret a no ser discriminat per aquesta elecció. Torno a repetir-ho, no estava en la nostra intenció desvirtuar la llei introduint un codi d'accessibilitat, perquè tenim molt clar que no estem parlant d'això.

Respecte a la dotació econòmica, en la memòria econòmica que acompanya qualsevol llei, l'impacte econòmic que contemplava cal dir que era zero. No suposava, aquesta llei, cap impacte econòmic. I per aquest motiu una de les esmenes presentades demanava a la Generalitat de Catalunya que garantís els recursos humans, tècnics i econòmics necessaris per donar compliment a les mesures objecte d'aquesta llei. Els en posaré un exemple.

Durant el mes d'abril apareixia una notícia decebedora, el dia 18 d'abril en concret, en *El Periódico*, i el seu titular era: «La crisis deja a muchos sordos sin intérpretes de lengua.» Cal dir que la competència i la notícia era d'un altre ministeri, era d'una altra administració, del Ministeri de Sanitat i Política Social, però penso que serveix perfectament com a exemple del que vull dir. O sigui, en definitiva, voluntarisme polític, tot, però també decisió política, per tant, de tirar cap endavant mesures realment efectives que resolguin els problemes davant els quals es troben dia a dia les persones sordes.

Per anar acabant, pensem que avui hem donat un pas més, que s'afegeix a les diverses iniciatives parlamentàries aprovades amb el suport del Partit Popular de Catalunya, com són diverses resolucions parlamentàries, i també, a nivell estatal, l'any 2003, la Llei d'igualtat d'oportunitats i no-discriminació, que hem de dir que va marcar el tret de sortida, en què s'establí a través d'una disposició final que el Govern de la nació regularia la llengua de signes.

Aquesta intenció va culminar l'any 2007 amb la llei *por la cual se reconocen las lenguas de signos españolas y se regulan los medios de apoyo a la comunicación oral de las personas sordas, con discapacidad auditiva y sordociegas*, que també cal dir que va comptar amb el nostre vot a favor.

La llei que avui es presenta, com he dit abans, comptarà també amb el nostre vot favorable.

Dit això, només em queda que, primer de tot, agrair a la gestora i a la lletrada de la comissió la seva ajuda i col·laboració, i també a la resta de ponents, la cordialitat i l'interès en tot moment per tirar cap endavant aquesta

lleï i perquè s'aprové amb el consens de tots els grups parlamentaris.

Gràcies.

El vicepresident segon

Gràcies, senyora diputada. Per posicionar-se sobre el text i també per defensar l'esmena presentada pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Carles Puigdemont.

El Sr. Puigdemont i Casamajó

Gràcies, senyor president. Senyor vicepresident, senyores i senyors diputats, amics, representants d'associacions, de plataformes, experts, usuaris, pares, mares de famílies, professionals, benvinguts, en un dia que és singularment històric, especialment per a tots vosaltres que porteu anys de treball i d'anhel i d'esperança perquè del Parlament en sortís allò que heu estat esperant, que és un reconeixement explícit de la llengua de signes catalana.

Efectivament, ho ha dit molt bé la relatora –crec que s'escau al seu talent i també s'escau a la coronació de la seva carrera parlamentària una llei d'aquestes característiques, i permeti'm que la felicitï–, aquesta és una llei necessària, no només perquè ho diu l'Estatut, no només per això, sinó que és una demanda. Però finalment també, i vull significar-ho, és una llei justa, perquè obre les portes..., obre concretament una porta de bat a bat, però té l'habilitat, després dels treballs de tots plegats, de no tancar-ne cap.

De fet, durant les compareixences no hem parat de rebre avisos, missatges, peticions que jo vull resumir en tres frases que tinc apuntades a la meua llibreta de les compareixences, pronunciades per diferents compareixents, des d'àmbits molt diversos, i que em sembla que resumeixen molt bé quines eren les preocupacions o els temors amb què la comunitat abordava aquesta tramitació: «ha de quedar garantit el dret a la lliure elecció», «les famílies tenen dret a triar», «no s'ha d'imposar a ningú una modalitat o una altra».

Prèviament, en les converses mantingudes amb alguns de vosaltres, abans de les compareixences, també vaig anotar una frase que em va semblar que recollia el sentiment bàsic que a tall de resum una persona signant va dir del que esperava d'aquesta llei i que jo ho he dit abans: «Volem que del Parlament en surti el reconeixement de la llengua de signes catalana.»

Bé, jo crec que, després d'aquests treballs, de l'aprenentatge, especialment del meu aprenentatge personal d'aquest món, aquestes garanties i aquestes peticions han estat recollides: queda clar que l'opció entre les modalitats bilingüe i oral és completament lliure i que no s'obliga ningú a seguir-ne una o altra; queda perfectament explicitat el reconeixement de la llengua de signes catalana, i a més queda establert el marc legal pel qual s'avançarà en la seva normativització, la seva estandardització, la seva recerca i la difusió dels materials pedagògics que hi vagin associats.

En aquest sentit, per tant, he de reconèixer i agrair que gairebé totes les esmenes que el Grup Parlamentari de Convergència i Unió ha presentat hagin estat acceptades o bé hagin estat transaccionades.

Però igualment també he de recordar i he de retenir, en la mateixa línia que ho ha fet la portaveu del Partit Popular, que en el nostre cas n'ha quedat una de pendent, que de fet posa una miqueta d'ombra sobre l'efectivitat d'aquesta llei i que dóna probablement versemblança al temor expressat per una compareixent, experta en temes lingüístics de la Llei de signes catalana, quan literalment deia: «Que no quedi en el reconeixement però no acabi de funcionar.» És un temor que recorre la política sovint, que les coses són proclamades però finalment la seva efectivitat a vegades queda una mica en entredit. O, més concretament, que es materialitzi el risc que advertia el president justament de la Secció Filològica de l'Institut d'Estudis Catalans, el senyor Joan Martí, quan literalment també ens manifestava, amb un punt de preocupació: «Hi ha el risc que sigui una declaració d'intencions, si no va acompanyada de recursos econòmics i materials.»

Per això, una de les esmenes que vam presentar, i que és l'única que no hem aconseguit ni que s'inclogués en la seva totalitat o que s'inclogués en forma de transacció, va directament per aquest camí. És l'esmena número 7, que demana que el Govern destini els recursos específics a l'Institut d'Estudis Catalans per al compliment de la responsabilitat derivada d'un article de la llei. La llei li diu a l'Institut d'Estudis Catalans que sigui l'autoritat normativa, que faci una sèrie de coses, però no li atorga cap recurs més per fer-ho. I, com deia el president de la secció filològica, home, doncs estaria bé que passéssim de la declaració d'intencions als fets. Ens semblava que això era un punt especialment rellevant d'incloure, sobretot tenint en compte que el Govern ja té un contracte programa amb l'Institut d'Estudis Catalans i que no costava massa reconèixer el compromís d'ampliar aquest contracte programa perquè recollís efectivament la càrrega econòmica que representa l'encàrrec que li fa la llei que surt avui del Parlament i a què efectivament nosaltres donarem el nostre ple suport.

O també la que demanava..., el punt d'aquesta esmena que demana que el Govern doti el Departament d'Educació de la partida específica per garantir l'aplicació de l'article 5 d'aquesta llei. O que la Secretaria de Política Lingüística tingui recursos específics per fer la promoció lingüística, la difusió i el coneixement, la socialització de la llei de signes catalana.

Bé, durant la tramitació, malgrat tot això, malgrat que s'hi porta anys treballant, i que finalment ho hem tramitat per la via d'urgència, jo crec que, durant la tramitació, abans, durant i també després de les compareixences, els parlamentaris hem accentuat una funció poc habitual: en el procés d'elaboració d'aquesta llei ens hem situat, i jo crec que meritòriament ens hem sabut situar, tots plegats, enmig de les tensions, les pors, els temors, les recances i les ambicions de tota la gent que hi està preocupada.

En definitiva, hem deixat de parlar per deixar parlar i escoltar més del que tenim per costum. Probablement,

hem traït la nostra pròpia etimologia per convertir-nos menys en «parlamentaris» i en aquest cas més en «escollimentaris». I que em disculpin els intèrprets per aquestes llicències de vocabulari, que segur que els estan complicant la vida a l'hora de traduir aquest concepte, però em sembla que, i gràcies al seu enginy i talent que ja han demostrat en les compareixences, seran perfectament capaces de traduir els matisos i els èmfasis que jo he volgut en aquest petit joc dialèctic per relacionar la nostra etimologia amb allò que hem acabat fent. (*Remor de veus.*) Ara ho he acabat de complicar més, no? (*Pausa.*) Molt bé.

Bé, finalment, crec que hem sabut..., gràcies a tot això, crec que és de justícia reconèixer també que el treball parlamentari el podem explicar tots plegats en termes de satisfacció. Hem sabut entendre la complexitat d'un sector sobre el qual el Govern ens havia traslladat inicialment un material voluntariós però incomplet en alguns casos i imprecís i confús en d'altres; crec que hem sabut entendre la totalitat d'aquesta complexitat, però que hem sabut atendre només una part del que els compareixents ens han demanat. Ho dic amb un punt de recança confessada, perquè és evident que les justes demandes d'una gran part dels catalans que són sords i que empren la comunicació oral avui no quedaran satisfetes amb aquesta llei, i no pas perquè no en siguem conscients, tots plegats, ben al contrari, de la justícia de les seves peticions i reclamacions –algunes d'elles, precisament, clamen al cel–, sinó perquè aquesta llei el Govern l'ha volgut estrictament lingüística, i s'ha deixat el codi d'accessibilitat, tot un debat que també és de gran transcendència per a aquestes persones.

Per això ens hem de comprometre, Convergència i Unió també es compromet, com la resta de grups hem expressat en la tramitació, a portar en el Ple del Parlament una proposta de resolució que els sàpiga donar una resposta satisfactòria, i no hem de tardar, i ho hem de fer amb el mateix grau de complicitat que hem tingut en l'elaboració d'aquesta llei amb els col·lectius afectats avui presents en aquest hemicicle.

Però vull insistir que ningú pensi que rere aquesta recança s'hi amaga alguna forma d'injustícia envers algú o envers algun col·lectiu. Ben al contrari, tal com finalment ha quedat redactat el text, avui fem, també en el terreny dels reconeixements, un acte de justícia, i és un acte de reparació contra la intolerància i les prohibicions de què ha estat víctima la llengua de signes en el seu recorregut històric. És un acte de defensa del patrimoni lingüístic de Catalunya, del qual tothom, el conjunt dels catalans, signem o no signem, ens hem de sentir particularment orgullosos.

De manera que felicito les persones que veuran satisfet un anhel que ve de lluny, que crec que l'hem sabut recollir i reconèixer i dignificar, i sobretot els agraeixo les lliçons que ens han donat, l'aprenentatge que hem adquirit, la sensibilitat amb què ens han permès abordar una qüestió que fàcilment podia tombar del costat del sentimentalisme i del sensacionalisme, vull dir que ens deixés dominar per les sensacions i les emocions, i, en canvi, efectivament, ha acabat decantant-se pel costat del rigor.

I si això ha estat així és gràcies al treball dels ponents, de la relatora, dels tècnics, de la gent que hi ha participat directament o indirectament; dels correctors lingüístics de la llei, que hi han tingut una feina; dels intèrprets, que han sabut traslladar tots i cadascun dels nostres matisos, per sofisticats i complicats que a vegades s'esdevinguin, i que finalment avui d'aquest Parlament en sortirà un rotund reconeixement a la llengua de signes catalana.

Moltes gràcies.

El vicepresident segon

Moltes gràcies, senyor diputat. També, per a la defensa de les esmenes presentades i per posicionar-se per al dictamen, té la paraula en nom del Grup Mixt la diputada senyora Carmen de Rivera.

La Sra. De Rivera i Pla

Gràcies, senyor president. En primer lloc, un saludo a todas aquellas entidades que nos acompañan en representación de las personas sordas.

Y respecto de la ponencia queremos realizar una valoración muy positiva de los trabajos realizados en la ponencia. Era importante regular esta materia para reconocer la lengua de signos catalana; constituía una reivindicación de hace tiempo, y su regulación era determinante para garantizar la eliminación de barreras de comunicación que padecen las personas sordas, así como para facilitar el acceso a la información en todos los ámbitos públicos y privados.

Tal y como se explica en la exposición de motivos, la ONU había manifestado la conveniencia de utilizar la lengua de signos en los ámbitos educativo, familiar y social, y el Consejo de Europa había recomendado la regulación de las lenguas de signos.

En ese mismo sentido se reguló esta materia a nivel estatal en la ley que reconocía las lenguas de signos españolas y que estableció la competencia de la Generalitat para legislar específicamente en el caso de la lengua de signos catalana.

No obstante lo anterior, era de una importancia capital corregir una carencia fundamental del texto inicial: reconocer a las personas sordas oralistas en esta ley y permitir la libertad de opción para no limitar la facultad oral de las personas sordas. Como nos explicaron durante las comparencias representantes de los sectores afectados, no todas las personas sordas entienden la lengua de signos, ni quieren utilizarla como medio de comunicación. Resultaba bastante contradictorio regular una materia para facilitar el acceso a la comunicación mediante la lengua de signos y, por otro, establecer una obligación en esta misma materia que limitara las capacidades de desarrollo del habla. La inmensa mayoría de las personas sordas profundas pueden desarrollar el habla, y eso no solo se ha de permitir, sino que se ha de estimular, puesto que fomenta el desarrollo de la autonomía personal; además, la ley estatal referida anteriormente reconocía a este colectivo.

Así, pues, nos congratulamos de que se hayan incorporado las peticiones de los representantes de asociaciones de personas sordas oralistas para que conste esta posibilidad de comunicación como modalidad educativa, regulada en el artículo 3, y, por tanto, para elegir libremente la modalidad educativa oral regulada en el artículo 5. Del mismo modo, también se han reconocido los derechos de las personas sordas oralistas en relación con la garantía de acceso a los servicios públicos en condiciones de igualdad, garantía establecida en el artículo 4 y en la disposición adicional primera.

Por último, mantenemos..., mantener las enmiendas que constan en el dictamen y que permanecen vivas y que no se han recogido en la ponencia, de las que decir que en todo momento..., muchas de las que presentó Ciudadanos fueron recogidas en la ponencia.

Muchas gracias.

El vicepresident segon

Gràcies, senyora diputada. També per posicionar-se respecte al text del dictamen i respecte a les esmenes reservades, té la paraula ara l'honorable senyora Carme Figueras, diputada del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi.

La Sra. Figueras i Siñol

Moltes gràcies, senyor president. Honorable vicepresident del Govern, diputats i diputades, i també, doncs, totes les persones que ens acompanyen avui aquí, en la tribuna, i també els que estan –que no han cabut avui aquí– a la sala de vídeos, una cordial salutació.

En primer lloc, amb relació a aquesta llei, volia donar les gràcies a tots els compareixents, tant persones signants com persones oralistes, que en el tràmit de la comissió ens van aportar totes les seves consideracions amb relació a aquesta llei, i també a tot el que és la igualtat d'oportunitats i tot allò que reivindiquen el conjunt de les persones sordes i sordcegues a casa nostra. Em refereixo a la Fesoca, a l'ONCE, a Apanse –que és l'Associació de Pares i Nens Sords de Catalunya–, a Difusord, a Acapps –la Federació d'Associació Catalana de Pares i Persones Sordes–, a la Plataforma per la Llengua de Signes Ara!, al Col·legi de Logopedes, a l'Associació d'Intèrprets, al CREDAC, a l'Institut d'Estudis Catalans... I també volia agrair molt especialment els testimonis personals que ens van aportar persones com la Marta Capdevila, la Verònica Barrera, la Josefa Cedillo, la Francesca Llorens, i si em deixo algú prego que em disculpi. Però sobretot volia agrair-los la seva sinceritat i paciència vers els diputats i diputades, sobretot els ponents, que hem hagut d'aprendre..., i encara tenim molt per aprendre, però hem hagut d'aprendre tot el que és el món de la comunicació i tot el que necessiten per poder fer possible aquesta comunicació les persones sordes.

També volia saludar, que ens acompanya avui, el senyor Asger Bergmann, que és del Comitè Executiu de la Unió Europea de Persones Sordes, i també el senyor Pueyo, antic diputat d'aquesta cambra, que coneix molt bé la lluita que en aquesta cambra –que ja se n'ha fet

esment—..., doncs, el conjunt de les persones sordes han portat en aquesta cambra les seves reivindicacions i el que va ser ja la seva proposició de llei. I també volia d'aquesta manera fer una salutació, encara que avui no ens pugui acompanyar, a la senyora Rosa Barenys.

També vull agrair als ponents la disposició a l'acord, a la unitat, i especialment a la relatora, la senyora Maria Mercè Roca, doncs, perquè ens ha fet agradable, ens ha posat fàcil la feina, i al mateix temps per la seva receptivitat i el seu lideratge amb relació a buscar aquest acord i aquesta unanimitat que ens portarà avui a aprovar aquesta llei amb tots els vots de la cambra.

Finalment, també vull donar les gràcies als intèrprets i persones que estan fent la transcripció, i que disculpin si parlo massa de pressa o a vegades m'entrebanco, perquè, doncs, no els faig tan fàcil la feina.

Avui aprovem la Llei catalana de signes, aprovem la Llei de la llengua de signes, sobretot el dret a usar-la de les persones sordes que ho desitgin. I, d'altra banda, és una llengua que és un patrimoni cultural i una riquesa de Catalunya; això ho reconeix també aquesta llei. I amb aquesta llei donem compliment a l'article 50.6 de l'Estatut de Catalunya, l'Estatut vigent, que és l'Estatut de l'any 2006. Com deia, doncs, la llei que aprovem avui és la llei d'aquesta llengua; ni més, però tampoc menys. No és la llei de les persones sordes, sinó la llei que reconeix el dret a usar-la, que la protegeix i en determina les condicions necessàries per al seu desenvolupament.

L'Estat espanyol va aprovar una llei, l'any 2007, molt completa pel que fa al reconeixement de les llengües de signes espanyoles, i també important quant a la regulació dels mitjans de suport a la comunicació oral de les persones sordes i sordcegues. Aquesta llei estatal feia, amb relació a la llengua de signes espanyola, el que fa aquesta llei que aprovem avui amb relació a la llengua catalana de signes, aquests aspectes que són competència de Catalunya i que són: l'aprenentatge, la docència en llengua de signes catalana; l'acreditació professional per fer-ne la interpretació; la normativització, la protecció i la difusió; la designació de l'autoritat acadèmica; la recerca i el paper de l'Institut d'Estudis Catalans, també, com a autoritat normativa; les universitats, també pel que fa a la recerca, i finalment, els canals de participació social en polítiques lingüístiques amb relació a la llengua catalana de signes. Per tant, l'article 11 preveu la creació d'un consell social de la llengua de signes catalana.

La llei que avui aprovem té una especial cura a oferir a les persones sordes la lliure elecció pel que fa al sistema de comunicació que volen emprar i, sobretot, la lliure elecció de la modalitat educativa, per part dels pares i mares, per als seus fills sords o sordcecs, entre la modalitat educativa oral, la llengua oral en aquest cas és la llengua vehicular, o la modalitat educativa bilingüe, en què la llengua de signes catalana és la llengua vehicular.

No perquè ara aprovem aquesta llei hem d'oblidar que no totes les persones sordes usen la llengua de signes catalana. De fet, les persones que no la usen, les persones oralistes, són menys visibles, però també són moltes i nombroses; són menys visibles perquè la seva discapacitat,

la seva sordesa, no és visible a simple vista. Les persones sordes que no usen la llengua de signes per comunicar-se, per tant, que són persones que empenen suports a la comunicació oral, com audíofons, implants coclears, lectura labial o altres recursos tecnològics... I per això cal remarcar el contingut de la disposició addicional primera, que es refereix al conjunt de les persones sordes i que parla de la normativa complementària, i diu: «La garantia d'ús de la llengua de signes catalana que aquesta llei estableix es complementa amb la normativa sobre accessibilitat en la comunicació de les persones sordes i sordcegues, que regula les condicions d'ús de la llengua de signes catalana com a mitjà de comunicació i els mitjans de suport a la comunicació oral i que, en tot cas, els garanteix a tots l'accés als serveis públics en condicions d'igualtat.»

Vull lamentar, com deia també la senyora Maria Mercè Roca, no haver arribat a temps d'aprovar avui la resolució a què ens vam comprometre ja en el Ple de debat de totalitat i en el si de les compareixences. Ho farem, i estem convençuts que arribarem a un acord i que tindrem el consens de tots els grups, i sobretot, doncs, que podrà ser una resolució també en consens amb les persones sordes, que aquesta resolució no és més que una conseqüència de les demandes i anàlisis que s'han fet en la tramitació de la llei sobre tots aquells factors que s'escapen precisament de l'àmbit d'aquesta llei que aprovem avui. Per tant, vol ser una encomana al Govern de les línies bàsiques de tot allò que fa referència a l'accessibilitat —de fet, hi ha un codi d'accessibilitat en tramitació, però quines han de ser les línies bàsiques d'aquesta accessibilitat—, la subtitulació, els aparells d'inducció, la igualtat d'oportunitats pel que fa a l'accés a l'oci, a la cultura i a tot el que les persones a Catalunya hi tenen dret, el conjunt de ciutadans i ciutadanes; també referència específica a l'educació en les dues modalitats, amb agrupaments, els recursos necessaris; l'adaptació també de les modalitats educatives a les noves tecnologies, i també tot el que preveu quant a la inclusió que preveu ja la Llei d'educació de Catalunya, aprovada també per aquest Ple del Parlament, i també, finalment, allò que fa referència als mitjans de comunicació, i també a l'accessibilitat del conjunt de les persones sordes pel que fa als mitjans audiovisuals. Per tant, doncs, nosaltres diem que estem compromesos amb aquesta resolució i, per tant, també amb aquest debat, amb aquest diàleg i aquest consens.

Finalment, volia fer un esment del que ja s'ha comentat per part dels grups que m'han precedit, que encara tenen esmenes vives, pel que fa als recursos econòmics per al desplegament d'aquesta llei. Jo crec que per al desplegament d'aquesta llei, com diu la memòria, com que l'ha encomanat..., la llei diu clarament que el departament competent per al desplegament d'aquesta llei és el departament competent en política lingüística, i, per tant, els recursos econòmics seran aquells que té el Govern, que tenen els pressupostos encomanats al conjunt de les llengües a Catalunya i, entre llengües, ara, la llengua de signes catalana; abans ja..., però ara amb més motiu per aquesta llei.

En temps de crisi, és veritat, doncs, que... A mi no em preocupa especialment l'aplicació d'aquesta llei, atès,

doncs, que són moments en què també les recessions pressupostàries ens obliguen a afinar molt més en aquelles coses que són també més essencials. Però, en tot cas, em preocupa més per aquells altres aspectes que dèiem i que crec que ha de ser un compromís i és un compromís en especial del meu grup però crec que ho ha de ser també de tots plegats, un compromís amb relació al fet que les persones amb discapacitats, en aquest cas discapacitats sensorials, però en general les persones amb alguna discapacitat, no vegin disminuïts, al contrari, no vegin una aturada, sinó que continuem avançant en tot el que aquest país ha avançat en la millora de la qualitat de vida i de l'accessibilitat de les persones amb discapacitat. Aquesta és la voluntat expressada pel Govern de Catalunya, i aquesta és també la voluntat expressada avui pel meu grup parlamentari.

I, finalment, no vull acabar sense felicitar totes les persones usuàries de la llengua de signes per aquesta llei, perquè avui s'aprovi aquesta llei, que és fruit de la seva lluita, de molt d'esforç i de molts anys de treball per aconseguir que avui tinguem aprovada com a llei, amb rang de llei, la llengua de signes catalana. Felicitats.

El vicepresident segon

Gràcies, honorable diputada. També per posicionar-se respecte al text i en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té ara la paraula la il·lustre diputada senyora Maria Mercè Roca.

La Sra. Roca i Perich

Gràcies, president. Senyores i senyors, en totes les intervencions que portem s'ha parlat molt de la importància d'aquesta llei, que atorga a la llengua de signes catalana l'entitat que li correspon. Deixeu-me afegir només que estic molt orgullosa que el meu país aprovi aquesta llei i que s'equipari, en aquest sentit, a països com Suècia o Finlàndia, que tenen les seves llengües de signes reconegudes oficialment des del 1981 i el 1995, respectivament.

Jo utilitzaré aquest segon torn, en què parlo en nom del meu grup, per sobretot centrar-me en les compareixences. Vull insistir primer que estic molt satisfeta que compareguessin totes les persones sordes, fossin o no destinataris de la llei; és a dir, també els oralistes i no exclusivament els signants. Tot i que ja sabem que la llei no és per als oralistes, perquè lliurement han decidit no usar aquesta llengua, com a persones que són pertanyents a la comunitat sorda també van aportar els seus coneixements, plens de sentit comú.

Com us podeu imaginar, les compareixences tenen un caràcter i un color que varien moltíssim segons la llei de què estem parlant. I en aquesta llei van tenir un color d'autenticitat, de legitimitat i de practicitat, fins i tot les més tècniques. Moltes van ser molt emocionants, sobretot les que explicaven vivències personals i sobretot les dels pares i les mares de fills i filles sords, perquè els fills són sempre el nostre taló d'Aquil·les i allò que passa als fills és sempre molt més important que el que ens passa a nosaltres. La sort o les dificultats que viuen els nostres fills ens porten realment al cel o, encara que diguin que ja no existeix, a vegades a l'infern.

Van ser un total de setze compareixences, que van començar –i era tota una declaració d'intencions sobre el caràcter lingüístic de la llei– amb la del professor Josep Quer, membre de l'Institut d'Estudis Catalans. I durant les compareixences vaig veure cares i veus i signes i sentiments i els vaig posar a sobre de la teoria que havia estudiat. Jo en aquell moment sabia algunes coses i allà les vaig entendre. Recordo testimonis molt durs, de persones que explicaven, per exemple, que de petites no podien seguir a l'escola, amb la profunda frustració que això comporta, fins que van descobrir la llengua de signes catalana. La Fanny Llorens, una noia molt jove, deia: «La vida passava de mi.» I la Pepita Cedillo, a qui després vam trobar fent de professora a l'Escola Tres Pins, eh?, doncs ens deia: «Encara sort, per mi, que vaig descobrir la llengua de signes catalana.» I recordo la Pepita Perich, que deia, no en una compareixença, sinó en un article de la revista *L'Esplai*, de l'Ajuntament, parlant de la seva filla Carla, que és sorda, deia: «Li encanta sentir cançons, parlar, però és conscient de la seva identitat sorda i de la seva pertinença a la comunitat sorda.» Fixeu-vos en aquests conceptes: «identitat sorda», «pertinença». I una altra compareixent, la Laura Vega, ens feia una gran declaració d'amor i ens deia: «Jo estimo la llengua catalana i jo estimo profundament la llengua de signes catalana.»

I amb en Ferran Velasco, del CREDA, vaig entendre les diferències entre les dues modalitats educatives, les dues concepcions diferents de la sordesa que hi ha darrere de cada una de les modalitats educatives i que per això és tan important que els pares tinguin una informació completa, objectiva i plural per decidir realment quina modalitat trien per als seus fills i filles sords.

En Joan Martí, el president de la Secció Filològica de l'Institut d'Estudis Catalans, va qualificar la llei de «guany històric» i ens parlava de la feina que hi haurà a partir d'ara, perquè ara no acabem res, tot just comencem, eh? Va dir que s'havia de codificar, s'havia de treballar l'anàlisi descriptiva, la variació dialectal i generacional, s'ha d'elaborar una base de dades lèxica i morfològica, un diccionari normatiu, una gramàtica de la llengua de signes. En fi, s'ha de fer la mateixa feina que s'ha fet amb les altres llengües.

Jo vull fer, per acabar, una reflexió molt personal i espero que la sàpiga explicar. Les persones –i ho deia la Rodoreda– són com flors i quan t'hi acostes s'obren i pots entrar-hi. És veritat; la proximitat, l'interès i el coneixement trenquen barreres. I un món que en un primer moment et semblava molt desconegut, doncs, a mesura que ens hi aboquem ens l'anem fent més nostre. I jo crec que això no ha passat del tot amb les persones sordes, o no ha passat tant com jo hauria volgut, i em sap greu. A Sabadell, el dia 2 d'octubre de l'any passat, en un dels primers actes que es van organitzar per escalfar motors de cares a l'aprovació de la llei, jo vaig manifestar el meu orgull de ser-ne ponent i la voluntat d'acostar-me al món, per a mi desconegut, de les persones sordes –i ho deia amb absoluta sinceritat. En tot aquest temps he après moltes coses que no sabia, sobretot la cosa més important, que les llengües de signes són per als sords signants la plasmació de la seva identitat personal i cultural i que podem parlar d'una mentalitat i

d'una cultura sordes, que té les seves pròpies imatges i sensibilitats i que el signe és l'encarnació d'aquesta identitat personal i cultural.

He après moltes coses, però crec que no he sabut acabar d'acostar-me al vostre món per transmetre-us una confiança absoluta en la nostra voluntat de fer, com finalment hem fet, una llei que us convingués, una llei que us mereixíeu, que és vostra, tant si la voleu fer servir com si no. Personalment crec que no he sabut dir-vos o no he sabut dir-vos prou: «Estem treballant per vosaltres; el vostre bé és el nostre bé.»

I a nivell polític o social penso que segurament les persones o els col·lectius que per les seves característiques han hagut de lluitar molt, de reivindicar els seus drets, d'estar sempre alerta, expectants, com diem a casa, d'anar sempre amb un dimoni a cada orella, és difícil que descansin, que s'abandonin i que confiïn. Ho deia la Verònica Barrera, una de les compareixents més joves, que explicava que, com totes les noies de la seva edat, li agrada divertir-se, estudiar, ballar. Diu: «Però sempre amb un plus; he hagut de lluitar molt per aconseguir el que tinc», assegurava. I crec que cal, davant de frases com aquestes, que la societat –és a dir, tots– ens mirem al mirall i ens preguntem si ho fem prou bé.

Ara bé, jo a l'escola faig les paus i em trec el sentiment de culpa. Com sempre, l'esperança em ve dels nens. De fet, un dels moments en què vaig ser més feliç al llarg de tota la tramitació de la llei, ja ho he dit, va ser quan vam visitar les dues escoles, la Tàber i la Tres Pins. Aquells nens i nenes, doncs, em van semblar això, nens i nenes feliços, que, per sort, no ens feien gaire cas; nosaltres érem un grup de persones que ens passejàvem per allà; estan molt acostumats a les visites i, doncs, van seguir fent el que feien: aprendre, jugar... És clar que eren mainada de primària, eh?, no tenien encara dotze anys. I la Rodoreda també deia que només es viu fins als dotze anys. Però això ja és una altra història.

Per molts anys, moltes gràcies i molta sort.

El president

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, l'illustre senyor Francesc Pané.

El Sr. Pané Sans

Senyor president, moltes gràcies. Senyor vicepresident, estimades diputades, estimats diputats, membres de les comunitats signant i oralista, molt bon dia a tothom. Crec que avui –aquesta és l'última intervenció abans de les votacions– haurem aconseguit amb un dels deures històrics que té la comunitat catalana amb les seves persones i acabarem també aconseguint amb un deure que, sent històric, és rabiosament contemporani: l'aprovació d'una llei que en principi és un instrument al servei de les persones sordes, sordcegues.

El cor d'aquesta llei està establert, és clar, com en totes les lleis, en el seu articulat i bàsicament batega en els seus objectius. Crec, creu el meu grup, que efectivament hem donat prou impuls a aquest cor d'objectius com perquè la llei sigui viva, útil, sensible amb les perso-

nes. Reconeixem en el Parlament i en nom del poble de Catalunya la Llei de signes catalana. Afirmem al Parlament, i en nom del poble de Catalunya, que la llengua de signes catalana és un sistema lingüístic, és una llengua. En nom del poble de Catalunya el Parlament de Catalunya protegeix aquest patrimoni lingüístic que és la llengua de signes, en fem, en nom del poble de Catalunya, un patrimoni cultural, lingüístic, del nostre país i del món sencer. I, és clar, en nom de Catalunya, del seu poble, regulem l'aprenentatge d'aquesta llengua i l'ús interpretatiu que se n'ha de fer necessàriament. Crec que complim efectivament amb els objectius, que són el cor de la llei.

Però aquesta llei no només té objectius, cor; té també una ànima. L'ànima és immaterial, impalpable i, per tant, no la podem escriure en l'articulat, però efectivament existeix i té algunes característiques interessants. D'acord amb l'ànima d'aquesta llei, nosaltres, el Parlament de Catalunya i en nom del país, donem una veu plena alta i forta a aquelles persones que fins ara no en tenien o no la tenien oficialitzada, reconeguda, estimada, coneguda. Nosaltres posem els ulls de l'oïda a disposició de les persones que no hi senten. Però també posem els ulls de l'oïda a disposició de les persones que hi senten, que senten amb l'oïda i que senten amb el cor o amb l'ànima. És ànima d'aquesta llei l'afirmació de la diversitat que expressa; és ànima d'aquesta llei el valor que sacralitzem respecte de la diversitat que s'expressa en el nostre país.

És una llei, efectivament, instrumental, perquè és un instrument útil per a la comunicació de les persones, però és a la vegada una llei que ve carregada de valors, de valors culturals, perquè és una llei que explica com és una llengua determinada i com el país, Catalunya, estima aquesta llengua determinada. Però ve carregada de valors morals, de valors ètics, perquè finalment aquesta llei va necessàriament a la columna vertebral d'una minoria que necessita ésser sentida, escoltada, expressada. I finalment és una llei que ve carregada de sensibilitat; sensibilitat per la minoria, sensibilitat per les persones, sensibilitat per l'expressió de les persones.

L'expressió gestual de la comunitat signant era fins pràcticament fa quatre dies i, de fet, oficialment fins avui, després de la votació, gairebé ignorada oficialment i en algunes determinades èpoques fins i tot perseguida, sotmesa a la clandestinitat, minoritzada oficialment. I per a una gran majoria de ciutadans, absolutament desconeguda. I per a una gran majoria de ciutadans, que efectivament la coneixien només de referències, aquesta expressió gestual era llegida com una anormalitat, com una cosa estranya. Avui enterrem tots aquests prejudicis. Ja era hora que el Parlament de Catalunya, en nom de tot el seu poble, enterrés tots aquests prejudicis i illuminés el tresor lingüístic que significa aquesta llengua, la de signes catalana.

Les persones no som sinó comunicació. Aparentment som carn i ossos, però no som sinó comunicació; no ens podem entendre, no existim, no podem comprendre'ns en tant que éssers humans si efectivament no som expressió, comunicació. Si és veritat això, sense la comunicació no hi ha socialització possible, i no po-

dem negar la plena, la rotunda, l'absoluta possibilitat de comunicació i, doncs, de socialització a les persones sordes, a les persones sordcegues. Sense comunicació no hi ha accés a la cultura, i, per tant, no hi ha possibilitat que un o una sigui agent de civilització. I no podem negar-ho absolutament a ningú.

És un deure, doncs, comú, de fer possible el pont comunicatiu entre aquelles persones que es comuniquen a través d'un llenguatge distint al que utilitzo jo en aquest moment. I vet ací que la Llei de signes catalana no només ho permet, sinó que ho ordena. Ordena que, efectivament, tracem els ponts de comunicació entre persones que utilitzem llengües distintes, però, efectivament, totes elles profundament comunicatives, per construir civilitat, nació, consciència, civilització.

És deure social, doncs, nostre posar els recursos a l'abast de les persones que utilitzaran –sordes, sordcegues o plenament oients– la llengua de signes catalana. És, posar els recursos a l'abast de la comunitat, responsabilitat pública de les administracions, de l'Administració de la Generalitat, però de les administracions, també, locals. És, ho creiem, una responsabilitat de les entitats socials, de les entitats econòmiques, que, efectivament, acullin aquesta llengua, acullin la llei que diu que aquesta llengua és un instrument de comunicació, perquè el converteixin, la converteixin, efectivament, en un pont de comunicació.

És un deure social de les administracions i de les entitats, la formació de les persones per al coneixement al més llarg, al més alt possible, de la llengua de signes catalana, i per al coneixement de la seva interpretació. És un deure social que fomentem aquesta interpretació en la comunicació pública, en tota mena de comunicació pública, fins allà on els recursos ens ho permetin; però, sobretot, en la comunicació de masses en els *mass media*, i, naturalment, en l'educació.

És per això que, com han dit altres intervinents anteriors a la meva persona, ens hem compromès tots els grups parlamentaris de Catalunya a elaborar, amb el màxim de consens possible –ho esperem i n'estem convençuts que, a més a més, amb la unanimitat, amb les entitats que representen les persones de la comunitat sorda i sordcega–, una resolució que haurà de veure's i debatre's just en aquesta sala de plens –i amb tota seguretat acabarà aconseguint també la unanimitat de les diputades i els diputats–, que faci possible l'explicació per al codi d'accessibilitat d'aquelles ordenances que nosaltres, els diputats i les diputades, els diem que ha de contenir per a les persones sordes i sordcegues aquest codi d'accessibilitat. És un compromís d'aprovar-la, aquesta resolució, que vàrem prendre, efectivament, des de l'inici de la tramitació de la llei.

Hem descobert, entre els múltiples aprenentatges –aprenentatges culturals, però també aprenentatges morals, ètics, aprenentatges de sensibilitat–, que la comunitat sorda no és única, que hi ha pluralitat; com a mínim, la pluralitat en l'ús de l'instrument lingüístic per a comunicar-se amb les persones. Hem entès i hem acceptat i hem estimat en aquesta acceptació que hi ha una comunitat signant, segurament avui majoritària, i que hi ha una comunitat també oralista, i que totes dues

comunitats batallen, es comprometen, lluiten perquè, efectivament, les persones puguin comunicar-se i construir civilitat.

Ens hem compromès, doncs, d'acord amb aquesta pluralitat –i la llei és aquest compromís, el reflecteix, però a més és aquest compromís–, a fer que l'educació sigui electiva i que hi hagi una absoluta, rotunda, total, incontestable llibertat d'opció per part dels pares, responsables, mares, tutors, tutores o per part de les persones adultes que tenen dret a optar per un sistema lingüístic o per un altre. Això és el que la llei, després de la ponència, recull.

Sàpiguen les senyores i els senyors diputats, sàpiga el senyor vicepresident del Govern, sàpiguen les comunitats de persones sordes i sordcegues que hem arribat a grans acords, afortunadament, entre els grups parlamentaris. Sabran, els diputats i les diputades, que, a més a més, tots els grups parlamentaris, crec que per sensibilitat, per intel·ligència, per deure moral, però sobretot per intel·ligència, hem arribat a un acord –entenem que molt consistent– amb totes les entitats concernides, aquestes que han estat esmentades, que han comparegut, que ens han explicat tantíssimes coses, que ens han donat l'oportunitat impagable d'aprendre tant i tant sobre la condició humana, sobre la condició de la comunicació i sobre l'enllaç afectuós, afectiu, entre les persones.

Reconeixem, el nostre grup, sincerament, corament, si bé ho puc dir, l'esforç de les diverses entitats de la comunitat sorda i sordcega: els signants, els oralistes, l'Organització Nacional de Cecs. Els esforços que han fet per convèncer-nos, per explicar-nos, però sobretot per fer-se presents davant nostre, davant del nostre criteri, davant de la nostra responsabilitat.

La llei no seria el «maca», el perfecte, el bon instrument que entenem que és finalment sense aquest esforç d'aquestes entitats. Les hem tingudes tantes vegades en aquesta casa escoltant-nos, aprenent mútuament, que, efectivament, això ha hagut de reflectir-se com una mena de llum en l'articulat final de la Llei de llengua de signes catalana. Els en donem molt i molt les gràcies, d'aquest esforç.

En la ponència, ja ha estat dit, hem tingut un clima excel·lent i ha aflorat la sensibilitat, la comprensió, el sentit del deure, l'afecte per la diversitat i per la diferència entre tots els ponents i les ponents. Això, just aquest bon clima, ens ha permès de conèixer més, d'aprendre profundament allò que desconeixíem en gran mesura, nostra culpa o *mea culpa*, abans que comencéssim la tramitació de la llei.

Per a nosaltres, els membres de la ponència, amb tota seguretat res no serà igual després d'haver treballat la Llei de llengua de signes catalana, però tampoc no ho serà per a Catalunya. Ja res no serà igual i tot serà infinitament millor.

Ens permetran, doncs, senyores i senyors diputats, que donem les gràcies a les ponents, a la relatora, als ponents, que donem les gràcies a les entitats que ens han permès d'aprendre tant, que ens han fet l'ànima una mica més gran i que ens han explicat que Catalunya és

encara més diversa de com la concebíem abans. Vagi amb aquesta gratitud també el nostre aplaudiment.

Gràcies, senyores i senyors diputats.

El president

Doncs, acabat el debat, cridem a votació.

(Pausa llarga.)

Votem, en primer lloc, les esmenes del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. S'ha demanat votació separada per a la número 6.

Votem, doncs, la número 6.

Comença la votació.

(Remor de veus.)

Aquestes esmenes han estat rebutjades per 64 vots a favor i 68 en contra.

Votem la resta d'esmenes del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 15 vots a favor i 116 vots en contra.

Votem, seguidament, l'esmena del Grup Parlamentari de Convergència i Unió que queda viva.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 63 vots a favor i 69 vots en contra.

Votem les esmenes, seguidament, del Grup Mixt.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 15 vots a favor i 117 vots en contra.

Finalment, votarem la resta del text del dictamen del projecte de llei.

Comença la votació.

El Projecte de llei de la llengua de signes catalana ha estat aprovat per 132 vots a favor.

(Aplaudiments llargs i perllongats.)

Projecte de llei

de modificació de la Llei 21/2000, del 29 de desembre, sobre els drets d'informació concernent la salut i l'autonomia del pacient i la documentació clínica (tram. 200-00073/08)

El segon punt de l'ordre del dia és el debat i votació del Dictamen de la Comissió de Salut sobre el Projecte de llei de modificació de la Llei 21/2000, de 29 de desembre, sobre els drets d'informació concernent la salut i l'autonomia del pacient i la documentació clínica.

D'acord amb els articles 109.4 i 112.1, té la paraula, per presentar els treballs de la comissió, la diputada honorable senyora Caterina Mieras, que en fou designada relatora.

La Sra. Mieras i Barceló

Gràcies, president. Senyores i senyors diputats, consellera, persones del departament que ens acompanyen, com a relatora de la Ponència del Projecte de llei de modificació de la Llei 21/2000, de 29 de desembre, sobre els drets d'informació concernent la salut i l'autonomia del pacient i la documentació clínica, presento les conclusions dels treballs d'aquesta ponència.

En primer lloc el meu agraïment a totes i tots els compareixents que amb les seves opinions i amb els seus coneixements del tema objecte d'aquest projecte de llei ens han ajudat sens dubte a millorar-la i enriquir-la.

Agrair, per descomptat, la feina feta per tots elsponents, i totes, il·lustres diputats senyor Francesc Sancho, de Convergència i Unió; Belén Pajares, del Partit Popular de Catalunya; José Domingo, del Grup Mixt, i dels senyors il·lustres diputats Uriel Bertran, d'Esquerra Republicana de Catalunya, i el senyor Lluís Postigo, d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa; sense oblidar la gestora Eva Vendrell i la lletrada senyora Anna Casas, i agrair-los tot el seu interès i la feina feta, i també, per part del Departament de Salut, gràcies també a tota la feina i els ajuts per part de la senyora Anna Borrell.

He de reconèixer que la meua feina com a relatora ha estat una miqueta heterodoxa, amb reunions de la ponència, quatre en total, combinades amb negociacions bilaterals amb els diversos grups, sempre amb la finalitat de millorar la qualitat d'aquest dictamen i d'arribar al major nombre possible d'acords.

I crec sincerament que amb l'esforç de tothom ho hem aconseguit; les dades ens ho confirmen. S'han presentat un total de 46 esmenes i d'aquestes se n'han incorporat a la ponència 19, altres 16 han estat transaccionades, 3 s'han retirat i en queden vives 8. Queden, per tant, reservades per al debat 3 esmenes del Partit Popular de Catalunya i 5 del Grup Mixt. En definitiva, un esforç de consens que ha millorat sens dubte el projecte.

Aquest projecte de llei es presenta per modificar un sol article, el 12, de la Llei 21/2000 de la Generalitat de Catalunya i també per desplegar la regulació sobre la història clínica que dicta la normativa bàsica estatal configurada per la Llei 41/2002.

Amb aquesta llei fonamentalment fem dues coses: modificar els requeriments de custòdia dels nostres documents sanitaris, i redefinim els terminis de conservació de la nostra història personal de salut; parlem de guardar, conservar i fer accessibles tots aquells documents nostres que fan referència a la nostra salut.

És important, per tant, aquesta llei, i són importants també les aportacions que s'han fet tant amb les esmenes que s'han incorporat a la ponència com amb les esmenes que hem transaccionat.

Passo, doncs, a comentar els aspectes que més hem debatut i aquells en què hem arribat a consens.

Un dels temes més reiteratius de les compareixences va ser la dificultat de definir, de cara a esporgar la història clínica, quins documents són rellevants i quins no, quins

documents cal conservar i quins no, en funció de totes les atribucions que la Llei 21/2000 atorga a la història clínica. La llei que avui aprovarem anomena un a un, per la seva conservació, uns documents mínims bàsics; mínims, diria jo, de garantia per a l'adequada atenció del pacient.

Ara bé, la història clínica té avui moltes altres funcions –epidemiològiques, de salut pública, d'investigació, judicials, etcètera–, i d'aquí, la necessitat, prevista en aquesta llei, d'una comissió tècnica que marqui criteris homogenis en cada moment del que és o no documentació rellevant; en definitiva, criteris del que cal conservar o esportar.

La comissió tècnica ens permet garantir que els diversos problemes que puguin sorgir en el que és la custòdia o el tractament de la informació clínica es puguin discutir i establir criteris de com s'han de resoldre.

Jo diria que la disposició final primera, sobre la comissió tècnica, esmena transaccionada per tots els grups –la 22, del Grup Mixt; la 23, dels grups que donem suport al Govern; la 26, del Partit Popular de Catalunya, i la 27, de Convergència i Unió–, i que defineix molt clar i amplia les atribucions de la comissió tècnica, crec, com deia, és una de les aportacions més importants fetes en ponència.

Una altra aportació que s'ha fet en el debat és la concreció de les responsabilitats de la destrucció dels documents esportats, així com una millor garantia en el cas de translació o canvi de suport de la documentació.

Un altre element important que s'ha incorporat és l'establiment de terminis per al desplegament reglamentari, tant pel que fa a la creació de la comissió tècnica, amb una esmena, doncs, de Convergència i Unió, com a la preservació de la documentació en el supòsit de tancament de centres o de cessament definitiu d'activitats professionals, esmena del Partit Popular.

I no voldria deixar de fer esment de la transacció, a partir de l'esmena d'addició número 9, amb el Grup Mixt, que fa referència a establir mecanismes per facilitar l'accés a la història clínica per mitjà de la targeta sanitària individual des de qualsevol punt del Sistema Nacional de Salut.

I finalment la incorporació d'una disposició addicional, fruit de l'esmena 28 transaccionada amb Convergència i Unió, que incorpora el compromís de disposar en el termini de quatre anys d'una història compartida dintre del sistema sanitari català.

Per acabar l'informe de relatora i a tall de resum penso que podríem concloure que aquesta ha estat una ponència ràpida, quatre reunions de plenari, amb molts acords i molt viva en les reunions de ponència, no per desacords ideològics, legítims per altra part, sinó per l'interès de cada un dels grups a millorar la ponència; una ponència en què la il·lustre diputada Belén Pajares ha estat la campiona de les esmenes –trenta-tres de les quaranta-sis– i l'il·lustre diputat senyor Sancho, amb la seva experiència, el mestre de cerimònies en la redacció de les transaccions.

En el tràmit hem polit i millorat les aportacions de tot-hom; un projecte de llei que voldria que tingués el suport majoritari de tots els grups de la cambra.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Passem al debat amb la defensa de les esmenes reservades. Té la paraula, per defensar les del Grup Parlamentari del Partit Popular, la il·lustre senyora Belén Pajares.

La Sra. Pajares i Ribas

Gràcies, president. Honorable consellera, senyories, em pertoca en aquest torn la defensa de les esmenes presentades pel meu grup parlamentari que resten vives i també exposar la nostra opinió respecte al projecte de llei que avui aprovarem; un projecte de llei que va ser presentat fa quatre mesos, el 27 de gener, i que tracta de la modificació de la Llei de l'autonomia del pacient i la documentació clínica, llei de l'any 2000, que també va ser aprovada per unanimitat de tots els grups d'aquesta cambra.

Han passat deu anys de l'aprovació d'aquesta llei i per tant les tecnologies de la informació i la comunicació ens han permès no tan sols gaudir de grans avenços, si parlem de l'assistència sanitària pròpiament dita, sinó també que aquestes tecnologies actualment ens permeten informatitzar –això perquè ens entenguem– la història clínica, la qual cosa comporta entre moltes altres la connectivitat dels centres de salut, poder accedir a altres formes d'assistència, com és la teleassistència, i també, per què no?, l'estalvi en els espais físics a l'hora de conservar la documentació. I penso que tot això té un únic objectiu, que és que el pacient sigui el principal beneficiari de qualsevol actuació política.

Per tant, quan parlem de modificar els terminis de conservació de la història clínica que establia la Llei d'autonomia del pacient de l'any 2000 estem parlant d'alguna cosa més que de conservar i custodiar una determinada documentació, perquè darrere aquesta documentació estan les persones. La història clínica, ho diu el preàmbul de la llei, és un instrument dedicat a garantir una assistència adequada al pacient. I ja va dir la senyora Mieras, la doctora Mieras, durant el debat de totalitat de la llei: «De ben segur tots en tenim una.»

El fet que dos anys més tard s'aprovés la llei bàsica, Llei de l'Estat 41/2002, reguladora de l'autonomia del pacient, que determinava un període menor a l'hora de la conservació de la història clínica, ens ha permès ara reduir els terminis de conservació, no necessàriament en el suport original, com diu la llei, i també ens permet canviar el moment a partir del qual comença a comptar el termini de conservació.

Abans d'explicar les modificacions que s'han introduït amb les esmenes del Grup Popular, la ponent relatora ja ens ha fet un petit balanç de les esmenes presentades pel nostre grup, que en total han estat 33: acceptades 18, transaccionades 9, i això vol dir en percentatge un 82 per cent d'esmenes del Partit Popular que ja formen part del text de la llei; retirades són 3 esmenes, i sotmetrem

a la seva consideració –que penso que finalment les retirarem– 3 esmenes.

Moltes de les esmenes presentades, i a més ho ha explicat també la ponent relatora, van ser fruit de les intervencions de les persones i entitats que van comparèixer davant la Comissió de Salut, i en total van ser catorze compareixences, que van fer aportacions molt útils des de diferents perspectives i experiències. I només posaré un exemple, la visió de l'àmbit hospitalari *versus* la visió del món de l'atenció primària. I penso que ho podríem resumir dient que els compareixents ens van aportar més idees i nous conceptes al projecte de llei.

En el tràmit anterior, durant el debat de totalitat de la llei, la valoració per part del nostre grup era positiva i la nostra intenció, ja ho vam dir, era presentar les esmenes necessàries en els articles o en els punts que consideréssim que calia millorar, i és el que vam fer amb aquestes trenta-tres esmenes presentades.

Els estalviaré explicar una a una –suposo que m'ho agrairan– les trenta-tres esmenes, i per descomptat les vint-i-set acceptades, però sí que vull fer-ho d'una manera més global, dividit en quatre grups.

Un primer grup d'esmenes, que anaven referides al fet que no tan sols es tracta de conservar aquesta història clínica garantint unes determinades condicions, també cal que el manteniment de la història clínica sigui el correcte, o sigui que es conservi en condicions adequades perquè quan aquesta història es torni a reproduir en un futur ho sigui d'una manera completa. O sigui, no tan sols es tracta de guardar la història, es tracta també de com ho fem.

El segon grup és aquell que pensàvem que s'havia de corregir els conceptes jurídics indeterminats, no?, aquelles frases tipus «s'ha de conservar tot el temps que calgui», o, un altre exemple, «durant tot el temps que sigui necessari». Aquesta indeterminació, des del nostre punt de vista i també de moltes de les persones que van comparèixer, el que feia era incrementar d'una manera injustificada la responsabilitat en els professionals, i es podria arribar fins i tot a generar una certa inequitat entre els ciutadans, com ens va fer veure un dels compareixents.

Per tant, en ares del principi de seguretat jurídica, finalment ho vam resoldre donant més concreció a l'article i fent una remissió a la comissió tècnica en matèria de documentació clínica, que és en definitiva qui establirà aquests criteris.

Un tercer grup era que pensàvem que quedava molt clar al projecte de llei de qui era la responsabilitat de la conservació i custòdia però en canvi no quedava clar en qui recau aquesta responsabilitat, en el cas d'expurgació sí, i en el de revisió i destrucció dels documents.

És obvi que un cop que entri en vigor la llei aquesta reducció del termini suposarà que els centres podran revisar i destruir informació, la documentació aquesta que parlem, segons els supòsits de la llei. Per tant, entenem que aquest procés, el de revisar i el de destruir, és quasi tan important, com es fa, que el procés de custodiar i conservar les històries clíniques. Sense oblidar

que a més s'han d'aplicar les mesures tècniques i organitzatives de seguretat dels fitxers que contenen dades de caràcter personal.

Un quart grup és la comissió tècnica en matèria de documentació clínica. Pensem que realment havia de ser més operativa, que teníem de dotar-la de més concreció per tal que no acabés passant allò que es diu en *lenguaje coloquial*, no?: «No, no, si quieres que algo no funcione, crea una comisión.» Doncs no, en aquest cas no; la nostra voluntat és que la comissió tècnica funcioni com a veritable òrgan de decisió, i per tant, com ha explicat la senyora Mieras, transaccionant les esmenes de diferents grups parlamentaris, doncs, dotem la comissió tècnica d'un seguit de funcions de diferents àmbits, corresponents, això sí, a la modificació de la llei.

I fins aquí les esmenes assumides en el text de la llei. I, per tant, l'únic que hem de dir és que celebrem el consens per arribar a acords que acaben revertint a favor dels ciutadans.

També vull explicar-los que en ares d'aquest consens que ha regit en tot moment la ponència i la disponibilitat del Govern per arribar a acords retirem les esmenes que resten vives.

Per tant, i ja per acabar, i arribat aquest punt, passaré al capítol dels agraïments, no? Primer, agrair a la lletrada i a la gestora de la comissió la seva col·laboració i ajuda, i també a la resta de ponents la cordialitat, com bé ha explicat la senyora Mieras, ja que fins i tot hem arribat a defensar les esmenes que no eren pròpies; però, bé, això demostra, si més no, l'interès de tots a aprovar una llei satisfactòria per a la ciutadania, i penso que també per al sector sanitari.

Gràcies, senyor president, senyories.

El vicepresident segon

Gràcies, il·lustre diputada. Per defensar les esmenes presentades pel Grup Mixt, té la paraula el diputat senyor José Domingo.

El Sr. Domingo Domingo

Muchas gracias, señor presidente. Honorable *consellera*, ilustres diputados y diputadas. Hablaba, finalmente, la diputada Belén Pajares del capítulo de agradecimientos. Yo quiero empezar por éste, porque siempre, normalmente, se me olvida, en el fragor del debate, el capítulo de los agradecimientos. Esta vez no quiero que sea así, puesto que, realmente, tanto los trabajos de los ponentes como la predisposición del departamento han hecho posible que, finalmente, salga a flote, hoy, lo que considero una muy buena ley y, por lo tanto, quiero agradecer el trabajo tanto de la gestora, Eva Vendrell, como de la letrada Anna Casas y como de los servicios lingüísticos. Y recalcar y resaltar el buen espíritu que ha presidido los trabajos de ponencia, tanto por la relatora, señora Caterina Mieras, como por los ya ponentes habituales en materia de sanidad, como es el caso del ilustre diputado señor Postigo, la ilustre diputada señora Pajares, el ilustre diputado señor Sancho, y el ilustre diputado señor Uriel Bertran.

En definitiva, estamos ante creo que una ley que nació con un espíritu y sale con otro, y lo trataré de explicar, en la medida en que se ha ampliado, realmente, la naturaleza de la misma. En su momento, la voluntad —y así lo puso de manifiesto la consejera en su exposición en el debate de admisión a la totalidad— era abordar un tema, cual era el de la conservación de las historias clínicas y, de hecho, que se incidiera mucho en la duración de la obligación de conservar la documentación clínica. Sin embargo, finalmente, la ley ha mejorado, se ha reforzado y aborda aspectos que, en principio, no estaban previstos.

Permítanme que, en este caso, me ponga alguna medalla en lo que hace referencia al esfuerzo de ampliar el objeto de la ley, es decir, ya no solamente se trata tanto de los requerimientos de custodia, conservación y expurgo y, en definitiva, la conservación, como creo que ha cobrado especial trascendencia, a lo largo del debate en la ponencia y en la comisión, el aspecto del proceso de digitalización. De ahí que presentara nueve enmiendas que, fundamentalmente, iban destinadas a esos aspectos: uno, reforzar el tema de la digitalización, reforzar el tema de la interoperabilidad y reforzar los derechos de los pacientes en lo que hace referencia a la información.

De las enmiendas presentadas, una ha sido aceptada íntegramente, tres han sido transaccionadas y llegan, finalmente, vivas cinco que ya anuncio, anticipadamente, que procedo a retirar en estos momentos, aún cuando haga referencia a ellas en el curso de la exposición, es decir que este proyecto de ley será..., se someterá exclusivamente el dictamen a votación y no contará, a la vista de lo que ha expuesto la diputada señora Pajares..., ninguna enmienda viva, no porque, realmente, el contenido de las mismas no lo merezca, sino, precisamente, porque, en aras del consenso que ha presidido los trabajos de ponencia, procedo a retirar las corresponden al Grupo Mixto.

Hacía mención a que las enmiendas que he presentado han tenido especial interés en mejorar el proceso de digitalización de las historias clínicas. Se ha de tener en cuenta que la documentación en papel seguirá existiendo y eso es inevitable, pero también es verdad que los avances de la técnica y la propia dinámica en los centros sanitarios y de los profesionales sanitarios hace que el soporte digital cobre cada vez más presencia y más vida en la actividad sanitaria.

Buena prueba de ello es que propuse, en su momento, la modificación del título del artículo 12, de manera que, además de la conservación de las historias clínicas, se hiciera una pequeña referencia al concepto de digitalización en la medida en que este está presente en todo el cuerpo del proyecto de ley, en todo el cuerpo de la ley que hoy será aprobado.

La mejora de las garantías del proceso de digitalización de las historias clínicas llevó a este diputado a intentar garantizar la autenticidad y perdurabilidad de las mismas y, con buen criterio, a mi juicio, la ponencia aceptó esta enmienda en su integridad y la comisión lo ratificó.

Quiero hacer especial mención al contenido del artículo 2 bis en los términos del dictamen y en la redacción, finalmente, la que se ha llevado a cabo, fruto del esfuerzo de todos los grupos parlamentarios; ésta no es una redacción final que tenga un, digamos, autor único, sino que, prácticamente, todos los grupos parlamentarios hemos metido la cuchara en el caldo de este precepto.

Y es un precepto que, a mi juicio, tiene un gran calado, en primer lugar, porque, por primera vez, insisto, por primera vez, en una ley, se incorpora un compromiso por parte de una comunidad autónoma en relación a los procesos de digitalización. En concreto, quiero leer literalmente cómo queda el redactado final: «Los procesos de digitalización de la historia clínica que se llevan a efecto en Cataluña han de facilitar el acceso a la historia clínica desde cualquier punto del sistema nacional de salud.»

Este compromiso conlleva, necesariamente, una mejora de la calidad asistencial y una garantía de los pacientes, en la medida en que Cataluña lidera el proceso, en el sentido, de plasmar en una ley lo que era, hasta ahora, el espíritu del Plan nacional de calidad, de hacer posible que, desde cualquiera de los puntos del sistema nacional de la salud, sea posible que, a través de la tarjeta sanitaria individual, se acceda a la historia clínica de la persona, es decir, la historia clínica de la persona la acompañará en cualquier centro asistencial o ante cualquier profesional sanitario del sistema nacional de salud.

Eso dota de una gran calidad asistencial y de una seguridad de que hasta ahora no se disponía, si bien el espíritu de los distintos gestores era éste, sin embargo, no se había mandado a través de una ley que eso se cumpliera.

Es decir, este compromiso se materializará mediante el establecimiento de los mecanismos necesarios para hacer posible que, a través de la tarjeta sanitaria individual, queden vinculadas todas las historias clínicas que cada paciente tenga en cada uno de los organismos, centros y servicios del sistema nacional de salud. Es decir, los profesionales sanitarios contarán con un instrumento que les permitirá acceder a la información clínica y a intercambiar esta información los dispositivos asistenciales en Cataluña y en otros puntos del resto de España.

Insisto que, lógicamente, esta vinculación queda sometida a la precaución de la Ley de protección de datos y así se hace expresa mención en el contenido de la disposición adicional.

El paso que se ha dado, a mi juicio, es enorme y, de conformidad con ello, también la potenciada comisión técnica en materia de documentación clínica. Yo creo que la comisión técnica entró con una naturaleza y sale con otra, es decir, se ha reforzado mucho en el curso de los trabajos parlamentarios y es bueno que haya sido así, puesto que, entre sus funciones principales, se establece la de fijar qué criterios homogéneos, entre otros ámbitos, sobre los procedimientos y los métodos de transformación y traslación de información de las historias clínicas del soporte original hacia los soportes digitales y también de su interoperabilidad.

Quiero hacer expresa mención a esta palabra, la palabra «interoperabilidad», entre otras cosas, porque este diputado ha sido quien la ha llevado al dictamen y porque quiero hacer expresa mención a ello.

¿Qué quiere decir la palabra «interoperabilidad», que en algún momento ha sido incluso objeto de cierto debate de contenido lingüístico? «Interoperabilidad», con ello, se pretende referir a la capacidad de los sistemas de tecnologías de la información y las comunicaciones de intercambiar datos y posibilitar la puesta en común de información y conocimientos, y se pone de manifiesto la voluntad de hacerlo.

El Parlamento de Cataluña introduce este concepto y, con ello, viene, además, a incorporar una palabra que ha sido objeto, incluso, de una decisión del Parlamento Europeo, en concreto, la decisión 2004/387 del Parlamento Europeo y del Consejo, del 21 de abril de 2004, relativa a la prestación interoperable de servicios paneuropeos de Administración electrónica del sector público, las empresas y los ciudadanos. En aquella ya vieja decisión, es decir, del año 2004, ya se apostaba por la voluntad de generar procedimientos interoperativos en las distintas administraciones.

No solamente es imprescindible hacerlo con carácter general en las administraciones, y, si hay alguna en que, realmente, sea imprescindible, y buena prueba de ello es la necesidad de que la historia clínica sea accesible desde cualquier punto al profesional sanitario para que pueda ser utilizada en beneficio del paciente, insisto, si hay un espacio en que es necesario asegurar y garantizar la interoperabilidad es el sanitario.

Durante los trabajos de ponencia se han mantenido —es cierto— criterios diferentes en lo que hace referencia al tiempo de conservación que integra la historia clínica, incluso, de los documentos relevantes a conservar. Aquí ha hecho cita la diputada Belén Pajares sobre el distinto trato que se ha de dar a la historia clínica en el ámbito de la asistencia primaria o en el ámbito de la asistencia especializada u hospitalaria y buena prueba de ello fueron las esclarecedoras comparecencias que tuvieron lugar en el curso del debate de la ley.

A mi juicio, y así lo he defendido, en el caso de la atención primaria, se entiende que se ha de mantener la documentación a partir del fallecimiento, es decir, los cinco años tienen que constar a partir del momento del fallecimiento, por una razón, puesto que no existe propiamente un proceso de alta en el proceso de asistencia sanitaria primaria. Por lo tanto, entendía que era conveniente el mantenimiento de la misma.

Igualmente, nos parecía innecesario aludir a un término de caducidad para la conservación en aquellas historias clínicas que tienen un soporte digitalizado, puesto que el volumen que, razonablemente, hace que se mantenga la conservación del papel durante un espacio de tiempo no es aplicable ese mismo principio al soporte digitalizado, por las razones que sean y, fundamentalmente, por el hecho de no diferenciar entre soporte de papel y soporte digitalizado, no se ha entendido la necesidad de hacer una clara distinción entre unos y otros.

Un aspecto que ha merecido la atención de este diputado y que ha tratado de llevar a la ponencia ha sido el hecho de que el paciente tenga derecho a ser informado de la decisión de destruir la historia clínica y, con tal motivo, pretendía la reforma de la Ley 21/2000, sobre el derecho de información concerniente a la salud y a la autonomía del paciente, con la inclusión de un nuevo precepto. No se ha entendido así por la ponencia, supongo que atendiendo a la complejidad que supone la comunicación de la voluntad de destruir la historia clínica. Si ha sido un debate constante en el trabajo de la ponencia quién es el titular de la historia clínica, si es el paciente o no es el paciente el propietario de la historia clínica, entendía este diputado que, lógicamente, se debía informar al mismo de cuándo se va a proceder al objeto de su titularidad, que es la historia clínica. No se ha entendido así y puedo, digamos, que razonablemente entender razones de operatividad que han justificado la negativa a la inclusión del precepto.

El dictamen es un buen dictamen y merece el apoyo de nuestro grupo. Desde luego, sale mejorado, en lo que hace referencia a la protección de datos de carácter personal, al compromiso de llevar, en cuatro años, la historia clínica compartida a una verdadera realidad, refuerza, como insisto, las prerrogativas de la comisión técnica en materia de documentación clínica, también establece una mejor delimitación de la responsabilidad... En fin, creo que contamos con un mejor instrumento y, desde luego, una ley que ha salido reforzada.

Por todo ello, entendiendo que no ha lugar, sencillamente, porque no se entendería de otra manera, visto el espíritu de la ponencia y las aportaciones que se han introducido en las mismas, procedo a retirar todas las enmiendas que he presentado y que he mantenido vivas hasta el pleno para que no contenga ni siquiera una tacha el proyecto de ley que, aquí, hoy, se somete a votación.

Muchas gracias, señor presidente.

El vicepresidente primer

Gràcies, senyor diputat. Per fixar la seva posició, en nom del Grup de Convergència i Unió, té la paraula el senyor Francesc Sancho.

El Sr. Sancho i Serena

Gràcies, senyor president. Hola, bon dia, senyores i senyors diputats. Deixin-me començar saludant, especialment, els amics del departament, que ens acompanyen... M'ho permet, eh?, consellera, vull dir, sembla que és important aquesta salutació, no?, entre altres coses, perquè tenen molt a veure amb la llei que tenim avui aquí damunt. De fet, el nostre grup, al llarg no només d'aquesta legislatura, sinó ja també de l'anterior, totes les lleis que han entrat de salut les hem acabat votant favorablement. És a dir, hi hem incorporat moltes esmenes, hem fet moltes aportacions, i al llarg de les dos legislatures hem aprovat totes les lleis que fan referència al Departament de Salut, totes; en ni una ens hem abstingut o a ni una li hem donat el nostre vot contrari.

Deixin-me dir una cosa que m'entendran de seguida: no perquè els grups que configuren el Govern s'ho mereixin especialment, vull dir que... M'entendran que ho digui avui, no? No crec que s'ho mereixin; vull dir, és per una altra cosa. És per una altra cosa, i m'ho deixaran explicar i m'entendran. És a dir, una cosa són els grups i una altra és la dinàmica del Departament de Salut. Vull dir, jo entenc que la dinàmica del Departament de Salut té una certa transversalitat que fa que arribem a acords quan precisament moltes vegades no es busca l'acord en altres aspectes ni es busca, precisament, una vida política que permeti solucionar els problemes dels ciutadans, no? En el Departament de Salut..., i l'actitud dels diversos grups al llarg de totes les lleis, la veritat és que és d'una transversalitat important.

Dit això, em deixaran fer un primer apunt mínimament crític també, no? La primera proposta era portar aquesta llei per lectura única, i després vam passar a tràmit d'urgència. La veritat és que nosaltres ni entenem la lectura única, vam acceptar el tràmit d'urgència, però creiem que és una mostra més d'aquest final d'etapa, de fer les coses de pressa quan probablement no era necessari i quan probablement es podien fer d'una altra manera. Quan us dic això i faig aquest apunt crític és perquè vull que entenguin quina és l'actitud del nostre grup. És aquesta actitud que acabem sempre col·laborant i sempre entrant a buscar esmenes i buscar acords en nom, precisament, d'aquesta transversalitat i en nom, precisament, de la responsabilitat, la lleialtat cap al Govern i, sobretot, la lleialtat cap als ciutadans. És allò que en diuen «gent de Convergència i Unió». Sempre som capaços d'arribar a acords per tal de millorar una llei o per tal de fer que les coses funcionin. És el nostre caràcter, és la nostra actitud. Mai busquem «bronca». Per a buscar «bronca», n'hi han d'altres que ho fan.

Per tant, fet aquest apunt crític, a mi em sembla que aquest tipus de tramitacions realment acaben tenint importància en com se fan les lleis, no? Jo he tingut, tinc la sensació moltes vegades que aquestes presses ens fan discutir les coses d'una manera..., que no acaben de ser amb tota la profunditat necessària, no?, i que realment acabem generant una certa angoixa. Al llarg del tràmit de la ponència és veritat, és a dir, l'amabilitat, la capacitat d'arribar a acords, la transversalitat que tenim els diversos diputats dels diversos grups, es posa sempre de manifest. Però també és veritat que hi ha una certa angoixa per presses, moltes vegades innecessàries, que no farien falta si les coses es fessin d'una altra manera. I comprendran que els ho hagi de dir i que els ho acabin dient.

Entrem ja a la llei i al projecte de llei. Aquest és el Projecte de llei de modificació de la Llei 21 del 2000, del 29 de desembre, no? Què pretén? Què pretenem quan modifiquem la llei? La llei del 2000 era un instrument que ficava en valor o que ficava en valor jurídic una sèrie de recomanacions que tenien un caràcter jurídic vinculant, com eren les que feia el Conveni del Consell d'Europa per a la protecció dels drets humans i la dignitat del ser humà respecte a les aplicacions de la biologia i la medicina, Conveni sobre els drets de l'home i la biomedicina. Només tenint en compte això i el que això significa, ens fica davant dels ulls quina és la discussió

de fons i quina és la discussió que ens ve, que és el que estem discutint en el fons. En el fons, jo estic convençut que d'aquí endavant, quan parlem de temes de salut, una de les grans discussions que tindrem permanentment davant dels nostres ulls serà una discussió ètica; una discussió ètica que afectarà els drets dels ciutadans, com utilitzem determinades informacions i el poder real que dona al sistema sobre el ciutadà aquesta capacitat d'intervindre sobre la salut. La discussió ètica serà bàsica, quant a l'equitat, quant als drets, quant a com ho fem i també com protegim els drets dels ciutadans.

I aquí hi ha un element que és central en aquesta discussió, i que és central per tal de gestionar aquells drets que tenen els ciutadans respecte a la seva pròpia salut, que és la història clínica. La història clínica, ho diu el preàmbul, «és un instrument destinat primordialment a garantir una assistència adequada al pacient, però també és una font d'informació necessària per a finalitats epidemiològiques, de salut pública, d'investigació i docència i per a dur a terme funcions d'inspecció, avaluació, acreditació i planificació sanitària». No només això: té aspectes que acaben tenint importància jurídica, no? I, per tant, és l'element central, com gestionem aquesta història clínica, com gestionem la informació que ens dona aquesta història clínica i quina incidència té aquesta gestió en la salut dels ciutadans.

Jo, la veritat és que..., quan discutíem, es va ficar damunt la taula en un primer moment una qüestió que semblava, en un primer moment, que podia ser central, que era... Dèiem: «Mitjançant aquesta llei, es redueix el termini real de conservació de la història clínica, de manera que, d'acord amb el principi de seguretat jurídica, s'oferixen les garanties necessàries per a la ciutadania i que els centres sanitaris adoptin les mesures adequades perquè la història clínica pugui respondre a totes les finalitats i usos previstos a la legislació aplicable.» Quan parlàvem d'això estàvem parlant d'una història clínica que se'ns està quedant vella; és a dir, estàvem parlant d'una història clínica en paper. Però resulta que en aquests moments la mirada és una altra, la mirada ja no és sobre la història clínica en paper, és una mirada molt més ampla, que evidentment ens instrueix de noves necessitats de gestió, noves possibilitats de gestió i noves garanties per als ciutadans i els professionals. Tot és nou. Tot és nou..., no tant nou, eh? Vull dir, quan diem «nou», vol dir «nou en la llei», però no tan nou en tant que les tecnologies de la informació i la comunicació ja són una realitat, que fan que la realitat es transformi a una velocitat que feia uns anys no podíem ni arribar a imaginar.

Aquesta és la situació en què ens trobem. Ja no es tracta de donar més serveis, no es tracta de donar més als ciutadans, sinó que es tracta de donar-ho d'una altra manera. Evidentment que haurem de donar més, evidentment que haurem de garantir més, evidentment que volem més salut. Però per a fer-ho ho haurem de fer d'una altra manera; no només amb més infraestructures, sinó amb unes altres infraestructures. I aquest és ja el nou desafiament que tenim davant nostre. Hi insistixo, aquesta nova mirada ens implicarà noves discussions, ens implicarà discussions de naturalesa ètica molt profunda. I aquí, al llarg de la llei, em sembla que s'han

anat apuntant alguns d'aquests elements de discussió que adquireixen una importància cabdal quant a quin és el món que ens ve i què és el que seran les noves necessitats.

A mi em sembla que les nostres esmenes anaven per aquest cantó. No ens preocupava tant tot l'articulat, no ens preocupava tant aquesta mirada sobre aquest tema de les històries clíniques, com reduïm volum de paper, com reduïm el temps de conservació, sinó com i cap on anem davant de les noves necessitats, davant de noves realitats que faran que tant la conservació com la informació que pugui contindre la història clínica siguin molt més riques, diferents i molt més àgils. I, per tant, les nostres esmenes anaven cap a aquesta direcció, cap a aquesta nova mirada que necessita el sistema, cap a aquesta nova mirada que les tecnologies i les realitats de la biomedicina ens fiquen davant dels ulls.

Només els vull fer la reflexió sobre quines són les notícies mèdiques que tenim davant dels ulls, no? Estem parlant de la genòmica o estem parlant de les possibilitats de crear vida; vull dir, això, evidentment, ens fica davant d'una realitat absolutament transformada. Però és que davant d'això els hem de donar moltes garanties, però sobretot moltes noves possibilitats, als ciutadans, noves possibilitats als ciutadans. Ja no és només en mans dels professionals i de l'Administració que han de quedar determinades decisions quant al que fem amb la història clínica, la informació que tenim, la tecnologia que usem o les possibilitats sanitàries de què disposem, sinó que també cada vegada més estaran en mans dels ciutadans, que podran intervenir, fins i tot accedir a la seva història, fent aportacions, introduint-hi determinats elements i fent que aquesta història clínica sí que definitivament sigui una història clínica compartida no només entre els diversos centres, sinó també entre els metges dels centres i els ciutadans, que en són finalment els seus propietaris. Això és el desafiament que teníem, no?

I és el desafiament que nosaltres vam voler plasmar només en tres esmenes molt precises, però que són importants, tres esmenes molt precises en tant que volien dir una cosa que era bàsica: si esta és la nova realitat, si hi haurà una discussió ètica molt important, si aquesta discussió ètica acaba afectant qüestions molt íntimes de l'usuari i del ciutadà, és important que els protocols, que els criteris de conservació, que els criteris d'innovació que poguéssim tindre sobre la història clínica, sobre el nou format que ha de ser digitalitzat, estiguin determinats per protocols d'una comissió tècnica, realment tècnica, on les decisions es prenguin no per opinions personals o per situacions ideològiques o per visions esbiaixades del sistema, sinó bàsicament en funció d'evidència científica, en funció de criteri clínic. Aquest era el nostre primer criteri i la nostra primera esmena. I ho dèiem: «El protocol es basarà en els protocols aprovats per la comissió tècnica descrita a la disposició addicional d'aquesta llei.»

Hi havia una segona esmena, on parlàvem que «la comissió tècnica descrita en el paràgraf anterior vetllarà per l'establiment de criteris homogenis en les metodologies de transformació i translació de la informació clínica continguda a les històries clíniques originals i

als nous suports digitalitzats, i editarà un protocol de referència per a centres i professionals.» És a dir, el que demanàvem –i entenem que sí que s'ha incorporat a la llei– és aquesta idea de comissió tècnica, protocols i visió basada en l'evidència científica i basada en la visió clínica, i no un altre tipus de visió.

I finalment teníem una última esmena a la qual donàvem importància, que era la que deia, aquesta que parlava que «en el termini de quatre anys des de l'entrada en vigor d'aquesta llei, es garantirà l'existència d'una història clínica compartida i comuna, amb possibilitat d'accés per part dels professionals del sistema sanitari català, així com l'accés per part dels ciutadans a la seva pròpia documentació mèdica personal». Em semblava important, i és una transacció que vam aconseguir després de discutir-ho molt, amb algun dubte –no només lingüístic, sinó també de contingut–, perquè és normal. És a dir, quan estem parlant d'una nova visió, estem parlant d'unes noves dificultats que, de ben segur, ens fiquen davant de reptes que no són fàcils d'aconseguir.

Aquesta creiem que ha estat la nostra aportació. I, més enllà de les crítiques inicials que he fet, que jo crec que les havia de fer, he d'agrair –i és cert, i ho he dit també– l'especial clima de diàleg que sempre tenim a la Comissió de Salut, suposo que precisament per la naturalesa del que estem tractant i perquè som molt conscients del que significa aquesta mirada de futur; també inclou això. És a dir, el sistema no se'n sortiria si no tinguéssim aquesta idea de transversalitat envers els nous desafiaments que es planteja, que ja no són només de gestió del que teníem; són una altra cosa. Jo estic convençut que estem davant d'un nou paradigma; d'un nou paradigma sobretot el salut. Perquè els ciutadans ens demanaran, no el mateix que ens han demanat fins ara, ens demanaran més, i fet d'una altra manera i amb més garanties, entre altres coses, perquè les possibilitats que ens donen la tecnologies, la tecnologia de la informació i la comunicació, les possibilitats que ens donen els nous descobriments, les noves tecnologies, ens fiquen davant de nous desafiaments. I, evidentment, tot això, en un moment de crisi, on realment els temes econòmics tenen molta importància, però també té molta importància saber com hem de donar més amb menys –perquè això és el món que ens vindrà: haurem de donar més amb menys–, només ho podem fer des d'una mirada transversal, amb acord de tots els grups, però també amb la participació de professionals i ciutadans en la seva pròpia història. Quan parlem d'història no parlo d'història clínica: la seva pròpia història personal. Perquè al final la història clínica és això, és una història personal on el que fiquem són les dades de salut. I si algú té dret a controlar-la, a accedir-hi, a tenir-hi un accés universal i permanent, és el mateix ciutadà.

Ara el desafiament que ens quedarà, una vegada aprovada la llei, és fer-ho funcionar, és aconseguir precisament això, que la història clínica sigui compartida i sigui accessible i interoperable entre tots els que intervenim en la garantia de la salut: professionals, usuaris i també Administració. Aquest és el desafiament que queda i aquesta em sembla que és alguna aportació o alguna de les aportacions que entre tots hem fet en aquesta llei. Evidentment, les lleis poden ser més llargues, més

curtes, se'ls pot donar més importància o menys; però totes tenen la seva importància quan ens referim a salut. A mi em sembla que aquesta té importància. Espero que la digitalització, que l'accessibilitat, que la interoperativitat i que les previsions i les discussions que hem fet al llarg de la ponència siguin útils.

I només acabar agraïnt a tots l'especial accessibilitat, l'especial disponibilitat a la discussió i els acords que hem tingut entre tots els grups.

Gràcies, i esperem que sigui veritablement útil aprovar aquesta llei. Gràcies.

El president

Gràcies. Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, l'honorable senyora Caterina Mieras.

La Sra. Mieras i Barceló

Gràcies, president. Consellera, il·lustres diputats, reiterar els agraïments que he fet en la meua primera intervenció i sumar-hi, doncs, la tècnica del meu grup, i també la feina que ha fet el departament de Política Lingüística, que també ha millorat el text.

Crec que podem dir que avui aprovarem una bona llei, una llei necessària, que sens dubte compleix un objectiu primordial: millorar l'assistència sanitària de tothom. No diré que sigui la llei més important de salut que hàgim portat al Ple en aquest mandat; jo crec que la de l'ICS i la de la salut pública són les dues més importants. Però sí que, tot i que és una llei que tan sols modifica un article d'una altra llei, té una importància cabdal. Com no l'ha de tenir, aquesta importància, si és una norma que afecta la salut de tots i cada un de nosaltres, de tots els que estem aquí? Tant si ens escolten aquí, com si ens escolten fora, doncs, tothom té una història de salut. Tots tenim una història de salut. I, per tant, en aquesta llei, el que aprovem en aquesta llei determinarà i possibilitarà per a tots nosaltres un millor accés a la nostra història, una millor conservació de la nostra documentació i, en definitiva, una millor protecció de la nostra salut.

Jo crec que, quan a vegades ens costa explicar als ciutadans determinades lleis, aquesta és una llei fàcil perquè entenguin la feina que fem els polítics en aquest hemicle. És una llei propera.

La història clínica, després de deu anys de vigència..., perdó, de la llei, avui esmenem l'article 12 per actuar la regulació relativa a la custòdia i als terminis de conservació de la història clínica, i tenint molt present, ho deia abans el senyor Sancho, els canvis que s'han produït en la capacitat de tractament, emmagatzemament, transmissió de la informació, proves diagnòstiques, etcètera, fruit tots ells dels avenços de les noves tecnologies de la informació i la seva aplicació en l'àmbit de salut.

I fem aquesta actualització perquè tenim una experiència suficient per dir que una part, la major part, de la Llei 21/2000 és una bona llei, però que cal adequar-la i corregir alguns dels problemes que ha comportat l'aplicació d'aquesta llei, concretament, pel que fa re-

ferència a la custòdia i als terminis de conservació de la història clínica.

La Llei 21/2000 que estem modificant estableix que els documents rellevants de la història clínica s'hauran de conservar, com a mínim, vint anys després de la mort del pacient. Si tenim en compte que en un gran hospital –Sant Pau, Clínic, Vall d'Hebron– es genera actualment una mitjana de seixanta documents per episodis d'hospitalització, en un hospital de 24.000 altes, l'any, es generen més d'un milió de documents l'any. És tan sols un exemple, perquè ens fem una idea del que estem parlant; dit per un dels compareixents –entre cometes– «si poséssim una història al costat de l'altra, estaríem parlant de quilòmetres, de deu, de quinze, de vint quilòmetres de documents».

Tinguem molt clar, però, que no parlem..., no estem parlant d'un problema d'espai físic. El problema és l'accés a la informació, l'accés a una informació adequada en el moment adequat per poder resoldre els problemes de salut, i també de la correcta conservació de tots els documents que siguin importants. Aquest és el tema. I evidentment, parlem també de garantir el dret a la intimitat i a la possibilitat d'accés de tots i cada un de nosaltres a la pròpia història clínica aprofitant les noves tecnologies. Cal endreçar.

Amb aquesta modificació de la llei reduïm el termini real de conservació, passant de vint a quinze anys per als documents rellevants, i sobretot el còmput d'aquest termini comença a partir de l'alta de cada procés assistencial com a criteri molt més objectivable per als centres que la mort del pacient. Recordaran la compareixent de l'Hospital de Sant Pau que ens explicava que tan sols, afortunadament, es moren un 2,5 per cent dels malalts ingressats, i que, per tant, amb el còmput directament a l'hospital tan sols pot començar a comptar amb un 2,5 per cent dels documents de les històries clíniques que té.

La documentació no rellevant es podrà destruir un cop hagin transcorregut cinc anys de la dada de cada procés assistencial. També recordaran l'experiència del Sant Pau, que, des de l'any 85, tenen l'arxiu d'històries clíniques, i ens explicaven una prova pilot que havien fet i que realment després dels cinc anys no se'ls havia reclamat cap document important.

També vull tornar a insistir que no parlem tan sols del suport de paper, tot i que és evident que les primeres històries clíniques en paper varen començar a fer-se en els hospitals, i que als grans hospitals és on tenim més tones de paper. Per això, res a veure amb els centres d'atenció de primària on hi ha la història clínica digitalitzada des del primer moment, d'aquí que en les compareixences també vam veure, doncs, les diferències, de vegades de criteri, entre uns i els altres.

No m'estendré molt més. Ara em tocaria, doncs, explicar a cada un dels grups per què hem acceptat les esmenes, però jo considero que cada grup ho ha explicat molt bé, i que, a més a més, aquesta és una llei que aprovarem entre tots. Ens l'ha proposada el Govern, l'hem recolzada els grups que donem suport al Govern, però tots els altres grups, doncs, l'han enriquida i també hi

han participat, i, per tant, doncs, no entraré a parlar, a discutir una per una les esmenes.

Amb aquesta llei, en resum, marquem les línies perquè la informació emmagatzemada sigui de qualitat; per a millorar-ne l'accés, especialment per part dels pacients; per aconseguir tenir una història compartida, perquè la destrucció dels elements esporgats es faci de forma correcta, i, permetin-me dir que el que ens queda a tots plegats és un gran repte: el repte d'augmentar la qualitat de la informació que estem guardant i d'augmentar la qualitat dels elements que estem guardant. No es tracta de quantitat, sinó que es tracta de qualitat i de possibilitat d'accés.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Té la paraula el senyor Uriel Bertran, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya.

El Sr. Bertran Arrué

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyora consellera de Salut, membres del departament que ens acompanyen, jo també vull agrair als companys de ponència i a les companyes de ponències..., els treballs que hem fet, i també a la lletrada, la senyora Anna Casas, per la seva feina d'assessorament.

La veritat és que jo seré breu. Estem davant d'una llei de consens. De fet, totes les lleis que hem aprovat en l'àmbit de la salut han acabat sent de consens. Però aquesta realment ja va néixer amb una vocació que no generés un gran debat polític, sinó que poguéssim resoldre unes qüestions tècniques i una adaptació a les noves tecnologies, a la nova realitat de la innovació, de la capacitat tecnològica que tenim com a humanitat, i, per tant, poder adaptar el nostre sistema de salut, i ser punters, una vegada més, en el que ha de ser l'adaptació a aquestes noves tecnologies.

Destacar, en primer lloc, aquest consens que hem aconseguit. També, agrair als grups parlamentaris que han arribat avui al Ple del Parlament amb esmenes vives, que les hagin retirades, perquè realment això fa que la llei es mostri amb tota la seva amplitud en aquest consens. I destacar, en primer lloc, el que és el tractament de la documentació clínica, en aquests moments existent, cap a un procés de digitalització. Realment això és important, no només per la facilitat que tindran els diferents professionals per poder manejar aquesta documentació, aquesta història clínica, sinó també per la possibilitat que tindrà el mateix pacient de tenir-la completament actualitzada i sense duplicar moltes vegades proves diagnòstiques, per tant, és una economia també del temps. I, tot i que en el que van ser les compareixences es va parlar del cost que suposava aquest procés de digitalització, jo en aquell moment ja ho vaig advertir i vull tornar-ho a dir: per nosaltres és una inversió, una inversió que anem a fer com a sistema de salut. De fet, també es va reconèixer l'estalvi que suposarà tota aquesta digitalització, després en el futur, en el que és l'espai físic que ocupa aquesta documentació, en el que és evitar duplicacions, en el que són proves diagnòsti-

ques, etcètera. Per tant, anem a fer una inversió en tot el que és aquest procés de digitalització.

Un segon element que val la pena destacar és aquesta possibilitat de la història clínica compartida entre metges dels centres i també els ciutadans. Ho ha advertit el senyor Sancho, no només serà una compartició entre professionals, sinó també la mateixa accessibilitat que tindran els ciutadans a la seva història clínica: una homogeneïtzació de criteris; que això també ens sembla quelcom important que aquesta llei aborda i soluciona.

I, en darrer terme, nosaltres també ens afegim a aquesta creació d'una comissió tècnica i al perfeccionament que en el procés de debat de ponència hi ha hagut respecte a les funcions d'aquesta comissió tècnica, per tal, evidentment, de marcar aquests criteris homogenis, que són imprescindibles amb matèria tan sensible com és la d'informacions personals i com és la de fer tot aquest procés de digitalització.

I, per tant, els encoratgem que, a partir d'ara, es portin a terme, es redactin aquests protocols que han de permetre implementar el que aquesta llei preveu, i també, doncs, que, finalment, el sistema de salut tingui els papers en regla, tingui ben endreçada tota la informació i que sigui realment accessible per a tots els ciutadans i ciutadanes.

Estem, evidentment, probablement, des del punt de vista polític, amb una llei no tan transcendent com la de l'ICS o com la de salut pública, però, sens dubte, una llei important des del punt de vista de l'operativitat del mateix sistema de salut que, de ben segur, agrairan professionals i ciutadans.

Moltes gràcies.

El president

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, l'illustre senyor Lluís Postigo.

El Sr. Postigo i Garcia

Gràcies, senyor president. Senyora consellera, senyores diputades, senyors diputats, voldria, en primer lloc, aprofitar per saludar els representants del Departament de Salut i la directora de l'Agència de Protecció de Dades de Catalunya, que també ha volgut acompanyar-nos en el dia d'avui.

Lògicament, no seré jo qui trencarà aquesta bona dinàmica i aquest bon ambient que s'ha respirat en les intervencions que hi han hagut ara amb relació a aquest projecte de llei, i, per tant, ja els anuncio el vot favorable del nostre grup parlamentari. Que, de fet, en el debat de totalitat que vam fer, nosaltres ja vam anunciar, ja vam avançar que fèiem una valoració positiva d'aquesta llei, i lògicament ara, després de tota la tramitació parlamentària, ens ratifiquem en la conveniència i en la necessitat d'aprovar aquesta llei.

En aquell moment, en el moment del debat a la totalitat, ja compartíem el que en definitiva és el principal objectiu d'aquesta llei, i ja enteníem que la reducció del temps durant el qual una història clínica ha de roman-

dre arxivada, suposaria un clar estalvi econòmic, una major disponibilitat d'espai físic, a més d'un increment en el grau de seguretat, una millora en la preservació de la informació, en la gestió, en la consulta de la documentació. I, com deia la diputada Mieras, no només es tractava d'un tema de necessitat d'espai físic, sinó que aquesta reducció en el temps de conservació, també ha comportat, diguéssim, que es fes amb totes les garanties perquè la històrica clínica pogués tenir tots els usos previstos legalment, eh?, els usos d'assistència sanitària, l'ús judicial, epidemiològics, de recerca, d'organització i funcionament, etcètera.

Nosaltres, en el moment del debat a la totalitat, també avançàvem, com ho van fer altres grups parlamentaris, que potser era convenient aprofitar la modificació de la llei, l'aprovació d'aquesta llei, la modificació de la Llei de drets d'informació concernent la salut i autonomia del pacient i documentació clínica, que va ser aprovada pràcticament farà deu anys, doncs, per anar una mica més enllà, i no només modificar un article i no només fer una nova disposició addicional. Allò és el que dèiem en aquell moment.

La veritat és que, al final, tots els grups parlamentaris hem fet un esforç..., un esforç de contenció, diguem-ho així, i ens hem limitat, diguéssim, als aspectes relacionats amb la conservació de la història clínica i amb la creació de la comissió tècnica que ha d'establir els criteris sobre la conservació de la documentació clínica. També és veritat, no faré trampes al solitari i ho hem de reconèixer, que hem aplicat un concepte extens i generós del que és la conservació de la història clínica i que l'hem intentat estirar com un xiclet per enquistar algunes de les aportacions que es feien des dels grups parlamentaris.

Així doncs, malgrat que es podria haver abordat, és veritat, una modificació molt més ambiciosa, finalment hem prioritzat un enfocament molt més pràctic de la qüestió, que ha estat compartit per tothom, i hem intentat, nosaltres i la resta de grups, diguéssim, fer-hi les nostres aportacions tenint en compte aquest condicionant, que era una llei que només volia modificar o que volia fer una intervenció quirúrgica, diguéssim, de la llei que es volia modificar.

Jo només vull comentar alguns dels aspectes, tres o quatre, que em sembla, doncs, que tenen un especial rellevància. I no em puc estar de contestar al senyor Sancho; ha fet referència a la tramitació per via d'urgència. Com que hi ha hagut bon ambient tant en la ponència com aquí, bé, diguéssim que continuem amb el bon ambient, però li haig de dir que jo crec que és un bon exemple, aquest que ens ocupa, que es pot fer una bona feina parlamentària, es pot aprovar una bona llei, i que el fet que es tramiti per urgència no ho impedeix. Entenc que vostès, doncs, pràcticament estan en campanya electoral i a totes les lleis que s'han tramitat per aquesta via ho ha de criticar, que es faci amb pressions, però a mi em sembla que en aquest cas les pressions no han –i el resultat ho posa de manifest– impedit que féssim la nostra feina.

Certament, la llei, la seva principal aportació el que fa és, doncs, passar d'una obligació de conservar els docu-

ments més rellevants de la història clínica d'una persona durant vint anys, des de la seva mort, a la conservació d'aquests documents rellevants, pràcticament els mateixos que fèiem fins ara, com a mínim durant quinze anys i des de la data d'alta de cada procés assistencial. El canvi no és menor, eh?, és un canvi substancial. Pel que fa a la resta de documents, la llei estableix que es podran destruir un cop hagin transcorregut cinc anys des de la data d'alta de cada procés assistencial.

I entrem en el tema de la documentació rellevant, què es considera documentació rellevant o no, que és veritat que ens va ocupar força temps, però que el que s'ha fet és una remissió a la comissió tècnica, amb el benentès, doncs, que disposaran de..., bé, tindran els criteris suficients perquè siguin ells i no nosaltres els qui estableixin quina és la documentació rellevant que, a banda d'aquestes limitacions de conservació o d'aquests terminis de conservació, s'ha de conservar igualment.

El senyor Domingo ha fet una apreciació, i en aquest sentit jo també la vull fer, perquè, tot i que no ha quedat reflectit en el text, no hem diferenciat, quan parlem de documentació rellevant, suport paper de suport digital. És veritat que en suport paper la necessitat de disposar d'espai lliure, doncs, ens fa, ens obliga a determinar quina és aquesta documentació rellevant, no? En el cas del suport digital, aquesta necessitat, home, no està de més, eh?, sempre ajuda, perquè, com deia, no és només el tema de l'espai, sinó també de l'accés a la informació, però és veritat que podem ser més generosos i podem conservar; res ens obliga que quan parlem de documentació, de dades en suport digital, les hàgim d'eliminar, les hàgim de destruir amb celeritat. I, per tant, segurament jo crec que la pràctica portarà que hi hagi una interpretació generosa i es conservi més documentació de l'estrictament necessària o de l'estrictament rellevant per a les funcions que ha de complir.

En segon lloc, un altre aspecte que em semblava important posar de manifest..., i de fet en el debat a totalitat així ho fèiem; nosaltres dèiem que la normativa que ara estem modificant parlava de la història clínica compartida i es deia, doncs, que s'havia de fer un estudi... És a dir, es referia al tema de la història clínica compartida en una fase molt preliminar, eh? I deia en aquell moment que aquesta fase la tenim del tot superada i que hauríem de fer un pas més endavant. En aquest sentit, la llei ho recull i hi ha una disposició addicional que estableix que «el departament competent en matèria de salut ha de garantir l'existència, en un termini de quatre anys des de l'entrada en vigor d'aquesta llei, de la història clínica compartida», la qual cosa pensem també que és una bona aportació que fa la llei que aprofitem avui.

Un altre aspecte en què nosaltres vam insistir molt era el fet que calia el màxim zel possible en el tractament i l'accés a les dades personals de salut. I reclamàvem que s'ajustés de forma tan estricta com fos possible a la legislació vigent en aquesta matèria, per evitar cessions d'aquestes dades quan no siguin estrictament necessàries, o per limitar les cessions de dades a les que siguin estrictament necessàries per a l'assistència. Aquest va ser un aspecte a què al llarg de les compareixences que van tenir lloc en comissió algun dels compareixents

també s'hi va referir, eh?, la necessitat d'evitar usos inadequats; alguns ells ho esmentaven així, amb aquest concepte, diguéssim, aquesta necessitat de major rigor, com deien, no?

En aquest sentit també, amb una esmena que vam presentar conjuntament els grups que donem suport al Govern i que la resta de grups, doncs, van trobar també encertada, es permet, es facilita la participació de l'Agència Catalana de Protecció de Dades en la comissió tècnica en matèria de documentació clínica. I nosaltres pensem que aquesta participació serà cabdal perquè l'accés a les dades personals i l'intercanvi d'aquestes es facin de conformitat amb el que estableix la normativa sobre protecció de dades.

No em vull allargar més; em sembla que tot el que era rellevant ja ha estat dit. I, per tant, crec que ara podem dir, podem afirmar que, en definitiva, avui aprofitem una bona llei, instrumental, si es vol, però de grans efectes pràctics, de gran incidència. I que lògicament també cal reconèixer l'aportació que han fet totes aquelles persones que d'una manera o altra han intervingut en la seva tramitació. En aquest sentit, volia agrair, com han fet la resta de companys, també, la intervenció de la lletrada de la comissió, de la gestora i de la resta de ponents.

Moltes gràcies.

El president

Doncs, cridem a votació.

(Pausa llarga.)

Posem a votació les esmenes vives del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. (Veus de fons. Pausa.) Doncs, queden totes retirades.

I, per tant, passem directament a la votació del text del dictamen.

Comença la votació.

El Projecte de llei de modificació de la Llei 21/2000, del 29 de desembre, sobre els drets d'informació concernent la salut i l'autonomia del pacient i la documentació clínica, ha estat aprovat per 132 vots a favor.

Projecte de llei

del protectorat respecte de les fundacions i les associacions d'utilitat pública (debat de totalitat) (tram. 200-00091/08)

El tercer punt de l'ordre del dia és el debat i votació del dictamen..., perdó, no és el tercer, sinó el cinquè. És el debat de totalitat sobre el Projecte de llei del protectorat respecte de les fundacions i les associacions d'utilitat pública. D'acord amb l'article 105.2, presenta la iniciativa l'honorable senyora Montserrat Tura, consellera de Justícia.

(Pausa.)

Consellera...

La consellera de Justícia (Sra. Montserrat Tura i Camafreita)

Molt honorable senyor president, il·lustres senyors diputats i senyores diputades, en primer lloc, bon dia. Em plau de presentar per al seu inici de tramitació el Projecte de llei del protectorat respecte a les fundacions i a les associacions d'utilitat pública. Aquest és un projecte segurament molt oportú en el debat general sobre aquest tipus d'entitats, les fundacions, i també les associacions d'utilitat pública, així com tots aquells organismes que es puguin, en un moment determinat, associar al funcionament de les fundacions.

Voldria, en primer lloc, de totes maneres, dir que les fundacions, i específicament el protectorat, no han estat mai una institució aliena a la nostra història del dret, ans al contrari: així com les fundacions tenen una llarga tradició i una llarga història, les té també la transició a la norma catalana del funcionament d'aquestes fundacions i les tenen també els mecanismes, si més no, de suport i de registre, que fins fa poc havia desenvolupat el protectorat de fundacions.

Fent una petita referència històrica, dir-los que ens consta que la primera de les fundacions fou creada per Berenguer de Castellort per testament i, per tant, per cessió dels seus béns destinats a la creació d'una fundació que havia de tenir com a objectiu la creació de l'hospital de Cervera l'any 1389. Per tant, quan parlem de la llarga tradició en matèria de fundacions, no és de fa pocs segles, sinó del segle XIV. La seguiria molt poc temps després la Fundació de l'Hospital de la Santa Creu i Sant Pau, i la seguiria després de molt poc temps la Fundació Plat dels Pobres Vergonyants... de Santa Maria del Mar. És que em sembla que el tema és molt important, i he tingut per un moment la sensació que no rebia l'atenció deguda; per tant, si les referències a la història no els semblen prou adients, podem passar directament a l'articulat, però hi ha una explicació del perquè presentem aquesta llei que em semblava interessant de fer-los.

Hi va haver un temps en què l'Administració no només n'era incapaç sinó que no s'havia ni tan sols plantejat donar serveis de caràcter assistencial, de caràcter sanitari, posteriorment de caràcter docent, i ho van fer les fundacions. I les fundacions exercien una funció social indubtable en absència de la quasi totalitat de preocupació de l'Administració d'aleshores per aquest tipus de serveis.

En l'estat modern, en el moment en què l'Administració comença a assumir determinades responsabilitats pel que fa a l'organització de serveis útils per al desenvolupament humà dels membres de la collectivitat, en aquest cas dels ciutadans i ciutadanes de Catalunya, les fundacions han continuat fent una funció social indubtable: han complementat, han ampliat, han especialitzat aquella oferta que des de l'Administració pública es feia.

I, per tant, abans de començar a explicitar el perquè de la necessitat d'una llei específica del protectorat de fundacions i d'associacions determinades d'interès públic, voldria, en primer lloc, sol·licitar el reconeixement per la trajectòria d'un conjunt de fundacions, la feina

diària que fan aquest conjunt de fundacions i associacions d'interès públic a Catalunya, perquè no seria just que en el que passarem ara a parlar, i que certament és l'ampliació en part vinculada al dret civil català, per tant, al nostre dret propi, però també en part al dret administratiu, donant majors competències en matèria d'inspecció i de control al protectorat, semblés que no ateníem o que no reconeixíem, amb prou fermesa i amb prou sinceritat, amb prou humilitat i sobretot amb molt agraïment i amb molt reconeixement, la feina que ha fet el món fundacional des de com a mínim, i que ens const, el segle XIV.

La Constitució espanyola també reconeix, per tant, ja en aquest període de recuperació de la democràcia, el dret a fundar. Per tant, és possible que o bé una persona, mitjançant testament, deixi els seus béns, amb una voluntat fundacional clara de la destinació social del rendiment d'aquells béns, o és possible fundar, un grup de persones, a través d'un capital fundacional, per realitzar un conjunt d'activitats que tinguin a veure amb l'acció social.

I, finalment, pel que fa a Catalunya, s'ha legislat en matèria de fundacions i parcialment en matèria de protectorat, doncs, des de l'any 1982, la Llei 1/1982, de fundacions privades, que va establir per primera vegada la regulació pròpia en l'àmbit del dret civil català, i que va ser substituïda l'any 2001 per la Llei 5/2001, de fundacions (*remor de veus*) –si vol, li deixo els micròfons; gràcies–; finalment va ser derogada la del 2001 i aprovada la del 2008, com a llibre tercer del Codi civil, en el procés de codificació del dret propi, i amb les possibilitats que dona efectivament tenir una legislació pròpia al respecte.

D'aquesta legislació recent de les fundacions n'hem de reconèixer la voluntat i la decidida..., l'interès que ha tingut el Departament de Justícia en primer lloc, però el conjunt del Govern, a proposar-los a tot vostre el debat i l'aprovació, i l'agraïment de l'aprovació unànime que han rebut, de la necessitat d'incrementar la transparència de les fundacions, amb la publicitat dels seus comptes i de la memòria, i també de la incompatibilitat de les funcions de patronat amb les funcions gerencials o amb les funcions de direcció administrativa d'aquestes fundacions.

Aquesta qüestió es va produir ja en el llibre tercer del Codi civil; parlem avui d'un element que preveia el Codi civil que desenvoluparíem amb posterioritat i que ja ha arribat l'hora, i per tant tenen vostre l'avantprojecte, o el projecte ja, el projecte de llei, aquí, per tal de debatre'l, i espero i confio poder comptar amb el suport unànime dels grups, igual que el va tenir el llibre tercer, de les fundacions.

He dit abans que efectivament aquesta és una llei que no deixa de formar part del corpus jurídic que ha suposat el desenvolupament, la modernització, el reconeixement de realitats concretes en la nostra societat, que cal incorporar a la norma i intentar prevenir-ne les males pràctiques, i avui no podem fer abstracció de cap de les maneres del fet que en alguns moments d'aquests darrers mesos o d'aquests darrers anys la paraula «fundació» ha estat menystinguda, perquè algunes persones, molt

poques, en algunes fundacions, molt poques, han posat un vel de dubte, han enrairit l'ambient a l'entorn del món fundacional, i seria del tot injust que això fos així.

També vull dir que la major part de les coses que es plantegen en aquesta llei no són precisament dirigides cap a aquelles fundacions que desenvolupen la seva activitat amb tot rigor, amb tota transparència, i que, per tant, no se'ls està demanant res que no compleixin ja habitualment en la seva acció diària i constant.

Tot i això, hi ha un conjunt d'elements que incorpora la norma o el projecte de norma que a mi m'agradaria destacar. Per exemple, per primera vegada es parla de les entitats vinculades a les fundacions i també de les entitats vinculades a les associacions d'utilitat pública. I, per tant, apareix un element que no deixa de ser reflex d'una realitat que hem viscut tots en aquests últims mesos, de descobrir que, a vegades, mitjançant determinats entramats d'organismes, es fa difícil que, amb la supervisió de caràcter administratiu que es podia fer fins ara del protectorat, es detectessin determinades accions irregulars en matèria econòmica.

Per tant, totes aquelles entitats associades o vinculades hauran de presentar de manera acumulada el conjunt de comptes, de memòries i també de càrrecs, si és que es produeix una correlació de càrrecs entre uns i altres. Primera figura nova en la llei.

La segona, la de dotar d'un règim sancionador. No hi ha norma que estableixi unes obligacions a qualsevol de les persones a títol individual o jurídic, que no estableixi què succeeix si no es presenta la documentació amb l'extensió necessària, i per tant se sancioni. Amb una novetat, però: que en el cas que l'incompliment hagi estat per desídia dels membres del patronat, els membres de la fundació en el seu conjunt puguin reclamar a aquests membres del patronat, a títol personal, que satisfacin, és a dir que posin de la seva butxaca, els diners que ha costat la sanció per haver incomplert per una raó de desídia aquest compliment de presentació de comptes i de tots els documents que, de manera molt extensa i que jo no tindrè temps d'explicar-los, es determina en aquest projecte de llei.

Així mateix, més enllà del control del correcte desenvolupament de la voluntat fundacional, que ha estat històricament la funció principal del protectorat, val a dir que s'obliga el mateix protectorat a realitzar un pla anual on es planifiquin les actuacions inspectores que amb la llei del 2008 ja se li donaven i que ara amb aquesta nova llei es reforcen i s'amplien, i que aquestes han de ser preferentment aleatòries perquè ningú estigui pendent que aquest any li toca la inspecció i per tant ho tingui tot en ordre, sinó que ho tingui sempre en ordre per si de cas li correspongués la inspecció.

Bé, l'activitat en matèria inspectora per part del protectorat de fundacions, tot i no tenir l'instrument que li suposarà l'aprovació d'aquesta llei, si vostre tenen l'amabilitat i la possibilitat de fer-la possible, és que des de l'entrada en vigor de la llei del 2008 fins ara s'han fet un total de cent vint inspeccions. La veritat és que quaranta-una d'aquestes inspeccions ens han portat a

demanar la dissolució de les fundacions, perquè és veritat que tenim moltes fundacions inactives.

Se n'han intervingut tres, una de les quals s'ha retornat ja després de la intervenció i la regularització de la seva situació als titulars de la fundació; per tant, les intervencions temporals donen el seus resultats: es regularitza una situació i es retorna. L'altra continua intervinguda, amb administradors judicials. I finalment la tercera de les que s'ha intervingut es va dissoldre perquè es va reconèixer per part de tothom que no complia ni tenia possibilitats de complir amb la voluntat fundacional.

Finalment, una d'aquestes inspeccions realitzades de manera aleatòria va finalitzar amb la presentació del conjunt de documents que configuraven l'expedient administratiu a la fiscalia per tal que determinés si algunes de les irregularitats eren molts més que irregularitats administratives i es podia tractar d'il·lícits penals.

És a dir, la feina de la inspecció està donant resultats; durant uns anys caldrà dedicar-s'hi molt intensament, fins que tinguem certament la situació regularitzada i sapiguem quines són les fundacions que estan en activitat permanent, complint la voluntat fundacional, i segurament disminuïrem el nombre total de fundacions, però tindrem la garantia que totes elles estan actives.

Bé, no podria ser d'altra manera: la intervenció de caràcter judicial, limitada temporalment, està prevista. En aquest cas, es preveu que el mateix protectorat pugui en moments determinats fer les funcions legals i estatutàries del patronat i per tant que pugui assumir les funcions del protectorat.

Així mateix, s'estableix l'obligació d'informar de l'acumulació de càrrecs, com ja he comentat amb anterioritat; també, la d'exercir l'acció de responsabilitats contra els patrons, en el cas que siguin els patrons els que estiguin actuant de manera inadequada; la de verificar si els recursos econòmics de la fundació han estat aplicats a les finalitats, i també el protectorat s'obliga a posar en coneixement de l'Administració tributària l'incompliment de les obligacions de presentació de comptes i de possibles irregularitats administratives.

Estableix la llei, també, l'obligació de col·laboració dels notaris i registradors en el cas que aquests detectessin algun tipus d'irregularitat en la transacció de béns patrimonials o d'altres elements de titularitat de les fundacions.

I per primera vegada s'introdueix l'obligació que no només es presentin els comptes i les memòries econòmiques, sinó també que es presenti el balanç social; és a dir, fins a quin punt, amb els diners que s'inverteixen, en la proporció que la llei obliga d'aquests diners, s'està aportant a la societat i s'està fent la funció social que hem de defensar tots, amb fermesa, que han de tenir les fundacions del nostre país.

Per tant...

El president

Honorable consellera...

La consellera de Justícia

...el projecte de llei que tenen tots vostès a partir d'avui a debat, i espero que a aprovació dins d'aquest període legislatiu, ve a suposar un instrument molt poderós perquè l'Administració que té dipositada la responsabilitat de donar suport i d'impulsar l'associacionisme de tota índole, també la de fundar, en aquest cas, que és el Departament de Justícia, tingui més instruments dels que ha tingut fins ara per garantir la transparència, per garantir que es compleix la voluntat fundacional i per anorrear, és a dir...

El president

Honorable consellera!

La consellera de Justícia

...separar de l'activitat habitual, actituds inadequades que puguin posar en risc, en perill o fer perdre el prestigi del conjunt d'un món molt important en tota la història catalana, com és el món fundacional.

Moltíssimes gràcies.

El president

Té la paraula l'honorable senyora Núria de Gispert, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

La Sra. De Gispert i Català

Moltes gràcies, molt honorable president. Senyores diputades, senyors diputats, honorable consellera, la disposició transitòria quarta del llibre tercer del Codi civil, la Llei 4/2008, de 24 d'abril, estableix el mandat al Govern de presentar en el termini de sis mesos un projecte de llei que regulés el protectorat de les fundacions. Estem a maig del 2010; per tant, hem trigat divuit mesos a presentar aquest projecte de llei. Les raons del perquè s'ha trigat tant les desconecem, perquè sabem, des del nostre grup parlamentari, que el projecte de llei que avui debatem ja estava fet des de fa molts i molts mesos; o sigui, no acabem d'entendre aquesta tardança a presentar el projecte.

Però anem al projecte i al seu contingut. No podem dir que és inoportú, ja que era obligació del Govern presentar un projecte de llei sobre el protectorat; podem dir que arriba tard perquè, com hem dit, ha trigat divuit mesos. La meua pregunta és: si tan necessari era aquest projecte, per què han trigat tant?

En el seu discurs, consellera, jo li diria que, fora d'un parell frases, estaria d'acord pràcticament en tot el seu discurs. Però el seu discurs no s'assembla a les rodes de premsa que vostè fa. I vostè va fer dues rodes de premsa: una, en presentar el projecte després de ser aprovat pel Govern i una altra en presentar les cent vint inspeccions que havien fet... —no recordo si eren un centenar d'inspeccions—, i vostè va fer un titular, un titular molt gran, i va dir: «Amb aquest nou projecte de llei no hi hauria hagut un cas Palau.» Jo, si no ho ha fet, doncs, millor... (*Veus de fons.*) Bé. Ho fan els periodistes perquè suposo que a vostè alguna pregunta li deuen fer. El cas és que va sortir així, i no en un diari, sinó en diver-

sos. Clar, jo, de la lectura del projecte i de sentir el seu discurs no trec en absolut aquesta conclusió.

Si li he de dir de veritat l'únic que em sobra d'aquest projecte de llei és el capítol del règim sancionador. Perquè jo crec que és el primer en tota la història de la democràcia espanyola que una llei civil, com vostè l'ha anomenada, tingui un règim sancionador, i no veig el perquè del règim sancionador, perquè les raons que donen són les mateixes que ja existeixen perquè la Generalitat, el Departament de Justícia, el protectorat pugui perfectament adreçar-se a la fundació i demanar-li els comptes que no ha presentat, l'auditoria que havia de fer, el perquè no ha demanat una autorització prèvia, el perquè no ha presentat el conjunt d'obres o de despeses, o vendes d'edificis, o compres que ha de fer. I això ja estava en el llibre tercer, i estava prou bé. Ens va costar molt d'aprovar el llibre tercer. Per tant, dubto que aquest projecte sigui tan fàcil com per poder-lo aprovar abans d'acabar aquesta legislatura. Però, sincerament, si el volen aprovar necessitaran moltes reunions de ponència per poder deixar-lo una mica més net.

Jo crec que el problema de fons no està en el fet que aquesta llei serviria perquè no hi hagi un cas Palau, perquè vostè mateixa ha dit: «Algunes persones, molt poques, algunes fundacions, molt poques, no compleixen la Llei de fundacions.»

Doncs, si només són algunes, i molt poques, té altres sistemes per poder-los perseguir. No necessita perseguir i malfiar-se de dues mil set-cents fundacions, perquè una, o dos, o cinc ho facin malament. Jo crec que aquest és un gran error. I és un error que no és el primer que fa el Govern tripartit, ja és un darrere de l'altre. I, sobretot, en les lleis que marca i que impulsa el Departament de Justícia en tot el que fa referència a les entitats jurídiques passa això. Vostès les persegueixen. Vostès malfien, i després fa aquí una declaració que diu com de bé fan les fundacions. Però, escolti, no complim el que diu la Constitució espanyola: el dret de fundar és un dret constitucional. I, què diu la Constitució? Supervisar, assessorar, controlar..., però no fer aquest tipus d'inspecció que porti a un règim sancionador que signifiqui una falta greu o molt greu no presentar els comptes durant un any. Llavors, vostè hauria de presentar o de perseguir algunes fundacions més que no les poques que vostè ha dit.

I que no es presenti un any el retiment de comptes tan greu és? Tenen a les mans moltes altres eines per poder-ho fer, i les hem tingudes des de l'any 82 amb la primera Llei de fundacions, i després amb la llei 2001, i després amb la llei 2008. Ara hem de fer una llei que tregui coses de la màniga que no estaven previstes en la disposició addicional que vam aprovar en el llibre tercer? Jo crec, sincerament, que és un error, i que el problema de fons es troba en com ha controlat i controla l'Administració pública els diners públics donats a determinades fundacions. És la Generalitat, és l'Estat, és l'ajuntament, són les diputacions, que atorguen diners públics i que aquests diners públics que haurien d'estar controlats per la mateixa Administració pública el que fan és: «Ah!, com que no ho han controlat i no saben on han anat i, a més, sembla que ho hem fet ma-

lament, doncs, ara, "apretem" les fundacions.» No. Les fundacions que reben diners públics se'ls ha «d'apretar» per les altres lleis que regulen i controlen els diners públics, no per la Llei de fundacions.

La Llei de fundacions i el protectorat és el que el seu nom diu: *protectorat*, *protecció*, no inspecció, sindicatura de les fundacions. És un protectorat, i el protectorat és per ajudar les fundacions, per assessorar-les, per vigilar-les, per posar-los eines, per tot això... I, si no funcionen, acudeixin al fiscal, o, si no és tan important perquè és una irregularitat administrativa, se les crida i ho fan. Però el que no pot ser és crear un projecte de llei en què el tema del protectorat per mi desapareix, perquè la idea és sindicatura o inspecció, alta inspecció... I perquè no ens fiem de què? De deu fundacions?, d'una?, de dues?, de quatre? Vostè mateixa ha dit que, de les inspeccions, el que han fet, sobretot, és tancar-ne moltes que estaven sense treballar. Em sembla perfecte, però que estiguessin malament..., dues?, tres?, al costat de dues mil set-cents? Jo crec que és un error, sincerament. I el que passa és que espero que realment aquesta llei no vagi endavant.

Jo més aviat aniria a aquelles fundacions que han rebut diners públics i els preguntaria com han fet ús d'aquests diners públics. Però no vostè, senyora consellera, no vostè, el departament que els va donar els diners públics. La conselleria de Justícia no ho ha de fer, això, amb diners públics. La conselleria de Justícia ha de fer les funcions del protectorat. I el protectorat és diferent del control dels diners públics. I, per tant, no barregin dues lleis. I no ho dic jo només, sinó que en l'informe que l'Acadèmia de Jurisprudència i Legislació els van enviar ja els ho van dir. Vostès tenen una confusió. Vostès no acaben d'entendre què vol dir una fundació. I diu: «Són persones jurídiques subjectes fonamentalment al dret privat.» I aquest projecte confon o manifesta una certa confusió entre el que ha de ser la funció del protectorat i l'activitat administrativa de control del bon ús dels recursos públics que algunes fundacions reben.

Per tant, jo crec que aquest projecte s'hauria de revisar, haurien de mirar-lo amb ulls del llibre tercer, que va ser molt revisat i molt debatut en ponència, i fer cas una mica de les grans crítiques que han rebut, no només de la Coordinadora Catalana de Fundacions, que sigui el que sigui té sis-cents fundacions al seu abast, i de la Asociación Española de Fundaciones, que fa un informe que jo, només llegint-lo, penso que realment aquest projecte d'algun problema pateix.

Jo crec que hem de tenir molt clar el dret de fundar reconegut a l'article 34 de la Constitució i que aquest dret de fundar no pot quedar a l'arbitri de l'Administració, i que les funcions del protectorat no poden desvirtuar el que s'estableix i estableix la jurisprudència i la doctrina, atès que hi ha el perill de vulneració de les condicions bàsiques per a l'exercici del dret de fundar.

Que és necessària una llei del protectorat? Ja ho vam dir en el llibre tercer, no de les associacions, consellera. Jo crec que si el dret de fundar és un dret constitucional de les associacions no permet, en absolut, el control de l'Administració, per tant, vigilem el que fem. Però ha de ser una llei que promogui, que defensi el dret cons-

titucional de fundar, que assessori, que supervisi i, si cal, que inspeccioni les fundacions. Una llei que tingui com a objecte vetllar per al compliment de les finalitats fundacionals, no una llei que sancioni, que intervingui les fundacions, que les ofegui sota el pretext que reben diners públics i els utilitzen indegudament. Si és així, el control i la gestió dels diners públics, que els facin aquells departaments que els han de fer i que no s'amaiguin sota la duresa d'una nova llei de fundacions. El protectorat ha de protegir. Si volen que no protegeixi, si volen inspeccionar, sancionar, malfiar, deixin el protectorat, no regulin el protectorat i regulin una sindicatura sobre les fundacions catalanes.

Moltes gràcies.

El president

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, la il·lustríssima senyora Agnès Pardell.

La Sra. Pardell Veà

Gràcies, president. Honorable consellera, il·lustres diputades i diputats, el posicionament del nostre Grup Parlamentari, Socialistes - Ciutadans pel Canvi, és favorable a aquest projecte de llei, i ho és per les raons que tot seguit exposaré en la meua intervenció.

En primer lloc, ens felicitem, jo crec que tots ens n'hem de felicitar, perquè no s'hagin presentat esmenes a la totalitat. Perquè jo crec que això ja significa una predisposició de tots els grups parlamentaris respecte a aquest projecte de llei presentat, i és coherent, a més a més, amb el fet que al llibre tercer del Codi civil tampoc es van presentar esmenes a la totalitat. I, per tant, aquesta llei té la raó de ser i s'explica per la llei del llibre tercer. I, com ja també han posat de manifest, tant la consellera com la diputada que m'han precedit en la paraula, efectivament, tenim una disposició transitòria quarta que contemplava ja el compromís del Govern de presentar una llei del protectorat.

Jo he de dir que no és fàcil –no és fàcil– elaborar una llei del protectorat, perquè precisament ens estem movent en l'establiment de límits. I quan es tracta d'establir límits a l'activitat de determinades persones jurídiques privades un ha d'anar en molt de compte, però també és veritat que no ho pot deixar a la llibertat el seu funcionament, d'aquella persona jurídica, perquè hi ha una responsabilitat, responsabilitat de l'Administració pel que fa a aquella fundació o aquella associació. Per tant, jo crec que hem de destacar o hem de recordar que aquí a Catalunya les associacions i les fundacions constitueixen un fenomen molt rellevant.

Jo crec que és de justícia reconèixer que han contribuït de forma inestimable a la història recent del nostre país: les activitats culturals, les activitats de solidaritat. Les activitats de cooperació no es poden entendre sense conèixer el paper fonamental que les associacions i les fundacions han tingut durant molts anys. El fet, efectivament, que existeixin fundacions governades per persones que han defraudat o han decebut els seus membres no ens ha de portar, efectivament, a negar el valor que té

per a Catalunya l'expressió del fenomen col·lectiu que existeix darrere de les associacions o fundacions, que en molts casos funcionen gràcies al voluntarisme dels seus associats, als quals els reconeixem i els agraïm la seva tasca.

Ara bé, el nostre grup parlamentari considera que ha arribat el moment de plantejar-nos el fet de professionalitzar la gestió d'aquestes associacions, d'aquestes entitats. Considerem que, en introduir eines més professionals el que fan, en definitiva, és garantir la confiança dels associats, garantir la confiança de la ciutadania en general, que ha de continuar veient en les fundacions, justament, una esplèndida eina al servei de l'interès general. I, justament, darrere d'aquesta llei hi ha aquest principi. Nosaltres, com a administració..., s'ha de garantir aquest servei que presten, però no a l'interès d'uns particular, a l'interès general. Considerem que ha arribat el moment de pensar com es poden establir mecanismes, com es poden crear instruments que garanteixin el bon funcionament i, sobretot, la transparència en la governança de les fundacions.

Nosaltres no volem posar límits. Jo crec que la llei –la llei–, en cap cas, el protectorat, i a través de les seves funcions, el que vulgui és posar límits a l'activitat de les fundacions. No, no és aquesta la finalitat del protectorat que nosaltres veiem en aquesta llei. Nosaltres el que veiem és que aquí el que es fa és preveure instruments, mecanismes, per tal que hi hagi una transparència en la governança de les fundacions i que els recursos *econòmics* s'apliquin a la finalitat per a la qual han estat previstos. Vetllar per tota aquesta xarxa organitzativa que hi ha darrere de les fundacions, de les associacions, etcètera, no és fàcil; no és fàcil perquè el que requereix és una modificació legislativa que doti de més instruments el protectorat, per tal de verificar el correcte funcionament de la fundació, de les fundacions, de les associacions. I això és el que trobem en aquesta llei.

De qui, doncs, depèn que el protectorat tingui més instruments per a actuar, per a garantir que aquella fundació compleixi amb les finalitats dels seus estatuts i que les dotacions econòmiques que tingui s'apliquin a la finalitat prevista? Doncs, això depèn de nosaltres, depèn d'aquest Parlament. Per què? Perquè aquí a Catalunya tenim la competència per a regular tots aquells aspectes que van des de la constitució fins a la dissolució de les associacions i fundacions de dret privat. I cal recordar que s'està desenvolupant en aquest moment l'article 118 de l'Estatut d'autonomia del 2006, que atribueix a la Generalitat la competència sobre el règim jurídic de les fundacions i de les associacions que compleixin les seves funcions majoritàriament a Catalunya. I també s'està desenvolupant, com ja hem dit abans, la Llei 4/2008, de 24 d'abril, del llibre tercer del Codi civil de Catalunya, relatiu a les persones jurídiques, aprovada l'any 2008.

No hi ha dubte que hi ha tota una expectativa d'aquestes persones jurídiques al voltant de com aquest Parlament de Catalunya farà, eh?..., i de quins instruments es dotarà per a protegir-les –per a protegir-les. No per a controlar-les, no per a fiscalitzar-les: per a protegir-les. I nosaltres considerem que hi ha un interès general que

cal preservar i que, per tant, estem davant d'una llei que introdueix un règim d'intervenció administrativa, atesa la insuficiència del marc normatiu vigent. Si es van modificar a través del llibre tercer les fundacions, les associacions, etcètera, doncs, ara és evident que, en coherència amb allò que vam dir, ara hem de fer una llei que atorgui aquesta protecció i que ho faci a través de l'instrument que té, que és la intervenció administrativa; no en té altre.

Al nostre grup parlamentari, a diferència precisament del Grup de Convergència i Unió, li interessa destacar tres tipus de funcions del protectorat: la funció d'assessorament, la funció de registre i la funció de supervisió. Jo no sé quina por hi ha que una llei contempli aquestes funcions i que, a través d'aquestes funcions, el que es vulgui és protegir precisament els associats, els que formen part de les fundacions. Quina por tenim?, jo em pregunto, després d'escoltar la intervenció de la diputada, la senyora Núria de Gispert, quina por tenim que s'estableixin aquestes funcions? I que entre aquestes funcions trobem precisament la d'analitzar la viabilitat econòmica de les fundacions, l'adequació de la dotació inicial i la seva idoneïtat per al compliment de les finalitats fundacionals; publicar els balanços socials; vetllar pel compliment efectiu de la voluntat fundacional, o també la de verificar si els recursos econòmics de les fundacions han estat aplicats a les finalitats fundacionals. Això és el que hi ha en aquesta llei i darrere d'aquestes funcions.

El nostre grup parlamentari precisament el que valora és, molt positivament, que es reguli per primera vegada un règim sancionador. Perquè, si resulta que nosaltres contemplem aquestes funcions però no les dotem d'un règim sancionador, què passa? Doncs, que les estem buidant del seu contingut, no poden ser exercides. Per tant, jo crec que el règim sancionador està en coherència amb les funcions que s'han determinat. I, a més a més, el que es fa és tipificar el que són les infraccions –principi que regeix tota l'activitat inspectora, tipificar les infraccions–, sense les quals no podríem aplicar-hi unes sancions.

Per tant, jo, a mesura que escoltava la intervenció de la diputada que m'ha precedit en la paraula, m'estava preguntant: «Quina por hi ha, en tot això?» Doncs, per tant, no entenc, diguéssim, la seva prevenció que hi hagi un règim sancionador i es tipifiquen les infraccions.

Al nostre entendre, el que aquest projecte regula també és una col·laboració i coordinació entre les administracions públiques per tal de millorar els sistemes de control sobre les entitats...

El president

Senyora diputada...

La Sra. Pardell Veà

...i en ordre també a la concessió d'ajuts i subvencions. Per tant, el que volem és donar una sensació a la ciutadania que veritablement per nosaltres el que és important és la transparència en la gestió d'aquestes entitats, que la ciutadania pugui conèixer...

El president

Senyora diputada...

La Sra. Pardell Veà

...el funcionament d'aquestes entitats –perdó, president, ara acabo– i, per tant, que hi hagi una major garantia que aquestes entitats responen a l'interès general.

Res més per la nostra part. Moltes gràcies.

El president

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, l'il·lustríssim senyor Miquel Àngel Estradé.

El Sr. Estradé i Palau

Moltes gràcies, senyor president. Honorable consellera, il·lustres diputats i diputades, em sembla que tots som conscients que amb aquest projecte de llei no fem altra cosa que donar continuïtat a la formidable empena codificadora que hem viscut durant aquesta legislatura i que ha permès, doncs, modernitzar el nostre Codi civil. Però, és clar, el llibre tercer, que vam aprovar la seva modificació no fa pas massa, mitjançant la Llei 4/2008, de 24 d'abril, el que feia només era, diríem, regular alguns aspectes bàsics del protectorat, però aquelles qüestions de naturalesa més administrativa, tal com es preveia en aquesta mateixa llei, doncs, requerien un projecte de llei com el que avui presentem i sotmetem a debat en aquesta cambra.

Tots som també conscients de la importància de les fundacions, de l'enorme i transcendent importància. En primer lloc, pel gran impacte social que tenen, perquè, doncs, realment tenen una incidència sobre la nostra comunitat que és notòria i perceptible; també per l'important cabal de recursos que gestionen, recursos privats i recursos públics, que cada vegada és creixent i que cada vegada mereix també més atenció per part de la societat i dels mitjans de comunicació, i perquè també les fundacions són un instrument fonamental per a vertebrar la nostra societat civil. Per tant, per tots aquests motius, doncs, entenem que és necessari presentar aquest projecte de llei i donar-li, diríem, la màxima prioritat.

Nosaltres encara veiem un altre valor afegit en les fundacions, i és que entenem que en el futur pot ser que siguin l'única o una de les millors solucions per tal de preservar la naturalesa pública d'alguns serveis que són bàsics per a cohesionar la nostra societat, per a fer-la progressar i per a garantir el seu benestar, i que potser en un futur no haurien d'estar gestionats directament pels governs o per l'Administració. I ho dic perquè a vegades des d'alguns apriorismes ideològics, des d'alguns prejudicis ideològics, hem identificat sempre «públic» i «governamental» com una sola cosa; i no tot allò públic forçosament ha de ser governamental o gestionat pels governs o per les administracions. I potser l'única solució que quedarà, o la millor, serà, doncs, permetre o possibilitar que alguns d'aquests serveis públics, que són irrenunciables, nosaltres entenem, siguin gestionats per fundacions, amb la qual cosa això pot garantir, diríem, una gestió més àgil.

Bé, tampoc no podem permetre, de tota manera, que les fundacions, doncs, serveixin, com en algun cas aïllat però significatiu, per a finançar irregularment algun partit, o per a intentar evadir impostos, o per a promocionar determinat cognom o llinatge, sense que hi hagi una contraprestació pública efectiva i notòria. Ja sabem que estem parlant de casos molt minoritaris, que no són pas representatius del conjunt de les fundacions, però que tenen realment una incidència molt gran als mitjans de comunicació i podrien desprestigiar i podrien qüestionar la tasca, ho repeteixo, ingent, insubstituïble i meritòria que estan fent la majoria de fundacions.

Per tant, cal aprofundir en el que són, doncs, les funcions de supervisió i inspecció de les fundacions. Perquè nosaltres, senyora Núria de Gispert, no tenim cap interès a caure en un intervencionisme exagerat. Crec que cap d'aquests partits d'aquesta cambra ho vol, però si més no ja li ho puc dir que Esquerra Republicana no hi té cap interès. Ara bé, en el que sí que tenim molt interès és a proporcionar el màxim de garanties per tal que les fundacions compleixin amb les seves finalitats i per tal de garantir la utilitat pública, i això en benefici de tots plegats, començant per les mateixes fundacions i començant per aquelles persones que hi han aportat diners. És a dir, garantisme, tot, el màxim, l'òptim, el necessari, l'imprescindible; intervencionisme, el mínim. El mínim però l'adient per a garantir aquest..., o sigui, per a reforçar aquest garantisme, volia dir.

Bé, vostè criticava el procediment sancionador. De fet, el procediment sancionador també està molt ben acotat. I nosaltres entenem que una administració, entre el simple advertiment i l'amenaça d'intervenció judicial o de dissolució fins i tot, ha de poder modular les seves respostes i ha de tenir instruments a vegades per a donar un toc d'atenció a aquella fundació que de forma reiterada no entrega els comptes. Perquè, miri, el projecte de llei parla que no els entregui en un any, sinó que estigui..., en més d'un any no els entregui; és a dir que s'entén que es reiteri en aquesta conducta. Doncs bé, a vegades, ho repeteixo, si només té l'opció o de fer-li un advertiment o bé d'instar una intervenció, limitem moltes possibilitats. Ha de tenir també la possibilitat de poder-la sancionar, perquè això potser servirà per a reconduir algunes males pràctiques, sense arribar a mesures més extremes.

I, bé, el projecte de llei incorpora jo crec que novetats molt importants, com és tot el control de les entitats vinculades. Perquè tots sabem que moltes fundacions tenen una constellació d'entitats vinculades que en principi tenen com a missió ajudar-les a complir amb la seua funció però que a vegades poden servir, doncs, per a caure en algunes mancances que podrien desvirtuar l'objecte fundacional. I per això defineix molt bé què s'entén per entitats vinculades quan parla, per exemple..., es refereix a aquelles en què el 50 per cent dels òrgans estiguin compartits o aquelles altres en què el 20 per cent de la despesa provingui, doncs, de la mateixa fundació.

És molt important també el balanç social, la necessitat que les fundacions presentin un balanç social, perquè la utilitat pública, la repercussió pública de les funda-

cions, doncs, la millor manera de contrastar-la, de garantir-la, d'assegurar-la, és que les fundacions presentin un balanç social en el qual reflecteixin l'impacte que realment tenen les seves accions i els mitjans que utilitzen. Per tant, entenem que aquesta novetat aporta un element important.

També cal destacar el compromís que estableix el projecte de llei per part de la Generalitat o per part, en aquest cas, del departament, de presentar un inventari en el qual, doncs, es recullin o s'esmentin totes aquelles fundacions que han estat inactives durant tres anys, que no han presentat els comptes durant un període de tres anys –que em sembla que és un període significatiu per a concloure que hi ha negligències o mancances importants–, o bé que no hagin renovat els membres del seu patronat. I aquest inventari ajudarà a actualitzar i ajudarà també, doncs, que es puguin dissoldre aquelles fundacions que ja no tenen cap utilitat o que realment no actuen i que només la seva permanència podria generar confusió i podria generar problemes i perjudicis.

I per últim també és important, doncs, la referència que es fa a l'obligació que tenen els notaris i els registradors de trametre mitjançant còpia electrònica les escriptures que elevin a públic qualsevol acte de les fundacions.

En definitiva, nosaltres entenem que aquest projecte de llei el que busca és això, oferir el màxim de garanties a la societat, als beneficiaris de les fundacions i a les persones o a les entitats que han dotat de recursos les fundacions.

I aquesta és una obligació que no pot defugir cap administració. I a més a més entenem que, si és el Departament de Justícia el qui es fa càrrec del registre, de l'assessorament i de la supervisió, també ha de ser el més indicat per fer un seguiment de l'ús dels cabals públics, perquè, si ho hagués de fer cada un dels departaments, això també podria generar problemes i confusió.

Per tant, crec que estem davant d'un bon projecte de llei, però de tota manera en el tràmit de ponència el podem millorar. Per això, quan hi hagi les compareixences, doncs, escoltarem també l'opinió de tots els qui tinguin alguna cosa a dir. I el nostre grup, doncs, està obert, com hem fet...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Estradé i Palau

...en moltes altres ocasions, a millorar els textos, a consensuar-los, per tal que realment puguem prendre un acord unànimе i que sigui satisfactori per a tots.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

La il·lustre senyora María Ángeles Olano, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula.

La Sra. Olano i García

Gràcies, senyor president. Honorable consellera, senyores i senyors diputats, la veritat és que la justificació d'aquesta llei rau en la mateixa disposició transitòria quarta, la qual encomanava al Govern portar un projecte sobre el protectorat a Catalunya. El nostre grup parlamentari va donar suport al llibre tercer del Codi civil català, i d'alguna manera l'objecte o la justificació d'aquesta llei, doncs, no és una qüestió qüestionable per part del Partit Popular.

Però també és veritat que no hem presentat esmena a la totalitat perquè esperem que, atès que ve d'aquest fruit, d'aquest consens del Codi civil català, doncs, en el període d'esmenes puguem millorar algunes coses que ara intentaré expressar i que han estat un obstacle que, la veritat, considerem que no hi hauria de ser, a la llei, i que en tot cas esperem que en el període d'esmenes es pugui salvar.

Nosaltres, a l'hora d'afrontar aquest projecte, esperàvem, doncs, un projecte més ambiciós; esperàvem un projecte que d'alguna manera posés en rellevància, elevés el que ha suposat el protectorat a Catalunya. Ja ho diu el mateix preàmbul, la mateixa exposició de motius de la llei, i també ha estat objecte de les intervencions dels diputats que m'han precedit. Pensem que a Catalunya, a més de la tradició històrica, veiem que bona part dels serveis que s'estan prestant hi tenen una vinculació directa, la qual cosa vol dir que no en podem prescindir, d'aquesta gran tasca que estan portant bona part de les fundacions i associacions al nostre país.

Però també és veritat que aquest projecte el Grup Popular, com he dit, l'esperava amb un caràcter potser més equilibrat. Intentaré explicar-me. Esperàvem més la funció de promoció, de recolzament i sobretot de motivació per tal que la gent no vegi que hi ha en aquest projecte una separació del que és públic i del que és privat. És a dir que d'alguna manera es busquessin eines per tal de motivar i potenciar el dret fundacional, reconegut a la Constitució i també al nostre propi Estatut, i que considerem que és un dret al qual ni podem ni volem renunciar, forma part de l'esperit català. I esperem que aquesta llei d'alguna manera pugui incorporar alguna mesura de potenciació, que quedi més equilibrada la funció protectora i inspectora amb la funció de promoció.

Considerem que el projecte, tal com ens ha arribat, està una mica desequilibrat; té més pes en concret el capítol tercer, que parla d'una de les funcions, que nosaltres no posem en qüestió, però que en tot cas considerem que estan fortament desequilibrades. En concret en el capítol tercer, quan parla de l'actuació inspectora i de protectorat respecte a les fundacions, d'alguna manera pensem que aquesta legitimitat, que ningú la qüestiona, l'extralimita fins a uns punts que poden arribar-se a considerar d'intervenció coercitiva. I això és el que considera el Grup Popular que d'alguna manera haurà de llimar-se en el si de la mateixa llei.

Com dèiem, es tracta de fer un control que a nosaltres ens agradaria que es deslligués una mica dels titulars i d'alguns fets puntuals. Considerem que, si el Parlament

ha d'abordar una llei de protectorat, ho ha de fer amb independència del paisatge, que no ens agrada a ningú. Tenim ara l'oportunitat de fer la llei i hem de pensar en el futur i sobretot en la bona tasca, ben feta per part de moltes fundacions.

Per tant, a aquest grup parlamentari no li agradaria que s'endarrerís d'alguna manera el mateix desenvolupament de la llei amb fets que d'alguna manera hauran de ser objecte d'altres fòrums, com poden ser els tribunals o altres mecanismes de control.

En aquest sentit, nosaltres considerem que aquest caràcter coercitiu que dèiem té un pes massa important o massa rellevant dintre de la llei. I en aquest sentit al Grup Popular li hauria agradat que potser aquesta funció de control, que no qüestionem, quedés en mans d'organismes i de mecanismes que ja tenim en funcionament, perquè nosaltres considerem que el compliment o no de la llei..., sigui aquesta o siguin les que d'alguna manera ja deien com s'havia d'actuar, perquè no estem fent en aquest sentit una novació: a casa nostra, l'únic problema que hi havia és de fer complir la llei. Per tant, la de protectorat d'alguna manera ho pot reforçar, però el problema és que algú s'ha saltat la llei, no?

I en aquest sentit veiem que precisament en aquest Ple demà aprovarem la Llei de la Sindicatura de Comptes. I en concret els vull fer menció d'un dels articles, que fa referència a quin és l'àmbit de la Sindicatura de Comptes. Ens parla de l'Administració de la Generalitat, de l'Administració local de Catalunya, i després ens diu, en el punt tercer, «els organismes, entitats, societats mercantils, fundacions privades del sector públic, consorcis i en general qualsevol persona jurídica sota qualsevol modalitat admesa en dret», i després parla de la participació o no de la Generalitat.

I en el punt sisè, també d'aquest article, ens parla que també afectarà, aquesta norma, la de la Sindicatura de Comptes, altres entitats que determinin les lleis del Parlament de Catalunya.

Per tant, al nostre grup l'ha sorprès el fet que amb una llei de protectorat ens comencin a parlar del pla que es portarà a terme per part de les inspeccions i del contingut mateix. Pensàvem que es vehicularia, doncs, cap a una entitat com pot ser la sindicatura, cap a una fiscalia, o, naturalment, després cap a una judicatura, que pensàvem que eren les eines més adequades per vehicular aquesta funció d'inspecció, que vull tornar a reiterar que no qüestionem, però que en tot cas veiem una mica desorbitada en aquest projecte de llei.

Ens fa d'alguna manera cert respecte el fet que per part de les fundacions i del món privat es pugui veure en aquesta llei, doncs, un àmbit massa intervingut per part de l'Administració. Ens fa respecte pensar que vegin que tot allò que té a veure amb l'Administració és més complicat que si es fa des de fora.

Pensem, com hi ha fet referència algun diputat que m'ha precedit en l'ús de la paraula, que tenen tanta importància a Catalunya tots els serveis que presten i desenvolupen les associacions i fundacions, que només d'una manera de suma, de sinergia entre el que és públic

i el que és privat, podem aconseguir que aquest protectorat tingui l'eficàcia que tots esperem. No podem caure en una llei que per la via de la intervenció el que faci és justificar i posar traves al desenvolupament privat i al desenvolupament que suposa la intervenció.

La llei està per complir-la, com he dit abans, i no per fer més lleis que diguin tot el que cal, que tornin a reiterar el que ja d'alguna manera algunes lleis prèviament feien, estarem aportant seguretat jurídica. Pensem que, a més del Codi civil català, en el llibre tercer, quan parlava de persones jurídiques, també la mateixa Llei de contractes, les mateixes eines que té al seu abast el Departament de Justícia i la resta de departaments per fer utilització i per tant control dels fons públics ja portaven eines suficients. Que s'abordi aquest control pel fet d'abordar la Llei del protectorat? Cap problema. Però pensem que la part positiva, la part integradora és la que manca en aquest projecte de llei.

Nosaltres considerem que aquesta part coercitiva és la que d'alguna manera, doncs, no afegeix res i perjudica més l'esperit inicial, que nosaltres considerem que és positiu, i sobretot que hem de pensar en clau de futur. Pensem que, donada la situació econòmica i sobretot atenent que part d'aquests fons públics vénen d'entitats locals, diputacions, departaments de la mateixa Generalitat, molts d'aquests serveis públics hauran de prestar-se a través d'aquestes entitats, amb una gestió híbrida pública-privada, i que serà indispensable la col·laboració de l'àmbit privat precisament per poder finançar aquests serveis.

I, per tant, hem de potenciar en aquesta llei, com els deia, la part positiva, la part integradora, i sobretot que no s'obri una trencadissa entre el món privat i públic. Pensem que això no justificaria el que deia la mateixa disposició transitòria. I esperem que en el període d'esmenes puguem fer aquestes aportacions, que, com deia, són més integradores i motivadores que no pas negadores del mateix esperit de la norma.

Moltes gràcies.

El president

Té la paraula l'honorable senyor Salvador Milà, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa.

El Sr. Milà i Solsona

Gràcies, senyor president. Des del nostre grup parlamentari, donarem suport, com no pot ser d'altra manera, a la tramitació d'aquest projecte de llei que creiem del tot punt just i necessari en aquest moment. Primer, com s'ha dit, perquè és una continuació necessària i lògica per completar el llibre tercer del Codi civil de Catalunya, que varem aprovar l'abril del 2008, relatiu a les persones jurídiques, fundacions i associacions, que així ho preveia.

Entrant en alguns temes que han estat objecte de debat avui aquí, primer, nosaltres volem deixar molt clar que, de les fundacions i de les associacions d'interès públic, declarades d'utilitat pública, ens preocupa no només estrictament el diner públic que hagin pogut re-

bre; ens preocupen també les expectatives legítimes que els ciutadans que fan una aportació a una associació o a una fundació per a unes finalitats determinades tenen en aquesta entitat. I ens preocupa i creiem que s'ha de vetllar també legítimament per l'assoliment, per garantir que s'assoleixen les finalitats de caràcter, d'interès general, a vegades públic, a vegades d'interès general, no particular, no familiar, sinó d'interès general, que aquestes associacions i aquestes fundacions prenen com a objectiu de la seva actuació.

Què creiem que és l'essencial d'aquesta llei i que és el que s'ha d'entendre? Què és la finalitat? Tres punts; n'hi han més a la llei, però els essencials per nosaltres són tres punts que crec que tots hi coincidirem, que són: garantir que es compleixin les finalitats fundacionals, les disposicions legals i estatutàries i de la fundació, i no altres; garantir la verificació de la destinació i l'ús adequat del patrimoni i dels recursos fundacionals, i en el seu cas –en el seu cas– dels fons públics rebuts, però també de tots els diners, i avaluar –i aquest és un tema importantíssim– la coherència de l'actuació i l'adequació dels resultats a les finalitats fundacionals a través del balanç social, entès com un instrument a través del qual les fundacions proporcionen voluntàriament a la societat, a la ciutadania en general i als donants en especial, informació suficient perquè sàpiguen si allò que volien a través d'aquesta fundació s'ha acomplert.

No creiem que això –entrant en la intervenció que ha tingut la senyora Núria de Gispert i també en bona part en la del Grup Popular, i estarà en el debat– hagi de ser qualificat com de malfiança, de perseguir les entitats, de desconfiança o d'intervencionisme.

Curiosament, aquesta intervenció d'avui m'ha recordat el mateix debat que vàrem tenir al voltant del llibre tercer, que recordo que la senyora Núria de Gispert també deia: «Aquest projecte traspua desconfiança cap al món associatiu i fundacional, és intervencionista, no respecta l'autonomia organitzativa de les persones jurídiques, parteix d'un profund desconeixement, una gran desconfiança.»

I fins i tot m'ha recordat, i amb una altra llum ara, segurament molt més entenedora, una de les moltes intervencions que van haver-hi a les compareixences, justament la del senyor Raimon Bergós i Civit, que va actuar en representació de la Coordinadora Catalana de Fundacions, però que tenia també la qualitat de ser assessor jurídic de la Fundació del Palau. I aquest senyor ens deia que naturalment les fundacions han de fer una activitat d'interès general, deia ell, que defineixi en aquest sentit el caràcter no lucratiu modern de l'aplicació dels recursos, que s'han de destinar obligatòriament a una activitat d'interès general. Diu: «Però, atenció...», curiosament, li va cridar l'atenció la disposició final que feia la previsió de la regulació de la institució del protectorat. I deia, diu: «Bé, aquí, als diputats els demanaria, si us plau, que tinguin la màxima cura en com redacten aquest tema, perquè pot tenir conseqüències realment molt greus i importants per al país.» Per al país no ho sé, però segurament per a alguns sí que les ha tingudes. «Per què? Perquè és cert que s'han de fer fundacions privades, però s'ha d'anar amb molta cura

perquè ens podem trobar que aquest dinamisme» –en deia «dinamisme»– «d'un sector que malgrat que estigui subvencionat és evidentment privat passi a ser regulat per una normativa administrativa que evidentment no hauria de ser objecte de discussió.» El temps ens ha donat noves perspectives sobre el significat de la paraula «intervencionisme» o «control» quan ve de determinats àmbits.

I he volgut repassar també el que des del nostre grup parlamentari vam dir en aquell moment, que és d'aplicació avui, exactament. «Què més o què menys que demanar que els comptes de les fundacions i associacions d'interès públic siguin transparents, que tinguin una gestió professionalitzada i que se separin els interessos? Això no és intervencionisme, això és bona administració dels recursos públics, i dona garanties a aquest 99,9 per cent d'associacions i fundacions que ho fan bé, respecte a aquest 0,1» –llavors era abstracte, ara ja hi podem posar noms i cognoms– «que puguin tenir una activitat fosca, i cal no barrejar la roba. Per tant, és important diferenciar transparència i control del diner públic d'intervencionisme, és important que l'Administració pugui donar diners, pugui deixar diners per realitzar moltes finalitats d'interès general.» En definitiva, aquest és el tipus de control o d'intervenció que se'ns demana.

Aquest Parlament ha pres mesures. Fa poc, a finals d'any, aprovàvem la modificació de la Llei de finances públiques de la Generalitat precisament per prohibir o per impedir o per controlar les connivències entre fundacions públiques, entre fundacions d'interès privat i fundacions associades a partits polítics.

Però és important que avui, amb aquesta llei, enviem un missatge de confiança a la societat i de reconeixement a la tasca de centenars d'associacions i de fundacions que fan tasques d'interès general i social; que els enviem als milers i milers de persones que dediquen els seus esforços, o que dediquen els seus diners, o que dediquen els seus treballs a fer una gestió honrada i transparent, perquè sàpiguen que tenen una garantia que el seu esforç, els seus diners, la seva dedicació, el seu patrimoni no serà utilitzat per a una altra finalitat.

Aquesta llei és necessària i cal que sigui aprovada per deixar clar que tothom és igual davant de la llei i per dotar les nostres institucions i el conjunt de persones interessades d'uns instruments de control que els permetin saber que s'assoliran realment les finalitats altruistes d'ajuda, de solidaritat, de promoció de la cultura, de promoció de les llibertats, de l'art, de l'esport, de l'educació, del medi ambient, en definitiva, de les moltes activitats que els ciutadans hi esmercen el seu esforç i el seu interès, es dedicaran a allò. I que hi hauran uns elements de caràcter preventiu, informatiu i de transparència que els donaran garanties que aquells recursos no seran malversats ni seran apropiats per persones sense escrúpols, o, que encara és pitjor, que institucions fundacionals, socials o culturals, de contingut patriòtic moltes vegades, siguin instrumentalitzades per servir de vehicle al cobrament de comissions per adjudicació d'obres públiques o per desviar subvencions i aportacions per finançar partits o per pagar deutes electorals.

Això no pot passar en el nostre país. I no podem ignorar, senyora Olano, la realitat.

Naturalment que aquesta llei ha de durar molt de temps, però ha de servir també perquè això no es pugui produir. I aquest és el senyal que hem d'enviar als nostres ciutadans. Aquí estem legislant pensant en els problemes que afecten la nostra societat i corregint aquells aspectes que mai s'haurien hagut de produir. Cal respectar el principi de confiança legítima dels ciutadans. I tant mereixen la protecció d'aquest Parlament i del seu Govern els diners que vénen de qualsevol conselleria de la Generalitat com els diners que esmercen ciutadans a títol particular, que hi posen un patrimoni, que es pensen que estan ajudant a la promoció de la música catalana i potser es troben que estan ajudant a les activitats filharmòniques de determinada fundació política.

Per tant, cal tirar aquesta llei endavant. Senyora Olano, hi ha una clara distinció entre el que és la finalitat de la Llei de la sindicatura, que parla de fundacions privades que fan activitats públiques i que treballen..., vostè sap que l'Administració també es dota de fundacions de caràcter privat per desenvolupar determinades activitats, de la finalitat del protectorat en aquest cas; aquest «desllindament» hi és i hi ha de ser, i és perfectament admissible.

I una última consideració, senyores i senyors diputats, creiem que com que tots els diputats d'aquesta cambra i de tots els grups parlamentaris estem segurs que volem deixar clar als nostres conciutadans que el nostre màxim interès és clarificar aquestes qüestions, deixar clar que mai més es produiran fenòmens com els que segurament aquesta cambra hi tindrà ben aviat possibilitat d'aprofundir, seria molt important, i nosaltres expressem aquest compromís, d'ajudar a la tramitació d'aquest projecte dins d'aquest mandat, perquè ningú es pugui pensar que es vol deixar al calaix del Parlament a l'espera que vinguin temps millors; temps millors no sé per a qui, segurament no temps millors per a aquella gent que té confiança en les seves institucions i en la cultura del país.

Per tant, creiem que hem de fer tots plegats un esforç, ja sigui en les compareixences, en les esmenes i en les ponències, perquè aquesta llei es pugui debatre, es pugui debatre bé, es pugui millorar, però pugui estar en vigor immediatament per assolir les finalitats que el país espera d'elles.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Té la paraula la il·lustre senyora Carmen de Rivera, del Grup Mixt.

La Sra. De Rivera i Pla

Gràcies, senyor president. Para establecer la posición respecto del Proyecto de Llei del protectorat respecte de les fundacions i les associacions d'utilitat pública.

Como se indica en la exposición de motivos del proyecto, la ley cumple con lo establecido en la disposición transitoria 4 de la Ley 4/2008, de 24 de abril, que apro-

bó el libro tercero del Código civil de Cataluña, relativo a las personas jurídicas.

Puntualizar que la mencionada disposición transitoria se refería exclusivamente a las fundaciones y no a las asociaciones. Por lo que la extensión de las funciones del protectorado a las asociaciones puede plantear a nuestro juicio un serio inconveniente.

Como en su día puso de manifiesto este partido, la excesiva vocación reglamentista de la Ley del Código civil en la parte atinente a los entes asociativos está obstaculizando su aplicación.

En cualquier caso aquí no estamos tratando del citado libro tercero, sino especialmente o esencialmente del protectorado. El protectorado, pese a su nombre, tiene una función eminentemente fiscalizadora de la actividad de las fundaciones y muy señaladamente de sus órganos de dirección, empezando por los patronos.

Como órgano legislativo competente en lugar y en un momento determinado, este Parlamento no puede substraerse de cuál es la realidad circundante. Y, como es natural, no hemos podido, ni debíamos, eludir el impacto de sucesos recientes relativos a la gestión de las fundaciones que han sensibilizado de manera especial a la sociedad catalana. Lo cual, sin embargo, no debe hacernos perder la perspectiva.

En el libro tercero del Código civil de Cataluña se establece la disciplina básica del ejercicio de los derechos de asociación y fundación. Este proyecto complementa ese régimen, pero en un punto que, como adelantábamos, puede cercenar de manera sustancial la libre utilización de las facultades de constitución de ambas personas jurídicas.

En este sentido consideramos útil traer a colación la distinción entre ambos derechos, fundación y asociación. El derecho de fundación está reconocido por la Constitución española, integrado en los llamados derechos de los ciudadanos, lo cual implica, como es conocido, que ha de ser desarrollado por ley. Se trata de un derecho eminentemente privado, y la regulación de esta figura dentro del Código civil de Cataluña confirma asimismo que nos encontramos ante una figura propia del derecho privado y, por tanto, informada, influida y presidida por el llamado «principio de la autonomía de la voluntad», que el Código civil de Cataluña denomina «libertad civil», en su artículo 111.6 y en la parte destinada a los principios generales.

Todo lo cual nos lleva a la consideración de que debemos ser muy cautelosos a la hora de regular la institución del protectorado en el sentido de que la misma no puede vulnerar el libre ejercicio del derecho a constituir fundaciones. En este sentido, existen pautas del proyecto que nos parecen adecuadas y otras cuya aplicación por parte del protectorado habrá de ser muy cautelosa para evitar la desvirtuación del derecho de fundación.

Como aspectos positivos debemos citar la existencia de una sola administración de la que dependerá todo el protectorado, pues se atribuye al «departament de l'Administració de la Generalitat competent en matèria de fundacions i associacions».

Asimismo, y por comparación con la ley estatal, también nos parece adecuada la no exigencia, prevista en el artículo 4, de un informe previo para permitir el acceso al mencionado registro. Ello habría implicado, de no ser así, una dualidad de calificaciones registrales: la primera, soslayada bajo el informe previo, y la segunda, la calificación *stricto sensu*, que es la que permitirá o no el acceso al registro de las fundaciones que lo soliciten y de los actos relativos a las mismas.

Por último, en esta misma línea, aplaudimos las funciones de asesoramiento y apoyo que se relacionan en el artículo 3, pues bien entendidas servirán de cauce para el estímulo a la existencia de fundaciones las cuales, como sabemos, y hay muchos ejemplos, además de estimular las actividades culturales o artísticas también contribuyen a potenciar la actividad económica.

No obstante, encontramos aspectos discutibles, y por ello debemos ser más prudentes con aquellas funciones atribuidas al protectorado que puedan ser utilizadas por él para cercenar sin mayor apoyo legal el libre ejercicio del derecho de fundación. Por ejemplo, en la proliferación de ciertas nociones algo difusas como las que afloran en el artículo 4.c, en cuya virtud le corresponden al protectorado analizar la viabilidad económica de las fundaciones, la adecuación de la dotación inicial y su idoneidad para el cumplimiento de las finalidades fundacionales. Entendemos que son conceptos jurídicos indeterminados cuya concreción se está atribuyendo al protectorado, siendo así que se trata de un órgano administrativo y no judicial.

Asimismo no deben perderse de vista algunas restricciones que no figuraban en el código, como la prevista en el artículo 10, confiriendo al protectorado la facultad consistente en que, en caso de circunstancias excepcionales que aconsejen la realización de una auditoría de cuentas de la fundación, el protectorado podrá pedir a la fundación su realización aunque no se dé ninguna de las circunstancias del artículo 333.11 del Código civil de Cataluña y sin perjuicio de la legitimación extraordinaria del artículo 332. No se nos escapa que esta regla se introduce debido a las prácticas descubiertas entre la entrada en vigor del libro tercero del Código civil de Cataluña y la elaboración de este proyecto.

Pero nos preocupa más un aspecto referido a las asociaciones. Todo lo expuesto hasta ahora entendemos y nos parece que no es aplicable para las asociaciones. La institución del protectorado no casa bien con el control del ejercicio del derecho de asociación por varias razones que nos llevan a mirar con extrañeza y con recelo la irrupción de la institución en materia de asociaciones.

En primer lugar, porque la fundación es un derecho de los ciudadanos, pero el de asociación tiene rango de derecho fundamental. Mientras que en las fundaciones la salvaguardia de la idea del fundador justifica la existencia del protectorado, nada de esto ocurre sin embargo en la asociación, pues es esta una persona jurídica no de base patrimonial, sino personal o corporativa, de manera que son los propios socios los que tienen la posibilidad, traducida en derecho, de controlar la actividad de los administradores, lo cual hace innecesaria la creación de un órgano externo de control *ad hoc* que

no sea jurisdiccional. No parece base suficiente, pues..., entendemos que debe ser la propia administración subvencionante la responsable de controlar que en efecto el dinero se está destinando al fin determinado en el acuerdo de subvención.

Tampoco los aportantes particulares deben ser suplantados en su labor de fiscalización; si donan bienes o derechos a la asociación es porque les ofrece confianza, y están en su derecho de cuestionar la utilización que de tales aportaciones puedan decidir los administradores o asociados.

Por tanto, aunque la responsabilidad del control, cuando estamos ante una asociación a la que se ha destinado dineros públicos..., nosotros entendemos que debe seguir siendo la Administración que ha otorgado esa subvención la que controle precisamente ese dinero, y entendemos que los controles que hay ahora son suficientes.

Por último, encontramos que existe una norma de derecho o de conflicto interautonómico o interregional que, por imperativo constitucional y sobre todo por sentido común, no puede ser unilateralmente establecida por una comunidad autónoma, como es la disposición adicional segunda en su apartado primero. Pero, no obstante, nosotros estamos a favor de la tramitación de esta ley y propondremos nuestras modificaciones de mejora en la ponencia.

Muchas gracias.

El president

Suspenem la sessió, que reprendrem, aquesta tarda a les quatre.

La sessió se suspèn a les dues del migdia i cinc minuts i es reprèn a les quatre de la tarda i tres minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per la secretària general i el lletrat Sr. Muro i Bas.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat del vicepresident del Govern, els consellers d'Interior, Relacions Institucionals i Participació, de Governació i Administracions Públiques, de Política Territorial i Obres Públiques, la consellera de Justícia, els consellers d'Educació, de Cultura i Mitjans de Comunicació, la consellera de Salut, el conseller d'Agricultura, Alimentació i Acció Rural, les conselleres de Treball, d'Acció Social i Ciutadania, i el conseller de Medi Ambient i Habitatge.

El president

Es reprèn la sessió.

Pregunta

al president de la Generalitat sobre els criteris pels quals els grups que donen suport al Govern han sol·licitat la creació de la Comissió d'Investigació sobre la Gestió del Palau de la Música (tram. 317-00363/08)

Ho farem amb les preguntes al president de la Generalitat. Té la paraula per formular la primera, en nom del Grup Mixt, l'il·lustre senyor Albert Rivera.

El Sr. Rivera Díaz

Gràcies, senyor president. Señor presidente de la Generalitat, hoy mismo hemos conocido que los grupos que dan apoyo al Gobierno, y lógicamente el Gobierno implícitamente, dan apoyo a la creación de una comisión de investigación en el caso Palau. Hace nueve meses, en esta misma cámara, en el debate de política general, desde Ciudadanos planteamos la apertura de una comisión de investigación con el caso Palau, justo después de conocer los hechos el mes de septiembre.

Nos gustaría saber cuál es el criterio del presidente, del Gobierno, su opinión en concreto como presidente, qué hechos, qué situaciones hacen que hace nueve meses no fuera necesario investigar el caso Palau, y hoy, a cuatro meses de las elecciones, curiosamente, sea necesario abrir esa comisión de investigación.

Gracias.

El president

Té la paraula el molt honorable president de la Generalitat.

El president de la Generalitat (Sr. José Montilla i Aguilera)

Gràcies, senyor president. Senyor diputat, li recordo que qui acorda la creació d'aquesta comissió no és el Govern ni el president, sinó el Parlament, els grups parlamentaris, d'acord amb el que preveu el Reglament. I, si de cas, doncs, si vostè llegeix la premsa, suposo que sap els nous elements que hi han, segurament, m'ho imagino, per justificar aquest canvi d'opinió.

El president

Senyor Rivera, té la paraula.

El Sr. Rivera Díaz

Senyor president, como siempre, sin contestar a las preguntas en la sesión de control; es un clásico ya de esta legislatura. Usted es presidente y también es diputado, y va a votar también las cosas. Supongo que va a participar también de la votación final de la comisión. Me gustaría saber la opinión del diputado, del presidente, del secretario del PSC, del señor Montilla, que es usted. Por lo tanto, le digo que por favor lo que es capaz de decir en la radio por la mañana sea capaz de decirlo ante los ciudadanos de Cataluña en el Pleno del Parlamento. Le pediría que fuera usted por un día, aunque solo sea por un día, presidente de la Generalitat.

Y dicho eso, señor Montilla, seguramente lo que han cambiado son las circunstancias, lo que ha cambiado es la necesidad de su Gobierno y de usted como presidente, como presidente débil, que se encuentra frente a esa legislatura, este final de legislatura, de abrir esa comisión.

Pero yo le digo una cosa, presidente: bienvenido, bienvenido a los que queremos tirar de la manta. Y le aseguro que desde Ciudadanos vamos a tirar bien fuerte, ¿eh?, de la manta; fuerte. Nos gustaría verles a ustedes en el mismo lado tirando de la manta, no tapando un trocito de la manta y tirando del otro. Nos gustaría ver al presidente Montilla y a los grupos que dan apoyo al Gobierno tirando de todas las mantas. Porque las corrupciones van por barrios, y los casos de corrupción van por barrios, lamentablemente; ojalá no hubiera ninguno, pero la realidad es esa. Usted decía hoy en esa radio que le he escuchado, decía que los ciudadanos no verían bien y con buenos ojos una batalla política de todo esto.

Señor Montilla, lo que no ven bien los ciudadanos es que su presidente y sus grupos, los grupos que le apoyan, digan una cosa hace nueve meses y otra ahora. Que se le ve el plumero, señor Montilla. Por tanto, los ciudadanos no son tontos, y se dan cuenta evidentemente, y si no a los hechos y a los datos me remito.

Nosotros lo que le pedimos, presidente, es que sean valientes y no hagan un numerito; que sean valientes, y todos los que tenían información, implícita, directamente, de forma cómplice y a sabiendas de lo que pasaba en el Palau, también en los gobiernos tripartitos, pasen por la comisión. También los *consellers* que conocían la situación; también los informes que llegaron a sus gobiernos tripartitos.

Por tanto, presidente, nosotros por lo menos desde Ciudadanos vamos a tirar de la manta y esperamos que la casa se ventile. Que a Catalunya cal fer net, però cal fer net no en una habitació, a totes les habitacions. I, per tant, ens agradaria trobar...

El president

Senyor Rivera....

El Sr. Rivera Díaz

...un president –acabo, senyor president– coherent amb aquesta posició que vostè, senyor Montilla, també sigui dels que està netejant i no dels que estan aixecant pols.

El president

Gràcies. Senyor president, té la paraula.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyor president. Senyor diputat, li he de recordar que estem en una sessió de control al Govern. Jo, com a diputat, o com a primer secretari del PSC, no tinc per què donar-li, a vostè, explicacions, del que faig com a diputat o com a primer secretari del PSC. Una sessió de control al Govern. I ho repeteixo, aquesta és una decisió dels grups parlamentaris, que han demanat la creació d'una investigació, d'una comissió d'investi-

gació, perquè hi ha nous fets que pensen que són rellevants. I jo no tinc res a afegir-hi. «Tiri», vostè, «tot de la manta», tot el que vulgui, malgrat que és estiu; igual passa vostè molta calor, igual té vostè aquestes sorpreses. Pot fer vostè el que cregui convenient, a més a més del míting que ens acaba de fer en aquest moment.

El president

Pot formular...

Pregunta

al president de la Generalitat sobre les mesures per a reduir el dèficit públic (tram. 317-00367/08)

...la següent pregunta, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, l'illustre senyor Jordi Miralles.

El Sr. Miralles i Conte

Gràcies, president. President Montilla, vull felicitar-los a vostè i al Govern pel contingut i la rapidesa en la compareixença al Senat. Però avui volem saber els criteris del Govern per reduir el dèficit, ja publicat el real decret.

La nostra posició és coneguda: injust, inacceptable i ineficaz, i defensem a Catalunya el mateix que a Madrid. La vicepresidenta va reconèixer ahir un error i trucades d'alcaldes sobre la mesura als ajuntaments. La correcció ha estat per la rebellia dels alcaldes.

Nosaltres creiem que cal corregir altres errors com la congelació de les pensions. O cal que truquin i es rebel·lin els pensionistes? Corregir l'error de la retallada de sous a mestres, metges, mossos, bombers i altres empleats públics; o cal que es rebel·lin el 8 de juny? Corregir l'error sobre la dependència, o cal que truquin persones dependents afectades? Corregir l'error sobre les finances de Catalunya, que ha fet els seus deures.

Però, president, no són i no som ingenus. No són errors, és una posició dogmàtica. Quin és el dogma? Reduir el dèficit, retallar en despesa, i no incrementant ingressos i l'ocupació. És el dogma dels mercats, que no es presenten a les eleccions però que actuen contra governs i decideixen contra persones. És el dogma desitjat pels especuladors, pels delinqüents fiscals i pel capital financer no regulat. Estem convençuts que el Govern català no comparteix aquest dogma i que actuarà sobre els ingressos i no només en la despesa.

Algunes propostes del nostre grup sobre els ingressos: reforçar la progressivitat fiscal sobre l'IRPF a bases imposables de cent mil euros i incrementar l'impost de transmissions patrimonials; major lluita contra el frau fiscal i l'economia submergida; incrementar l'impost sobre el joc; ajudar a recuperar el pes de la fiscalitat a Espanya perquè pagui més qui més té i més guanya; no introduir copagaments ni allà ni aquí.

I algunes propostes sobre la despesa: prioritzar inversions amb rendibilitat social, que creïn ocupació i canvi-

in el model productiu; reduir sous a alts càrrecs i a empreses públiques; simplificar organismes públics sense perdre llocs de treball, i no renovar concerts educatius que no compleixin la llei.

President Montilla, és per això que volem conèixer la seva opinió.

El president

Té la paraula el molt honorable president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Sí, gràcies, senyor president. Senyor diputat, jo estic segur que vostè tindrà la informació quan el Govern prengui aquestes decisions, de les quals no m'equivoco si el grup del qual vostè forma part dóna suport.

Temes que en aquest moment s'estan estudiant per part del Govern, després de llegir, òbviament, i d'estudiar, com estem fent, el decret publicat abans d'ahir. Un decret amb un conjunt de mesures que ha pres el Govern de l'Estat per tal de disminuir el dèficit públic en 15.000 milions d'euros en dos anys. Que és, evidentment..., ningú pot pensar que un objectiu com aquest es pugui assolir sense mesures d'un cert calat, com ho estan fent altres governs a Europa, de dretes i d'esquerres –dretes i d'esquerres.

Cal afegir, també, que les mesures que es prenen són per assegurar que el dèficit dels pressupostos pugui ser finançat mitjançant deute. Perquè, a més a més, de gastar, senyor diputat, cal pagar. I si els ingressos no són suficients, cal endeutar-se. I els que decideixen si et deixen els diners o no són els bancs. Les coses no són tan simples. Perquè si els mercats fossin reticents a comprar el deute espanyol, o el nostre, el català, aleshores l'Estat o bé deixaria –i nosaltres– de pagar els seus proveïdors i funcionaris, cosa que suposo que a vostè no li sembla bé, o bé hauria de pagar amb uns interessos pel deute que suposarien a mitjà termini retallades pitjors –retallades pitjors.

Podem discutir si ens agrada que els mercats provoquin efectes sobre les polítiques fiscals i pressupostàries dels països, i en quin sentit ho fan; però no podem pensar que quan un demana un préstec pot imposar les condicions d'aquest préstec. I li recordo que un, per exemple... –per parlar dels pressupostos de l'Estat, en el nostre cas és menys–, un de cada dos euros aproximadament dels pressupostos generals de l'Estat es finança amb deute.

No podem fer creure a ningú que tancant els ulls als problemes passarà sol, el problema passarà sol, perquè no serà així. Ara bé, pel que fa a les mesures concretes de reducció del dèficit, com ja han dit, el conseller d'Economia i altres membres del Govern, entenem que estem treballant en la bona direcció, després, evidentment, d'estudiar el decret que va sortir publicat abans d'ahir.

Matisos, n'hauré de tenir respecte al que recull el decret, que evidentment fa referència a l'Administració general de l'Estat, tot i que en alguns aspectes, com vostè sap, té un contingut que és bàsic.

Miri, té sentit fer recaure una part de la càrrega damunt dels treballadors públics, perquè la seguretat laboral de què gaudeixen...

El president

Senyor president...

El president de la Generalitat

...i el creixement –i acabo, senyor president– del poder adquisitiu real dels darrers anys ho fan possible, i sobretot perquè és un esforç que es demana en termes progressius segons el seu nivell retributiu, i perquè hi ha molta altra gent que ja ha fet l'esforç, entre aquests, el més de mig milió d'aturats que tenim a casa nostra, senyor diputat.

El president

Té la paraula...

Pregunta

al president de la Generalitat sobre les mesures del Govern de la Generalitat i del Govern de l'Estat per a reduir el dèficit públic (tram. 317-00362/08)

...per formular la següent pregunta, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, l'il·lustre senyor Josep Enric Millo.

El Sr. Millo i Rocher

Senyor president de la Generalitat, què opina de les mesures anunciades pel president Rodríguez Zapatero amb relació a la reducció del dèficit públic? Comparteix la idea que les pensions de la gent gran han de perdre poder adquisitiu? Quines mesures pensa prendre el Govern de Catalunya per reduir el dèficit públic i crear ocupació?

El president

Té la paraula el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyor president. Senyor diputat, quan aquestes mesures estiguin adoptades pel Govern, vostè les podrà conèixer. Evidentment, amb un objectiu que és reduir el dèficit, com ho estan fent tots els governs, tots els governs d'Europa; governs de l'orientació del seu partit, també. I ho estan fent reduint salaris, sí; i en molts casos reduint pensions, sí, i reduint també esforç inversor. Repassi vostè els plans que han presentat els governs, governs diversos: des d'Irlanda al mateix govern alemany, el francès, el portuguès, el grec i molts altres. (*Veus de fons.*) Precisament, aquest no és un problema exclusiu del nostre país.

El president

Senyor diputat, té la paraula.

El Sr. Millo i Rocher

Arriba tard, president. La seva política econòmica ha estat nefasta en aquests darrers anys. Li venim demanant que redueixi el dèficit des del 2007 i no n'ha fet cas. Li hem fet moltes propostes, però vostè no n'ha fet cas mai. Ha insistit en l'error i cada vegada pitjor. El resultat és que som líders a gastar més del que tenim; líders en tancament d'empreses, en destrucció d'ocupació; líders a generar dèficit públic i endeutament, i líders en paràlisi, ineficiència i desconcert governamental. (*Veus de fons.*) Fem un debat extraordinari sobre la crisi fa tres mesos i encara avui estem igual: cap acord, cap mesura.

Quan el president Zapatero ens anuncia què farà per combatre el dèficit, a nosaltres no ens agrada el que diu, i vostè l'aplaudeix, com acaba de dir. El conseller d'Economia ens anuncia que vol anar encara més lluny: més retallada salarial, més retallada social, més apujada d'impostos i menys inversions.

Senyor president, vista i comprovada la incapacitat total i absoluta de prendre mesures i de trobar solucions, almenys escolti el que li diuen, com vostè acaba d'assenyalar, i aprengui del que fan la resta de governs. Elimini totes les despeses supèrflues i innecessàries del seu Govern. Elimini conselleries que només generen despesa i no aporten res. Aprimi l'Administració. Acaïbi amb les despeses inútils del seu Govern, que encara són moltes. No els faci pagar la crisi, la mala gestió del seu Govern, als empleats públics –mestres, infermeres, bombers, policies, metges–, ni als jubilats, que amb prou dificultats arriben a final de mes.

Tots compartim un mateix objectiu, senyor president: la recuperació econòmica i la creació d'ocupació, generar riquesa per poder-la distribuir efectivament. Però la seva política ens porta al fracàs, a la ruïna, a l'augment de l'atur i a la frustració.

Catalunya necessita un govern que lideri la sortida de la crisi, i vostè ens hi posa cada dia més endins. Nosaltres volem una Catalunya forta, que sigui motor econòmic de la resta d'Espanya, i líder de creixement i progrés a Europa. Però vostè ja ha perdut la seva oportunitat, senyor Montilla. Se li ha acabat el temps. Accepti la realitat. Admeti el fracàs del seu Govern. Assumeixi la seva responsabilitat i convoqui eleccions.

Deixi que siguin els ciutadans de Catalunya... (*veus de fons*), deixi que siguin els ciutadans de Catalunya els que reflexionin. Utilitzin el sentit comú que vostè ja ha perdut, i decideixin democràticament en mans de qui volen deixar, a partir d'aquest moment, les decisions més importants que afectaran el seu propi futur.

El president

Senyor president, té la paraula.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyor president. Després d'escoltar el míting o el paper que li han escrit, amb les coses que vostè... (*veus de fons*), que vostè ha volgut dir... (*Forta remor de veus.*)

El president

Senyores diputades, senyors diputats...

El president de la Generalitat

O que altres no han volgut dir, no ho sé, eh?, no ho sé... (*Persisteix la remor de veus.*)

El president

Senyores diputades, senyors diputats...

El president de la Generalitat

Miri, vostè sap que tot això és pura demagògia, senyor Millo. Per què, si no, els governs conservadors d'Europa i també els d'esquerres estan prenent decisions de retallada del dèficit molt semblants? Per què ho estan fent tots, com nosaltres, com nosaltres haurem de fer? Entre altres coses perquè tenim dèficit, com en tenen tots, tots els països en aquest moment, absolutament tots els països o pràcticament tots a la Unió Europea.

I per això cal reprogramar les inversions i caldrà, per descomptat, demanar un esforç al que té un treball segur, perquè entre altres coses hi ha molta gent que ja ha pagat la factura. Sap vostè qui? La gent que ha perdut l'ocupació, el que ha hagut de tancar l'empresa, el que segurament ja ha patit una reducció de salari en el sector privat, perquè de tot això n'hi ha.

I, per tant, demanar un esforç a la gent que té feina estable és just, en aquest moment, és just. Com ho és també reprogramar les inversions; com ho és fer un esforç d'austeritat encara més a l'Administració, a totes les administracions.

I nosaltres ho hem de fer, per sentit de país, per responsabilitat, per no practicar la irresponsabilitat que vostès pregonen, perquè vostès, escolti, vostès, hi ha alguna d'aquestes coses que les haurien de fer. Segurament també en farien algunes altres...

El president

Senyor president...

El president de la Generalitat

...segurament no precisament molt populars, eh? A les proves em remeto del que fan també –perdó, senyor president– els seus..., membres del Partit Popular europeu en altres països on governen.

El president

Per formular la següent pregunta...

Pregunta

al president de la Generalitat sobre els efectes de les mesures per a reduir el dèficit públic sobre la recerca, l'educació i les infraestructures bàsiques (tram. 317-00365/08)

...té la paraula l'honorable senyor Joan Puigcercós, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya.

El Sr. Puigcercós i Boixassa

Gràcies, senyor president. Senyor president del Govern de Catalunya, avui estem parlant aquí, totes les preguntes van en la línia d'interpellar sobre la retallada, la necessitat d'ajustar i la necessitat d'aturar aquest cavall desbocat que és el dèficit públic.

Però, és clar, no tothom és igual de responsable d'aquesta situació. El dèficit públic de l'Estat és de l'11,2 per cent; el 9 per cent correspon a l'Administració central i general de l'Estat, no pas imputable en aquest cas, en bona part, al Govern de Catalunya, i només el 2 per cent és de les comunitats autònomes.

I una altra xifra que hem de tenir en compte: els últims tres anys, algunes decisions per part del Govern de l'Estat, del Govern espanyol..., han deixat d'ingressar gairebé 14.500 milions d'euros. Ara correm-hi tots.

I crec que el que toca també és parlar i reflexionar sobre les mesures que podem prendre dia a dia, però hi ha qui dona la sensació que qui dia passa any empeny, que és el que estem veient aquests dies, el desconcert al Govern de l'Estat.

I també toca parlar del futur. Podem parlar del passat, podem parlar del present, que és important, vostè ho ha dit: ha parlat dels aturats, les famílies que ho passen malament, les empreses que no troben crèdit, la situació cada cop més difícil per a molts treballadors autònoms. Però hem de parlar del futur. I el futur preocupa, perquè algunes mesures a nivell d'Estat s'hauran de prendre, mesures de caràcter de reforma laboral, de reforma del sistema financer, de tornar a posar base impositiva a les grans fortunes. Per cert, nosaltres presentarem una iniciativa a Madrid en aquesta línia. I hi trobaran tot el suport, aquells que ho vulguin, per fer les reformes estructurals que s'hagin de fer.

I a Catalunya també haurem de predicar en aquest cas amb l'exemple. I l'exemple és ajustar, vostè ho ha dit, i intentar acabar amb elements estructurals –i també ho haurà de fer l'Estat–, amb elements que dupliquen..., una altra xifra que cal replantejar: 6.000 milions de creixement de despeses de personal només en serveis que dupliquen en les comunitats autònomes a nivell de govern de l'Estat, d'Administració central de l'Estat.

Nosaltres haurem d'ajustar, però segurament hi ha un element de futur que no podem deixar de banda, que és la recerca –aquest país ha de viure de la recerca i la transferència tecnològica a les empreses–, l'educació i, evidentment, algunes infraestructures que són prioritàries. Vostè diu: «Haurem d'endarrerir algunes infraes-

tructures, la seva consecució, la seva obra.» Però hi ha alguna cosa que no pot esperar.

Jo vull saber, president, si en l'àmbit de l'educació, en l'àmbit de la recerca i en l'àmbit de les infraestructures, mirant el present, i sabent que hi ha una situació de molta dificultat, si vostè també considera que hi ha elements que cal preservar, que cal assegurar, perquè ens hi juguem el futur de l'economia catalana dels propers anys.

El president

Té la paraula el senyor president.

El president de la Generalitat

Sí; gràcies, senyor president. Senyor diputat, evidentment que hi ha coses a preservar. Vostè ha parlat de l'educació, de manera molt clara. És a dir, el curs que ve hi haurà molts milers més d'alumnes: han de tenir un professor, una escola, els mitjans necessaris per a la seva formació. Hi ha coses que no poden esperar.

L'aposta que hem fet, jo crec, a mitjà i llarg termini també per la recerca com a element central per al canvi de model productiu de l'economia catalana és una aposta que hem de mantenir, en la mesura de les nostres possibilitats, però que hi hem de continuar fent esforços.

Infraestructures. Doncs sí, hi haurà algunes coses que s'hauran d'endarrerir. El que caldrà és prioritzar aquelles inversions i aquelles infraestructures més associades també al canvi de model productiu i a la utilitat social d'aquestes infraestructures. Això és fonamental.

I hi ha moltes altres coses que no es podran tocar, hi ha moltes altres coses. L'incipient estat del benestar i la quarta pota de l'Estat del benestar, que hem impulsat, aquests cal consolidar-los. Segurament no podrem anar tampoc al ritme que voldríem, al llarg dels propers anys, però el que està clar és que el que convé precisament és consolidar, i consolidar els drets de les persones que per primera vegada tenen un servei o tenen uns recursos per poder millorar la seva qualitat de vida, tenint en compte bàsicament que moltes d'elles són persones grans o persones amb dependència o persones que no tenien, fins que la Llei de serveis socials del nostre Parlament no els els va reconèixer, uns drets i unes determinades prestacions.

Això són prioritats; continuaran sent prioritats. Ara, és evident que amb els recursos que tenim no tot, com vostè ha dit, es podrà fer, parlant de les coses que ens afecten directament a nosaltres, que ens afecta tot, també el que passi a Europa, també el que passi a Espanya, però d'aquelles coses que depenen exclusivament de la voluntat d'aquest Govern i d'aquest Parlament, senyor diputat.

El president

La següent pregunta...

Pregunta

al president de la Generalitat sobre el debat que es va fer al Senat sobre l'Estatut d'autonomia i la renovació del Tribunal Constitucional (tram. 317-00364/08)

...la formula, en nom del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, l'il·lustre senyor Miquel Iceta.

El Sr. Iceta i Llorens

Gràcies, president. Senyor president de la Generalitat, fa tot just quatre setmanes aquest Parlament va aprovar per una amplíssima majoria una resolució en defensa del nostre Estatut, de la convicció que ens mereix la seva plena constitucionalitat i de les actuacions que a judici de la cambra s'havien de portar a terme en el Senat, també directament del mateix Tribunal Constitucional.

El Govern i el Parlament s'han adreçat al tribunal demanant-li que es declari incompetent; els grups parlamentaris catalans al Senat han presentat una proposta de reforma de la Llei orgànica del Tribunal Constitucional, i vostè mateix va demanar comparèixer davant del Senat.

El nostre grup vol donar les gràcies als líders polítics catalans que van voler acompanyar-lo en aquest moment de defensa institucional de la nostra màxima llei d'autogovern.

I volíem, senyor president, aprofitar aquesta sessió de control perquè ens faci una valoració del debat que es va produir en el Senat i d'aquells aspectes que tenen a veure amb la defensa de la nostra llei bàsica, de l'Estatut que van votar els ciutadans i ciutadanes de Catalunya.

El president

El senyor president té la paraula.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyor president. Senyor diputat, vostè fa referència a la resolució que en el seu moment va aprovar el Parlament de Catalunya, amb un conjunt de mesures que s'han anat desplegant al llarg d'aquest darrer mes, i també a un acord del Govern, perquè és el Govern qui té la competència per demanar la compareixença en aquest cas del president de la Generalitat en la comissió d'autonomies del Senat.

Així es va fer. Entre altres coses per defensar el contingut d'aquesta resolució. Un aspecte bàsic, pel que fa referència al primer punt, que és defensar amb convicció la constitucionalitat de l'Estatut. En segon lloc, demanar allà, a la comissió del Senat, que activi els mecanismes per nomenar els quatre membres amb mandat caducat, que s'hauria d'haver produït fa més de dos anys.

I després també, tal com vostè hi ha fet referència, hi ha altres qüestions que tant el Govern com el Parlament han posat en marxa aquesta setmana precisament, com és dirigir-nos al Tribunal Constitucional perquè es declari incompetent respecte al recurs interposat pel Partit Popular respecte al nostre Estatut.

I a més a més també els grups catalans del Senat –Entesa Catalana de Progrés i Convergència i Unió– van subscriure una proposta, una proposició de modificació de la Llei orgànica del Tribunal Constitucional, que va ser objecte de pacte i d'acord entre les quatre formacions polítiques que donen suport o que formen part d'aquests dos grups parlamentaris.

La valoració que jo faig del debat a la comissió general d'autonomies és una valoració positiva. L'objectiu era que el Senat activés en aquest cas el procediment, convocant la comissió de nomenaments per procedir a la renovació d'aquests magistrats que tenen el mandat caducat. I, en aquest sentit, malgrat que estic convençut que hi haurà alguns entrebancs en el camí, el que va quedar clar és la posició de cadascuna de les parts, majoritàriament, atenent a més a més al requeriment i a la formulació que des de Catalunya es feia a aquest respecte.

Moltes gràcies.

El president

És el torn del Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

Pregunta

al president de la Generalitat sobre les mesures del Govern per a reduir el dèficit públic i promoure l'austeritat (tram. 317-00366/08)

I té la paraula l'il·lustre senyor Oriol Pujol.

El Sr. Pujol i Ferrusola

Gràcies, senyor president. Senyor president, ens sobta la lentitud del seu Govern i la seva per prendre decisions. És veritat que en altres àmbits vostès van molt ràpids, no? De forma absolutament irregular van empenyer un decret llei per nomenar el senyor Marín president de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals, entre altres coses per controlar políticament TV3 i Catalunya Ràdio. (*Remor de veus.*)

També molta rapidesa per a lleis exprés, senyor president, lleis exprés, sent totes per tràmit d'urgència, moltes d'elles sense ni tan sols compareixences. I també ara, a les acaballes de la legislatura, comissions d'investigació, no? (*Remor de veus.*) Senyor diputat, a les acaballes de la legislatura, comissions d'investigació per investigar l'oposició.

Però, bé, escolti'm, senyor president, i per fer front a la crisi, què? Per fer front a la crisi, què, senyor president? Per empenyer mesures d'austeritat, què? Perquè l'hem sentit, però ho continuen estudiant. Què? Porten setmanes i no han decidit res, senyor president. Potser no poden, potser novament són contradiccions entre el tripartit?

Fixi's, demà tindrem una nova mostra de contradiccions. Es votarà en el Congrés dels Diputats el pla de mesures empeses pel senyor Zapatero: Esquerra Republicana hi votarà en contra; Iniciativa per Catalunya

hi votarà en contra; vostès, els Socialistes, hi votaran a favor.

Sàpiguen que nosaltres en cap cas permetrem –en cap cas permetrem– ni que es retallin ni que es congelin les pensions. Perquè d'aquest tema, senyor president, vostè no n'ha parlat. Ens agradaria sentir-ho aquí. No sé si ho porta escrit o no, però no li hem sentit ni una paraula amb relació a si està d'acord o no amb la congelació de les pensions.

Aclareixi'ns, si us plau, però, perquè a hores d'ara ja fa massa setmanes que passen, si el Govern té enllestides o no té enllestides les mesures d'austeritat. L'hem escoltat, i no ens ha dit ben bé res. A què espera, vostè, senyor president?

El president

Té la paraula el molt honorable president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyor president. Senyor diputat, miri, les mesures adoptades per l'Estat es van publicar abans-d'ahir. És un decret complex, que cal estudiar. I per això he dit que al llarg dels propers dies hi haurà l'aprovació de les mesures per part del Govern de Catalunya; algunes que tenim ja decidides, molt madures, i altres que s'estan acabant d'estudiar precisament a la llum d'aquest decret a què vostè fa referència.

Escolti, no sé per què li sobta que els grups que formen part de l'oposició al Parlament espanyol votin en contra de les disposicions del Govern i els que formen part del Govern hi votin a favor. Sembla una mica lògic, no? A vostè li sobta? És la primera vegada que passa en aquesta legislatura? Jo crec que no, escolti.

Si vostè vol saber el que penso de les pensions, entre altres coses, miri, tindrà ocasió de saber-ho en el seu moment (*remor de veus*)..., malgrat que les pensions han guanyat poder adquisitiu precisament des que hi ha governs progressistes a Espanya i a Catalunya, més que abans, quan hi havia altres governs a què vostès donaven suport.

El president

Senyor Pujol... (*Persisteix la remor de veus.*) Senyores diputades, senyors diputats...

El Sr. Pujol i Ferrusola

Senyor president, deixi'm que li digui, amb relació a les pensions, que molt em temo que, com que no li hem sentit ni una paraula, potser és que encara no ho tenia escrit. Però és que ens sobta que encara ho continua sense tenir escrit. És molt gros que vostè, president de Catalunya, s'aixequi aquí i no ens pugui dir si està a favor o en contra de la congelació. Mai hi havia hagut una retallada com la que preveu el Partit Socialista de les prestacions de jubilació.

Dit això, senyor president, centri's; li ho recomano, centri's. Hi ha prou autogovern a Catalunya –hi ha prou autogovern a Catalunya– per empenyer mesures d'austeritat.

Centri's i lideri-les! Quadri els seus socis, quadri les línies vermelles, quadri els dogmes i empenyi aquí les mesures d'austeritat. L'emplacem a una cosa, senyor president: porti un decret llei amb les mesures d'austeritat perquè el puguem debatre i perquè incorpori a més a més totes les modificacions pressupostàries que necessàriament s'haurien d'haver fet, perquè aquest –i no hi és el conseller Castells– és...

El president

Senyor Pujol...

El Sr. Pujol i Ferrusola

...ja avui un pressupost absolutament irreal, perquè vostè, senyor president, permet que la despesa continuï absolutament desbocada. (*Algú diu: «Molt bé!»*)

El president

El senyor president té la paraula.

El president de la Generalitat

Miri, aquest Govern, el que ha estat i és, és rigorós respecte a la despesa pública (*remor de veus*), molt més que els governs de què vostè va formar part, malgrat que fos...

El president

Senyores diputades, senyors diputats...

El president de la Generalitat

...amb un càrrec de segon rang. Vostès, és que es pensen que la crisi afecta exclusivament Catalunya i Espanya? (*Veus de «No.»*) Què passa? Que no hi ha governs d'altres països que estan retallant salaris als funcionaris públics i congelant i fins i tot rebaixant les pensions? Per què ho fan? Governos de dretes i d'esquerres. Segur que no ho fan per quedar bé amb la gent, o perquè és una mesura popular. Segurament és perquè no tenen més remei, perquè gasten menys del que ingressen. Aquesta és la realitat que tenim, aquesta és la realitat que tenim avui a la pràctica totalitat de països d'Europa, i vostè ho sap. I el que vostè formula és pura demagògia, que es pot fer des de l'oposició. Des del Govern s'ha de practicar la responsabilitat, que és el que nosaltres fem.

(*Remor de veus.*)

El president

Passem a les preguntes del Govern.

Pregunta

al Govern sobre la distribució dels fons de la formació ocupacional (tram. 310-00431/08)

La primera la formula, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, l'il·lustre senyor Uriel Bertran.

El Sr. Bertran Arrué

Senyora consellera Mar Serna, l'assignació dels recursos per a la formació professional ocupacional s'ha fet amb un sistema informatitzat, aquest any, que ha generat algunes disfuncions i preocupacions en el sector. El sector ens diu que el repartiment realitzat pel programa..., ha repartit fons ocupacionals per a especialitats a centres que no són de referència en el seu territori i que no tenen la dotació de material específica per a la impartició de determinades especialitats. El sector, senyora consellera, està preocupat pel seu futur. Per a una bona formació es necessita una seguretat en la seva continuïtat, tant dels cursos com de l'especialitat, per poder així realitzar les inversions amb les dotacions necessàries d'aquesta especialitat. Si no es manté la dotació per a aquests cursos durant una sèrie d'anys, no es poden amortitzar aquestes inversions que es fan, condició bàsica si volem assolir un aprenentatge de qualitat.

Quines són, senyora consellera, les actuacions que té previstes el departament per abordar aquesta preocupació en el sector i, especialment, quines mesures pensa adoptar per tal de donar una garantia de continuïtat al sector, de manera que els permeti fer la inversió necessària per a una bona formació i adaptar les infraestructures a les exigències dels certificats de professionalitat?, que és el proper repte que té aquest sector, poder impartir aquests certificats de professionalitat, de tal manera que es pugui mantenir el currículum acadèmic de tots aquests joves i adults que participen d'aquests programes de formació i puguin entrar d'aquesta manera a la formació professional reglada.

Moltes gràcies.

El president

La senyora consellera de Treball té la paraula.

La consellera de Treball (Sra. M. del Mar Serna Calvo)

Gràcies, senyor president. Senyor diputat, el Govern treballa i té com a objectiu prioritari treballar en els efectes de la crisi econòmica, especialment amb les persones que estan a l'atur. Perquè... com ho fem? Mitjançant la formació. La formació és la millor eina per incrementar les oportunitats, tenir més igualtat, i per preparar el canvi de model productiu que necessitem en aquest país. A qui ens adrecem? Doncs, a les persones més vulnerables, als joves i a les persones sense qualificació.

Avui, aquest any, hem posat més quantia que mai, gairebé un increment d'un 50 per cent dels recursos de formació, 100 milions convocats per les entitats públiques i privades en matèria de formació ocupacional. Amb quins criteris? Doncs, amb criteris objectius. Aquests criteris són el nombre de persones aturades per comarca; l'equilibri territorial –les comarques no han de ser comarques que no tinguin accés a la formació o la formació sigui insuficient, en funció de les persones aturades–, i les necessitats de les empreses i del mercat de treball.

El nostre model productiu està canviant, i el que hem de fer és que la formació canviï. I aquest any hem tingut àrees noves i prioritàries, les que tenen a veure amb allò

que estan demanant les nostres empreses: la gestió en les microempreses, totalment innovador, el tema de la factura electrònica, gestió de l'empresa mitjançant el SAP, gestió d'hostaleria, Amadeus, administrador de sistemes Linux, salut bucodental, manteniment d'edificis i equipaments urbans, energies renovables... Aquestes, entre altres noves especialitats.

Necessitem avançar en les oportunitats de la gent que ha de trobar una feina i en funció de les ofertes de treball. I com hem fet l'adjudicació? Doncs, en base a criteris objectius i participats, criteris objectius i objectivables, limitant especialitats que no aporten valor i que no aporten oportunitats, i utilitzant la participació de les meses territorials de concertació.

Per tant, aquest any, més que mai, hem posat més recursos per a la formació, 100 milions, que arribaran a deu mil cursos, més persones que es formen que mai, més qualitat de la formació, més equilibri territorial i més objectivitat. Aquesta és la forma d'avançar en la igualtat d'oportunitats i de les persones més vulnerables. Aquesta és la forma de lluitar contra la crisi econòmica i els seus efectes...

El president

Honorable consellera...

La consellera de Treball

...que tenen les persones que estan a l'atur.

Moltes gràcies.

El president

El senyor diputat té la paraula.

El Sr. Bertran Arrué

Gràcies, senyor president. Senyora consellera, ha comentat que la distribució s'ha fet amb criteris objectius, objectivables, a través d'aquest programa informàtic. En tot cas, el que li demanem és que pugui haver-hi el màxim de diàleg amb el sector, de tal manera que es puguin ajustar aquests criteris, a vegades, potser a situacions que un programa informàtic potser no les pot acabar de detectar. En tot cas, confiem en la seva bona voluntat i en l'evidència que hi ha una aposta molt clara i amb una dotació pressupostària important cap a la formació dels treballadors, la formació continuada, i també d'aquells que aspiren a trobar una feina amb la formació ocupacional.

Gràcies.

El president

Té la paraula...

Pregunta

al Govern sobre les mesures per a garantir els recursos per a les persones en situació de dependència (tram. 310-00429/08)

...la il·lustre senyora Carmen de Rivera, del Grup Mixt, per formular la següent pregunta.

La Sra. De Rivera i Pla

Honorable consellera Capdevila... La aplicació de la Ley de dependencia ha sido ampliamente cuestionada por lo que se refiere a los problemas que tienen las personas en esta situación para recibir los recursos destinados por el Gobierno. Incluso el *síndic* alertó al respecto en el informe del 2009, que presentó ante este Parlament. En este contexto, las medidas de austeridad que se van a aplicar pueden agravar esta situación. Anteayer mismo, en la portada de uno de los diarios más leídos en Cataluña podíamos leer: «Colapso de los servicios de ayuda a la dependencia».

Ante este panorama de recortes presupuestarios, el Govern de la Generalitat no va a tener más remedio que hacer un reajuste en sus previsiones presupuestarias. Y a las carencias en el proceso de concesión de las prestaciones y a los problemas derivados del silencio negativo, se añadirá con toda probabilidad la supresión del pago retroactivo.

Y en este sentido desde Ciutadans queremos preguntar a los responsables del Govern qué medidas adoptará el Gobierno para garantizar los recursos destinados a las personas que se encuentran en situación de dependencia.

Muchas gracias.

El president

Té la paraula l'honorable senyora Carme Capdevila, consellera d'Acció Social i Ciutadania.

La consellera d'Acció Social i Ciutadania (Sra. Carme Capdevila i Palau)

Gràcies, senyor president. Senyora diputada, el Govern adoptarà totes aquelles mesures per a seguir garantint les prestacions i serveis a totes les persones, que en aquests moments ja tenim valorades, en situació de dependència, com també els nous nivells que entraran, doncs, a partir del 2011.

Jo li vull recordar que aquesta és una llei que té un desplegament progressiu, i sí que és veritat que tot just no hem arribat ni a l'equador del desplegament de la Llei de la dependència i que les mesures correctores o retallades envers la Llei de la dependència tenen dos afectacions. Una d'elles és important, que és aquesta retroactivitat de sis mesos, i l'altra és l'ajornament, o sigui, ajornar els pagaments dels endarreriments, que això no té cap afectació sobre la persona usuària.

La Sra. De Rivera i Pla

Gracias, *consellera*...

El president

Diputada, té la paraula.

La Sra. De Rivera i Pla

Sí, perdón. Gracias, *consellera*. Desde Ciudadanos creemos que las prioridades deben ir siempre determinadas por el apoyo a los más necesitados. En este contexto no deben aplicarse recortes. Y a las personas que se encuentran en situación de dependencia, debe contarse entre las prioridades que no queden afectadas por las medidas de restricción económica que se van a aplicar. Además, el Govern debe reducir la burocracia en estos procesos y dotar a los ayuntamientos con más personal para aplicar las medidas de dependencia para, con ello, cumplir con lo establecido en la ley.

Muchas gracias.

El president

L'honorable consellera té la paraula.

La consellera d'Acció Social i Ciutadania

Gràcies, senyor president. Miri, senyora diputada, aquesta és una llei que se finança a tres parts: una part l'Estat espanyol, l'altra el Govern de la Generalitat i una part de copagament per part dels usuaris i de les usuàries. És evident que si l'Estat espanyol deixa de pagar el mínim garantit pel que fa a la retroactivitat dels sis mesos, que és el temps que tenim per a l'expedició d'un expedient des del Govern de Catalunya, no tenim cap possibilitat de poder suplantar aquest mínim garantit, aquesta aportació econòmica.

Els terminis..., jo li he de dir que ahir també en diaris d'abast nacional sortien també les mitjanes de l'Estat espanyol, que parlen d'una mitjana de disset mesos. A Catalunya, senyora diputada, en aquests moments estem entre vuit i nou mesos en la resolució dels expedients de la dependència. Per tant, crec que la nostra mitjana no és que estigui per sota de la mitjana de l'Estat espanyol, sinó que ens situa en alguna posició... I, amb tot, no estic satisfeta, perquè l'objectiu que tenim no és altre que donar-hi compliment en sis mesos, que és el termini que ens marca la llei per resoldre tots els expedients de la dependència.

El president

La següent pregunta...

Pregunta

al Govern sobre les mesures del pla de xoc per a combatre la crisi de preus agraris i per a ajudar les rendes agrícoles (tram. 310-00434/08)

...la formula, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds, l'il·lustre senyor Francesc Pané.

El Sr. Pané Sans

Gràcies, senyor president. Honorable conseller d'Agricultura, com qui diu, encara ressonen les paraules dites en aquesta sala a propòsit del debat específic sobre la situació de l'agricultura i de l'agroalimentació a Catalunya, un debat que va ser, al nostre entendre –i crec que ho compartirem, conseller–, profundament profitós, que va ser oportú i que va generar no només il·lusió, sinó consensos amb el sector i consensos importants entre els diversos grups parlamentaris.

Va ser important i oportú, aquell debat, perquè les resolucions que en van sortir, després d'anàlisi sobre la situació de l'agricultura, anàlisi plurals, però crec que molt encertades, les resolucions, dic, significaven un disseny d'estratègia a mitjà termini per a abordar aquelles dificultats que el sector agrari, el sector pecuari, el sector agroalimentari, tenen a Catalunya. No eren mesures, les de les resolucions, purament tàctiques i purament puntuals, sinó veritablement estratègiques, que dissenyaven tota una política, que dissenyen tota una política que, a més a més, ha fet consens en aquesta cambra.

Ens n'hem de felicitar, però jo, veritablement, no volia parlar-li del debat, perquè aquelles mesures són a mitjà termini, sinó que preferiria que poguéssim debatre respecte de mesures immediates que el Govern va tenir la cura, l'oportunitat i la intel·ligència d'aprovar poc abans del debat. L'anomenat «pla de xoc» conté vint-i-cinc mesures per a pal·liar les dificultats més immediates, les dificultats que viu ara mateix el sector i que dibuixen també una possibilitat de capitalització per a les explotacions agràries, una possibilitat de modernització per a les explotacions, oxigen per a la indústria agroalimentària, i oxigen també per al teixit cooperatiu. Injectar capital i liquiditat a les explotacions i a les empreses ens semblava fonamental, i això és el que, nosaltres entenem –i en felicitem el Govern, i vostè en particular–, contenien aquelles vint-i-cinc mesures del pla de xoc, algunes de les quals ja s'han posat en marxa, i volíem demanar-li el seu parer...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Pané Sans

...i la seva valoració sobre quines de les vint-i-cinc són prioritàries, quines ja estan en marxa i quina recepció han tingut...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Pané Sans

...en el sector –sí, senyor president, acabo–, quina recepció han tingut aquestes mesures del pla de xoc, que van ser ben acceptades pel sector.

Gràcies, senyor president, senyor...

El president

Té la paraula l'honorable senyor Joaquim Llena, conseller d'Agricultura, Alimentació i Acció Rural.

El conseller d'Agricultura, Alimentació i Acció Rural
(Sr. Joaquim Llena i Cortina)

Gràcies, molt honorable president. Senyor diputat, coincideixo amb vostè en l'encert del debat parlamentari i l'encert de tots els grups parlamentaris a trobar un full de ruta compartit, com vostè deia, no?, unes resolucions que sense ser excessivament ambiciosos són molt realistes i que marquen quines fites hauríem d'aconseguir els propers anys.

I, pel que fa al pla de xoc, jo diria que la valoració que en fem en aquests moments és positiva. Positiva perquè, un mes i mig després de la seva aprovació, el cent per cent de les mesures, de les vint-i-cinc mesures que contempla el pla de xoc, o bé ja estan a disposició del sector o bé tenen una planificació per a la seva execució.

El primer gran paquet, i al meu entendre el més important, és el que pretén aportar liquiditat al sector, és a dir, com poden accedir les nostres explotacions a mesures financeres. I en aquest sentit, ja hem obert dues línies de crèdit, una específica per al sector de la fruita i una altra per al conjunt de les explotacions, amb el benentès que els titulars siguin agricultors professionals. I en ambdós casos es bonificaran els interessos, sempre amb el marge del reglament europeu de *minimis* que ens permet arribar fins a un topall.

En la mateixa línia, el Ministeri de Medi Ambient, Rural i Marí ha posat a disposició del sector una línia de crèdit de 1.300 milions d'euros, coneguda com ICO Liquidez, i una subvenció per als avals per accedir a aquests crèdits.

Una mesura molt ben rebuda ha estat la moratòria de dos anys tant pel que a les amortitzacions com als interessos dels préstecs que es van concedir ara fa dos anys al sector ramader, i al conjunt d'ajuts o crèdits que hi ha hagut per a temes relacionats amb la modernització i incorporació de joves. Dos anys de moratòria, i que jo diria que han estat ben acollits, tot i que en aquests moments encara els processos estan oberts, la línia d'ajuts està oberta i no li puc donar una informació detallada fins a mitjans de juliol o a finals de juliol.

També s'han obert tots els crèdits referents a la modernització d'infraestructures, crèdits a interès zero per a tot un seguit de qüestions. En les properes setmanes hi haurà tota la línia d'ajuts a la indústria agroalimentària i a les cooperatives, un total de 70 milions a disposició del sector. I l'ajut...

El president

Honorable conseller...

El conseller d'Agricultura, Alimentació i Acció Rural

...per al cessament anticipat a partir de la primera quinzena de juny serà possible, junt amb un seguit de mesures com l'eliminació dels MER, o mesures de reducció...

El president

Honorable conseller...

El conseller d'Agricultura, Alimentació i Acció Rural

...de crisi.

Gràcies, senyor president.

El president

Té la paraula...

Pregunta

al Govern sobre els vetlladors socials en l'àmbit de l'educació (tram. 310-00428/08)

...per formular la següent pregunta, la il·lustre senyora Eva García, del Grup Parlamentari del partit Popular.

La Sra. García i Rodríguez

Moltes gràcies, president. Honorable conseller Maragall, quin és el capteniment del Govern de la Generalitat sobre els vetlladors en l'àmbit de l'educació?

El president

Té la paraula l'honorable senyor Ernest Maragall, conseller d'Educació.

El conseller d'Educació (Sr. Ernest Maragall i Mira)

Gràcies. Senyora diputada, el capteniment del Govern de la Generalitat i del departament... *(per raons tècniques, no han quedat enregistrats alguns mots de la intervenció del conseller)*, seguir incrementant el servei directe que presten aquests professionals en el marc del Pla per a l'escola inclusiva que estem desplegant fins al 2015, que té data, té terminis, té continguts i té concreció territorial, sectorial, centre per centre i ciutat per ciutat.

El president

La senyora diputada té la paraula.

La Sra. García i Rodríguez

Senyor conseller, senyor Maragall, vostè ens acaba de parlar d'un món irreal, d'un món que no existeix, però jo li parlaré de la situació real, de la situació que pateixen moltes i moltes famílies a Catalunya per la seva mala gestió, de la de vostè. I li vull parlar de casos concrets, de dos nens de Montcada i Reixac, la Laura i en Pau.

La Laura, de nou anys, amb discapacitat intel·lectual, no pot rebre al seu municipi, a Montcada, l'educació que li correspon, perquè l'escola ordinària no té recursos suficients, ni aules ISEE per a discapacitats intel·lectuals de primària. Fins i tot un informe neurològic de la Vall d'Hebron, sanitat pública, per tant, reconeix que la nena necessita un suport educatiu dintre de l'aula, a part del tutor, per aconseguir mantenir una pauta de treball.

En Pau, de set anys, amb discapacitat intel·lectual i espectre autista, és gran dependent amb problemes d'autonomia personal. Un informe psiquiàtric de la sanitat pública també recomana el suport d'un vetllador que l'acompanyi durant les hores en què el nen està a l'aula ordinària.

Davant d'aquest panorama, vostè, senyor Maragall, vostè els nega aquest dret. Vostè nega que necessitin recursos especials. Des del seu departament s'estan fent diferències entre discapacitats i d'això se'n diu discriminació; discriminació perquè altres discapacitats físiques, psíquiques o motores sí que tenen auxiliars d'educació especial.

L'actual Llei de la dependència els reconeix com a grans dependents i en concret la llei estableix tres graus de dependència amb relació a la necessitat d'ajuda que té una persona per realitzar les activitats bàsiques. Concretament, la llei defineix el grau III com a gran dependència quan la persona necessita ajuda diverses vegades al dia i per la seva pèrdua total d'autonomia mental o física necessita la presència indispensable i contínua d'una altra persona o té necessitat d'ajuda generalitzada per a la seva autonomia personal. Això és el que diu la llei, però el Departament d'Educació diu una cosa diferent, senyor Maragall. Vostès diuen que cal un vetllador quan els nens tinguin greus problemes d'autonomia personal, greus alteracions de la conducta o greus problemes de salut que no poden controlar autònomament.

Miri, senyor Maragall, no podem entendre que el seu departament no faci servir els mateixos criteris que el Departament d'Acció Social i Ciutadania, que sí que ha reconegut aquesta necessitat. I no només aquest departament, sinó, com li deia abans, també la sanitat pública, informes de professionals sanitaris públics que treballen amb els menors han lliurat a les famílies informes que afirmen la importància de facilitar aquest suport humà. Jo li demano, senyor Maragall, que si és un problema econòmic, si el que passa és que no tenen recursos suficients per donar resposta a aquests problemes, ho reconegui, ho reconegui avui i doni la cara, i no facin perdre més el temps i la paciència a unes famílies que...

El president

Senyora diputada...

La Sra. García i Rodríguez

...prou estan patint –acabo, senyor president– ja amb els seus fills malalts. I que a més veuen com vostès els ignoren i els prenen el pèl.

Jo li demano, senyor conseller, que encara que...

El president

Senyora diputada...

La Sra. García i Rodríguez

...–acabo, ja acabaré–, que si encara els queda una mica de dignitat, si li queda una mica de dignitat, senyor Maragall, a vostè, al Partit Socialistes de Catalunya...

El president

Senyora diputada...

La Sra. García i Rodríguez

...i al Govern de la Generalitat, es reuneixi vostè mateix amb aquestes famílies i els doni una explicació i una solució immediata.

El president

Senyor conseller, té la paraula.

El conseller d'Educació

Sí, gràcies, senyor president. Senyora diputada, quasi li demanaria que retirés algunes de les expressions que acaba d'utilitzar; una mica més de respecte per als professionals del Departament d'Educació i de l'Administració catalana. Una mica més de respecte. Podem tenir, naturalment, discrepàncies, podem tenir diferents judicis sobre una determinada decisió, però no, en cap cas, són admissibles desqualificacions com les que acaba de formular.

Miri, no estem reduint ni limitant per raons econòmiques el servei de vetlladors socials. Aquest curs hi han 39.031 vetlladors socials, el curs passat n'hi havien 34.606, és a dir, hem augmentat el nombre d'hores de servei, que són aquestes que li acabo de dir, en més d'un 12 per cent.

Miri, el cas que vostè cita és un cas perfectament conegut que ve, en alguns dels casos, de bastant de temps. I, per tant, hi ha efectivament una situació de judici diferenciat en ús de les competències i obligacions de cadascú respecte de la situació d'aquests alumnes.

Jo entenc perfectament la legítima aspiració d'uns pares de tenir el millor servei per als seus fills, només faltaria, i més amb aquestes situacions de dificultat. Ara, jo crec que no podem confondre'ns, no podem pensar que és el mateix el dictamen formulat des d'una òptica de salut o des d'una òptica social o el formulat des d'una òptica educativa. Des d'una òptica educativa, aquests alumnes estan ben atesos, estan correctament enquadrats en aules ordinàries i quan correspon també amb la pertinença a una unitat de suport d'educació especial, com vostè sap perfectament. De manera que no hi ha aquesta situació; el que hi ha és una diferència d'opinió professional, perfectament respectable, entre uns especialistes que el Departament d'Educació ha apoderat i a qui ha encomanat aquesta delicada responsabilitat, i que l'exerceixen amb una absoluta professionalitat.

A més d'això, naturalment, hi ha l'atenció a aquestes famílies. Miri, ahir mateix –ahir mateix– va haver-hi un contacte amb profunditat entre el Departament d'Educació i aquestes famílies, i estem en disposició...

El president

Honorable conseller...

El conseller d'Educació

...d'escoltar, d'explicar i d'atendre, però no, en cap cas, de mancar a la nostra obligació, a la nostra competència i de deixar...

El president

Honorable conseller...

El conseller d'Educació

...d'atendre com necessiten aquests nens, que estan, efectivament, en terreny educatiu, perfectament atesos.

El president

Té la paraula...

Pregunta

al Govern sobre les noves aplicacions informàtiques de l'Administració de justícia (tram. 310-00430/08)

...per formular la següent pregunta, en nom del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, la il·lustríssima senyora Agnès Pardell.

La Sra. Pardell Veà

Gràcies, president. Honorable consellera de Justícia, el passat 3 de maig vàrem saber que Catalunya és la primera comunitat autònoma amb una base de dades unificada a l'Administració de justícia. El nostre grup parlamentari valora molt positivament aquesta dada, perquè el departament ha aconseguit assolir el repte d'unificar vint-i-dues bases de dades que existien a Catalunya i que donaven suport a quaranta-nou partits judicials.

Aquesta notícia, al nostre entendre, és rellevant, atès que tots tenim a la memòria casos de desinjustícies que s'han produït justament per no poder intercanviar informacions entre òrgans judicials.

Així mateix, i en aquesta mateixa línia de dotar l'Administració de Justícia de programes informàtics, ens hem assabentat que el dia 14 de maig el Departament de Justícia va rebre el premi Qualitat Justícia 2010, que lliura el Consell General del Poder Judicial a la millor iniciativa per a una justícia més eficaç. I que significa posar en marxa un programa informàtic que permet que el tractament i enviament automàtic de requeriments dels jutjats catalans als cossos i forces de seguretat es faci d'aquesta forma tan senzilla, automàtica i tan ràpida. La felicitem per aquest premi.

Aquestes notícies, al nostre entendre, posen de manifest que s'està treballant amb un objectiu molt clar, que és la consecució de l'eficàcia en l'Administració de justícia, entesa aquesta des de la seva vessant de servei públic.

Honorable consellera, ens agradaria conèixer quins són aquests instruments que permeten la modernització de la justícia i quines són les previsions per continuar caminant en aquesta direcció.

Moltes gràcies.

El president

Té la paraula l'honorable senyora Montserrat Tura, consellera de Justícia.

La consellera de Justícia

Gràcies, senyor president. Gràcies, senyora diputada, per les seves amables paraules. En realitat, no crec que hàgim de rebre agraïments per la feina que fem. Li agraïxo la felicitació pel premi. Complim amb la nostra obligació, però complim amb la nostra obligació fent coses que fa un temps semblava que eren impossibles de fer. I, per tant, és bo que les expliquem i que les expliquem obertament, que les coneguim, evidentment, tots els membres d'aquest Parlament i Catalunya sencera.

A l'Administració de justícia durant molt de temps s'ha estat, pel que fa al concepte d'informatització i de dotar de mitjans tecnològics a l'abast no només del poder judicial i de la fiscalia, sinó del conjunt dels treballadors de l'Administració de justícia, en una situació d'estancament, és més, jo crec que en una situació de barrera psicològica pel que fa a la utilització d'instruments informàtics, qüestió que hem trencat i que val la pena de dir-ho i de dir-ho obertament.

Dels 897 municipis que tenen jutjat de pau, perquè els altres quaranta-nou són cap de partit judicial, tots ells estan informatitzats, amb connexió a la xarxa Internet i s'interrelacionen, una cosa que semblava impossible en els jutjats de pau i que semblaven anacrònics.

I que pel que fa a la justícia, diguem-ne, de cap de partit judicial, efectivament, hem fet pública una cosa que va molt més enllà del concepte de registre, de llista, d'accés a dades puntuals, perquè el que s'ha aconseguit en el conjunt dels quaranta-nou partits judicials, en els quasi set-cents òrgans judicials és posar en comú la base de dades judicial que existeix en el conjunt dels òrgans de Catalunya.

Per tant, aquelles persones que estan autoritzades, en funció de la seva responsabilitat, poden accedir directament a aquesta base de dades i poden conèixer, en tot moment, si una persona té qüestions pendents en qual-sevol jutjat de Catalunya, en quin moment està aquest procés, quin tipus de procediment..., poden, fins i tot, amb dades parcials –el número de la matrícula–, saber si aquell cotxe ha estat implicat en altres afers que hagin tingut a veure amb l'Administració de justícia.

I, pel que fa al premi, no ens pensàvem pas que algun dia el Consejo General del Poder Judicial reconegués la justícia catalana i la feina que s'ha fet en aquests últims anys amb...

El president

Honorable consellera...

La consellera de Justícia

...el premi a l'eficàcia. Això té molta importància, caldria no menystenir-ho, perquè és molt important que Catalunya hagi donat...

El president

Honorable consellera...

La consellera de Justícia

...en aquest sentit, doncs, una lliçó al conjunt de l'Administració de justícia espanyola.

El president

Té la paraula...

Pregunta

al Govern sobre l'oferta educativa a les zones escolars rurals (tram. 310-00432/08)

...per formular la següent pregunta, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, l'honorable senyora Irene Rigau.

La Sra. Rigau i Oliver

Gràcies, senyor president. Senyor conseller, conseller Maragall, cada vegada que el president Montilla diu com avui mateix que hi ha coses que no es poden tocar o que hi ha coses que no es poden esperar, i ha fet relació als milers d'alumnes que s'han d'escolaritzar l'any que ve, patim, els ensenyants pateixen i nosaltres també. Sabem que cada vegada que es diu que la crisi no afectarà el sistema educatiu i la dotació de professorat és que estan tapant una nova retallada. Ara ha arribat a les zones escolars rurals, en aquell àmbit que mai ens hauríem pogut imaginar que poguéssim arribar una retallada de professors.

Conseller Maragall, què considera el seu Govern que estaven sobredotades o és que tan malament està la plantilla i el pressupost de la seva conselleria que els han de treure dels pobles petits, els mestres?

El president

L'honorable conseller té la paraula.

El conseller d'Educació

Senyora diputada, el Govern considera que el concepte de retallada... *(per raons tècniques, no han quedat enregistrats alguns mots de la intervenció del conseller)*, moltes altres de les que s'utilitzen amb una certa facilitat.

El que estem fent, i vostè ho sap perfectament, és acompanyar la meravella que és la nostra escola rural en el seu procés de creixement i de millora, aquest any –l'any que ve–, efectivament, amb novetats significatives com l'aplicació de la sisena hora a totes elles, no només a una part, com fins ara. I a més d'aquest criteri, que és evidentment de creixement, hi ha també, doncs, la consideració de la matrícula real, de la demografia, en cada cas; i, per últim, la introducció d'algun canvi de model organitzatiu de millora, clarament de millora.

O sigui, estem canviant el concepte, la definició i la funció del que vol dir «mestre itinerant», que és una de

les figures que defineixen aquest model, com vostè sap molt bé. I això significa que cada un d'aquests mestres itinerants millorarà significativament la seva capacitat d'atenció directa als seus alumnes, ja li ho ben asseguro. O sigui, de retallada, en absolut.

El president

Senyora diputada, té la paraula.

La Sra. Rigau i Oliver

Senyor Maragall, conseller, tenim un problema, perquè mai hi ha retallada, però resulta que es retalla. O sigui, estem parlant, fa dies que parlo amb escoles rurals, visitant-ne, resulta que amb 155 alumnes teníem 22 mestres i mig; amb 158, 19 i mig, per a l'any que ve, per tant, menys tres. No ho sé... Jo crec que això és una retallada. A totes les del Penedès i a la majoria de Lleida, com a mínim, perden el professor d'educació especial.

Vostè diu que... (*Veus de fons.*) Sí, senyor conseller, ho preguntí..., si els criden un per un i els diuen: «Què vols? Perds el destí. Què vols? Concursar cap aquí, cap allà...? Sàpigues que et traiem la plaça.»

Perquè aquí, senyor conseller, hi ha una cosa molt important: no només que fins ara devien 580 hores a tots aquests nens que no feien la sisena hora, demostrant que el seu model de país no és equitatiu i oblidant que les escoles de poble donen vida a cada poble i les zones escolars rurals han sigut garantia d'excel·lència educativa..., perquè vuit de cada deu bones escoles, vostè ho sap, és rural. I sap per què és de les millors? Per la dotació de professorat que tenen i per l'organització.

Això que vostè diu ara de canviar el concepte de mestre itinerant..., atenció, eh?, perquè vostè està fent el pas que porta al model d'escola –no s'equivoquin ara– «concentrada», que no és el mateix que altres. (*Veus de fons.*) Sí, senyor Maragall, jo, una servidora ha sigut també mestre rural i ha hagut de lluitar per enfortir l'escola rural enfront de l'escola de capital de comarca o de zona on tenia concentrats els seus recursos. Allà on vostès ara concentraran els seus.

Miri, senyor Maragall...

El president

Honorable diputada...

La Sra. Rigau i Oliver

Vaig acabant. Hi ha zones a les quals els treuen els professors d'anglès...

El president

No, s'ha acabat el temps, senyora diputada.

La Sra. Rigau i Oliver

Sí. He acabat. Doncs, escolti, demano tractament equitatiu...

El president

Senyora diputada...

La Sra. Rigau i Oliver

...com l'escola rural!

El president

Senyora diputada, ha acabat el temps. (*Remor de veus.*) Honorable conseller...

El conseller d'Educació

Sí, gràcies, senyor president. Senyora Rigau, 98 zones... (*El Sr. Pujol i Ferrusola demana per parlar.*)

El president

Senyor conseller, acabi..., i quan acabem la pregunta, li donarem la paraula al diputat, a l'honorable portaveu. Té la paraula, senyor conseller, acabi.

El conseller d'Educació

Gràcies, senyor president. Senyora diputada, 98 zones escolars rurals, 335 escoles en aquestes ZER; curs 2009-2010, 1.846 mestres i mestres itinerants en total; curs 2010-2011, el proper, 1.939 mestres i mestres itinerants en total; és a dir, 93 més. I és obvi que el model d'organització ha optimitzat millor, millor que el que teníem, que permet efectivament dedicar tota l'atenció directa als nostres mestres itinerants, millorarà des d'aquest punt el servei.

Jo entenc perfectament un efecte d'incertesa, d'inquietud que poden tenir els centres i els seus professionals davant d'un canvi de model, i d'un canvi, també, derivat de la incorporació de la sisena hora; però estem efectivament en condicions de demostrar..., i ho demostrarem, i l'inici de curs esvairà absolutament qualsevol inquietud en aquest sentit, ja en pot estar segura. Jo estic convençut, com vostè, de la qualitat, de la meravella, de la referència que significa la nostra escola rural, i no pateixi que la mantindrem i si podem la millorarem. És el que estem fent i és el que seguirem fent.

Miri, a mi em sembla que en el que podem estar d'acord i coincidir és en el fet que és millor disminuir temps de desplaçaments, temps perduts, i, en canvi, guanyar temps d'atenció directa als alumnes. És el que estem fent amb la nostra manera d'organitzar...

El president

Honorable conseller...

El conseller d'Educació

...el concepte de mestre itinerant.

El president

Ha acabat el temps.

El conseller d'Educació

Tenim, exactament, en aquests moments, senyora diputada, 11,7 alumnes per cada unitat d'escola rural...

El president

Honorable conseller...

El conseller d'Educació

I tenim 7,57 alumnes per cada professor –7,57 alumnes per cada professor.

El president

Conseller...

El conseller d'Educació

...és la millor escola d'Europa, en aquest sentit.

El president

(Adreçant-se al Sr. Pujol i Ferrusola.) Senyor diputat...

El Sr. Pujol i Ferrusola

Sí... Sí, només per fer-li avinent, senyor president, que estem absolutament d'acord amb el fet que es compleixin els temps. Tothom. I que vostè els faci complir, per a tothom, però per a tothom per igual, senyor president.

I, en aquest sentit, és bo fer-li recordar que, en tot cas, nosaltres tenim l'oportunitat –vostè potser també– de presenciar com, a vegades, les diferents intervencions del mateix president de Catalunya i dels mateixos membres del Govern... (*veus de fons*), i de la meua mateixa, sí senyora... (*veus de fons*), i de la meua mateixa, ens excedim en el temps.

Li demano, en aquest sentit, que apliqui la mateixa vara de mesurar per a tothom, senyor president.

El president

La senyora Núria de Gispert té la paraula...

Pregunta

al Govern sobre la política de personal del Departament de Justícia i dels òrgans que en depenen (tram. 310-00433/08)

...per formular la següent pregunta.

La Sra. De Gispert i Català

Moltes gràcies, molt honorable president. Honorable consellera, quines són les mesures que proposa el Govern amb relació a la política de personal i austeritat del Departament de Justícia i dels òrgans que en depenen? Des de fa deu dies coneixem les mesures proposades pel president Zapatero, mesures que es podien haver estalviat si hagués fet els deures a temps. Ara ens trobem totes les administracions amb el mateix problema, i el Govern de la Generalitat sembla que està estudiant quines mesures ha de prendre per reduir el dèficit.

Sincerament, sembla mentida que el Govern de la Generalitat, amb el Govern amic, tingui el mateix tracte que qualsevol mortal. Perquè nosaltres també hem rebut, a través del BOE, el reial decret, però que el president

de la Generalitat ho hagi rebut, la veritat és que ens ha estranyat.

Reducció dels alts càrrecs, dels eventuais, dels empleats públics...; reducció d'organismes autònoms, d'empreses públiques... El senyor Montilla no creu oportú reduir el nombre de departaments, però, què farà? Què els ha proposat als departaments, i quines iniciatives prendran, i quan? Ja han reunit els seus funcionaris per comunicar-los la reducció de sous? Sabem que algunes direccions generals sí que ho han fet, però tot està pendent.

Si repassem els departaments de la Generalitat i el nombre de personal, constatem que des de l'any 2004 fins avui han passat de 140.000 a 220.000. És a dir, 80.000 empleats més en set anys. I en els darrers tres anys, en plena crisi econòmica, aquest increment ha continuat.

Ja sabem allò de les tres emes: metges, mestres i mossos. Però falta la quarta, la de militants. I potser trenta... (*veus de fons*), potser cinquanta mil nous empleats públics, molts d'ells són nous militants.

Avui toca donar una repassada al Departament de Justícia, i voldríem saber quins increments de personal ha tingut i quines mesures de reducció té previstes.

El president

Té la paraula l'honorable senyora Montserrat Tura, consellera de Justícia.

La consellera de Justícia

Moltes gràcies, senyor president. Senyora diputada, no sé quines dades té a les mans, però, en tot cas, el creixement que s'ha produït en el Departament de Justícia és perquè s'han obert nous centres penitenciaris i s'han fet més òrgans judicials.

En canvi, el que pretenem fer a l'hora de reduir és, gràcies a la informatització de què hem parlat fa un moment, per exemple, eliminar l'oficina de transcripció de sentències, que eren les persones que picaven a màquina allò que s'escribia a mà fins fa poc temps.

El president

Honorable diputada, té la paraula... (*Veus de fons.*) Perdon, s'ha enganxat la dallò..., no pateixin. Honorable diputada, té la paraula.

La Sra. De Gispert i Català

Consellera, 4.500 funcionaris més en set anys. Li deixo 1.500 per presons, 1.200 per nous òrgans judicials, però en queden 1.700. On són? No ho sabem. El que sí que sabem és que hi ha molts funcionaris a justícia mà sobre mà.

I al Cire, concretament, 230 funcionaris enfront 70 del 2003. I, sap què? Sous per regar les plantes, sous per decorar, reunions amb els funcionaris per dir-los que els trauran els sous, i reunions amb alguns directius i subdirectors per pujar nivells i així compensar la reducció de salaris. Això és l'austeritat? Això són les mesures de contenció? Vostès vagin estudiant...

El president

Honorable diputada...

La Sra. De Gispert i Català

...vagin estudiant el reial decret, però fa vergonya les mesures que prenen des d'aquest Govern.

El president

Honorable consellera, té la paraula.

La consellera de Justícia

Moltes gràcies, senyor president. Senyora diputada, efectivament, tenim alguna manera de reduir el nou personal; per exemple, en una cella de sis metres quadrats posar-hi vuit persones. És com ho tenia vostè. (*Veus de fons.*) Tenim alguna altra manera de fer-ho –tenim alguna altra manera de fer-ho–, que és no tenir prous jutjats, i, per tant, reduir la planta judicial. És una de les maneres de fer-ho. Vostè es passa tota l'estona donant-li la raó a la presidenta del Tribunal Superior quan reclama més òrgans judicials, però després ve aquí i demana que hi hagi menys persones.

Vostè diu: «Ha crescut el nombre de persones que treballen al Cire.» Una part important del nombre de persones vénen de l'àmbit penitenciari, però, sap per quant hem multiplicat el nombre de persones que es rehabiliten a través del treball? Pel 2.400 per cent –2.400 per cent. Sap quantes mesures penals alternatives fem? 2.440 per cent més de les que es feia fa cinc anys. Per tant, podríem anar-ho mirant.

Ara, el menysteniment de l'afirmació que en el Departament de Justícia hi ha persones que s'estan amb els braços creuats, és una afirmació que l'haurà de demostrar, perquè no es pot donar a la població en general la idea que les persones que treballen a la funció pública, que les persones que s'entreguen a la funció pública i a la dedicació a cobrir necessitats de la societat són persones gandules, perquè no és veritat... (*veus de fons*), les persones que treballen a la funció pública... (*Forta remor de veus.*)

El president

Senyores diputades, senyors diputats...

La consellera de Justícia

...són persones molt vàlides.

El president

Senyores diputades, senyors diputats, si us plau... (*Pausa.*)

Honorable consellera...

La consellera de Justícia

Gràcies, els segons anaven passant...

El president

Van per als que abans li he donat de més.

La conseller de Justícia

Aquesta afirmació l'hauran de revisar. I, sobretot, si revisen el Departament de Justícia, fixin-se que, pel que fa a l'estructura general, no ha crescut amb cap persona. Han crescut els serveis penitenciaris i han crescut els serveis judicials. Si vostè vol dir que la retallada comenci per reduir òrgans judicials i per tancar presons, digui-ho obertament, però no acusi els treballadors de l'Administració de justícia (*veus de fons*) d'estar-se amb els braços creuats. És una afirmació... (*Persisteix la remor de veus.*)

El president

Senyores diputades, senyors diputats...

La consellera de Justícia

...inacceptable. I...

El president

Senyora consellera, ha acabat el temps.

(*Aplaudiments.*)

Projecte de llei

de modificació de la Llei 11/2007, de l'11 d'octubre, de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals (debat de totalitat) (tram. 200-00092/08)

El sisè punt de l'ordre del dia és el debat de totalitat sobre el Projecte de llei de modificació de la Llei 11/2007, de l'11 d'octubre, de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals. Té la paraula, d'acord amb l'article 105.2, l'honorable senyor Joan Manuel Tresserras.

El conseller de Cultura (Joan Manuel Tresserras i Gaju)

Molt honorable president, senyores i senyors diputats, els presento la proposta de modificació, en forma de projecte de llei, de la Llei de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals, aprovada el 2007. De fet, vam parlar d'aquesta qüestió no fa gaires dies, quan el 28 d'abril aquesta mateixa cambra va convalidar el canvi que s'havia proposat per la via del decret, sessió en la qual també es va acordar, es va aprovar de seguir el tràmit com a projecte de llei. Per tant, és una modificació puntual, que vostès coneixen sobradament, i em permetran tot just que els recordi quin és el contingut d'aquesta proposta i/o els arguments bàsics que la justifiquen.

Per tant, molt breument, plantejar que quan aquesta llei va ser aprovada, no hi va haver, en cap moment, per part de ningú, la consciència que la llei contenia encara la possibilitat que, davant de qualsevol vacant sobrevinuda, hi hagués la possibilitat d'obrir completament el debat altra vegada a propòsit de la composició dels òrgans de govern.

Justament per això, davant la possibilitat mostrada pels fets que en produir-se qualsevol vacant, per les raons

que la mateixa llei detalla, hi hagués la possibilitat de convertir altra vegada l'elecció de qualsevol persona substituïda de les que en formaven part anteriorment i pel període que restava a la primera en un motiu de debat polític, es va plantejar la conveniència que no hi hagués en la mateixa llei i en contra de l'esperit de la mateixa llei la possibilitat d'especular amb l'aplicació literal de la llei tal com estava configurada per tal de procedir a un bloqueig, a partir de qualsevol tipus d'interès, procedir a un bloqueig dels òrgans de govern de la corporació.

A la vista –a la vista–, en la pràctica, de l'existència d'aquest problema es va convenir a fer una proposta d'addició a l'article setè, produint un apartat nou, que és l'apartat cinquè, que el que estableix és que en el cas, i només en aquest cas, de substitució de vacant sobrevinguda es pugui procedir, després d'una primera votació, si no es donen els dos terços que requereix la normativa general de la llei, a l'elecció a partir d'una majoria de la cambra, d'una majoria absoluta.

Aquest és el contingut de la proposta de modificació que es planteja. De fet, com els dic, és la modificació per addició d'un apartat nou en un sol article, en el supòsit específic d'aquesta vacant sobrevinguda.

Per tant, jo el que faig avui aquí és demanar-los que admetin a tràmit aquesta modificació, que pugui procedir la seva tramitació, perquè pugui ser reconeguda per la via del projecte de llei al més ràpidament possible.

I voldria acabar només amb un parell de consideracions. La primera és que la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals és una empresa –segur que estariem tots d'acord amb això– que té un paper fonamental com a garantia de la qualitat del sistema democràtic, com a garantia de pluralisme, i al mateix temps també funcions addicionals, entre les quals una molt important, que és exercir de motor industrial del conjunt del sistema audiovisual català. Si nosaltres en aquesta cambra i el conjunt de forces polítiques del país haguéssim d'establir un territori sagrat compartit, estic segur que la majoria hi ubicaríem aquesta empresa pública, que és una empresa pública que resulta costosa però que desplega un conjunt de funcions fonamentals.

Bé, no podem –no podem–, en ús de la literalitat de la llei, aprofitant les esclatxes que la llei planteja, utilitzar aquestes esclatxes per tal de convertir els òrgans de govern de la corporació en un escenari d'especulació i de confrontació política quan el que haurien de ser és l'escenari fonamental de la col·laboració i de la cooperació, a partir d'uns interessos centrals, que són els interessos públics i els interessos d'aquesta empresa, per buscar la forma de gestió més eficient. Detectats els problemes, la mesura de modificació que es proposa garanteix que ningú pugui tenir la temptació d'utilitzar l'esclatxa que hi havia per tal de buscar una politització de part, de caràcter tàctic, en cap moment.

Aquesta modificació no és una modificació contra, sinó, al contrari, a favor de l'esperit de la llei. I l'esperit de la llei estableix que, per a períodes de llarga durada, de tant en tant, hi ha un acord general que el que fa és fixar quina és la composició dels òrgans de govern, triats per aquesta cambra amb una majoria qualificada dels dos

terços. El que no pot ser és que, una vegada s'han establert aquests paràmetres, s'ha arribat a aquests acords, en qualsevol moment puntual, per qualsevol causa de vacant sobrevinguda, això pugui ser l'element per tornar a plantejar una i altra vegada el debat de caràcter general, perquè això va en contra de l'interès públic i va en contra de la bona marxa d'aquesta empresa.

És per tot això que els sol·licito que admetin a tràmit la proposta de modificació en els termes en què ha estat plantejada.

Moltíssimes gràcies, senyores i senyors diputats; moltes gràcies, molt honorable president.

El vicepresident segon

Gràcies, honorable conseller. Per a la defensa de l'esmena a la totalitat per part del Partit Popular, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Santi Rodríguez.

El Sr. Rodríguez i Serra

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, per defensar l'esmena a la totalitat amb text alternatiu que hem presentat el Grup Parlamentari del Partit Popular en aquest projecte de llei de lectura única. I començar recordant, ja ho deia el conseller, que aquest és el quart episodi segurament d'una història, no? El quart, perquè el primer va ser el decret per nomenar directament el president del consell de la corporació; el segon va ser l'acte parlamentari per materialitzar aquest nomenament; el tercer va ser la convalidació del decret llei, i avui és el quart, que és l'aprovació del projecte de llei en lectura única, fruit –fruit–, aquesta situació, d'un dictamen important, entenem nosaltres, del Consell de Garanties Estatutàries, que venia a dir que el Govern havia utilitzat una fórmula legislativa, la del decret llei, per fer una cosa que en realitat no en tenia potestat.

Per tant, aquesta és la quarta vegada que debatem sobre aquesta qüestió en aquest Ple i serà la quarta vegada que el nostre grup parlamentari els dirà: «No, aquesta no és la via; no, no estem d'acord ni amb la forma ni el fons de com vostès han fet les coses.» Perquè vostès ens vénen a dir aquí que el que han vingut a preveure, en definitiva, és que si hi ha una substitució, si hi ha una vacant sobrevinguda... I això nosaltres ho podríem entendre si fos aquesta l'única circumstància en què es produís; el que passa és que ja portem algun temps de legislatura i hem vist com ha anat actuant el Govern, i hem vist els projectes de llei que en aquests moments hi han sobre la taula en què sí –sí–, se'ns parla molt de consens, però la realitat és que sempre es preveu ja, per defecte, una segona volta amb majoria governamental. És a dir, una cosa és el discurs, una cosa és aquesta voluntat de dir: «Escolti, nosaltres volem que hi hagi consens entre els grups parlamentaris», però al final la realitat és que vostès posen sobre la taula una eina per acabar-li donant a la majoria governamental el poder de decisió.

I està clar, en aquest sentit, honorable conseller, nosaltres discrepem i critiquem i criticarem el fet que cap grup parlamentari utilitzi una llei des del punt de vista partidista. I tant és així, que ho fem tant si ho fa el grup

majoritari de l'oposició, Convergència i Unió, per aprofitar el text original de la llei, com si ho fa el Govern, canviant la llei per atendre els seus propis interessos. Per tant, entenem que aquí no hi han diferències entre uns i altres, no hi ha diferències entre uns que vulguin bloquejar i uns altres que vulguin bloquejar, no, aquí només hi ha una sola diferència, és entre aquells que veritablement creuen que són necessaris el consens i la despolitització de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals i aquells que no creuen que això sigui d'aquesta manera.

Realment avui, mirin, tenen l'oportunitat de rectificar. Si certament vostès creuen que el consens és necessari i és bo per a la independència dels mitjans i per a la direcció dels mitjans, avui en tenen l'oportunitat; tenen tres esmenes a la totalitat amb text alternatiu que tots tres textos alternatius vénen a dir exactament el mateix: «Suprimeixin aquesta segona volta amb majoria absoluta, per tant, amb majoria governamental; suprimeixin això del text de la Llei, i per tant permetin una vegada més que l'elecció dels membres del consell de govern i del president del consell de govern de la corporació pugui retornar al consens que hi havia amb anterioritat i que s'havia pactat amb anterioritat, que era de dos terços de la cambra.» Tenen tres oportunitats, tres esmenes a la totalitat amb text alternatiu que van en el mateix sentit.

Per tant, ja anunciem el nostre vot favorable, no només a la nostra esmena a la totalitat, sinó a les que presenten també el Grup Parlamentari de Convergència i Unió i el Grup Mixt, tot i que difereixen en la seva redacció.

Finalment, estem convençuts, ja ho vam dir en les altres intervencions, que el que origina aquest canvi de posicionament per part dels grups que donen suport al Govern no és la importància de la corporació, no és el contracte programa, no és la nova etapa digital de la televisió; només hi ha un problema, només hi ha un horitzó, que són les properes eleccions al Parlament de Catalunya i les enquestes que no els van bé als grups que donen suport al Govern. I aquest és el veritable problema que ha originat aquest canvi de la normativa per poder controlar els mitjans públics de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident segon

Gràcies, il·lustre diputat. També per a la defensa de l'esmena a la totalitat, i en nom del Grup Mixt, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Albert Rivera.

El Sr. Rivera Díaz

Gràcies, president. Honorable conseller, diputats i diputades, crec que és la tercera vegada que pugem a aquesta tribuna per parlar del mateix, pel procediment que cal seguir parlamentàriament, i per tant moltes de les coses que ja hem pronunciat aquí no tornarem a dir-les.

Però sí, apuntar tres qüestions concretes. La primera, la qüestió de les formes, que creiem, des de Ciutadans, que ens dona la raó, que ens dona la raó pel que va passar amb el Consell de Garanties Estatutàries, que és en

definitiva un revés important, per les formes en què ho va fer aquest Govern, i per tant és una fórmula també de dir-li al Govern que no només l'oposició vol criticar el Govern, sinó que també el Consell de Garanties Estatutàries li va dir al Govern que s'havia equivocat. Jo crec que aquest és un punt fonamental, és a dir, no era un caprici d'aquells que dèiem que compte, que vostès s'estan equivocant, que aquest no és el camí, que han d'intentar buscar altres fórmules. Vostès es van equivocar i aquí estem perquè es van equivocar.

El segon punt fa referència al mateix objecte indirecte d'aquesta llei, podríem dir, que és el funcionament de la corporació. El conseller feia aquí referència a una mena..., no sé si ha dit aquestes paraules exactament, però venia a dir «objecte sagrat», o una mena d'espai comú, on ningú tindria cap objecció a fer del que seria un dels pilars fonamentals per tots els grups d'aquesta cambra.

Miri, sap què passa, senyor conseller? Que, en la situació que estem passant ara a Catalunya i a Espanya, pilars fonamentals n'hi han tants que han caigut, que és difícil fer menció que hi ha pilars que són intocables. Ho dic perquè l'altre dia, parlant també amb alguns treballadors i persones de la corporació, doncs, ells mateixos reivindicaven i recordaven també que l'estatus i el funcionament actual de la corporació també tenen una sobredimensió; una sobredimensió no només a nivell laboral, com alguns han volgut ficar el dit a la nafra i han volgut només focalitzar que hi ha molts treballadors i que s'hauria de fer neteja, com han dit alguns líders polítics, no, no per aquí, sinó que hi ha una sobredimensió. Fins i tot vostè, doncs, crec que públicament ha reconegut que l'estructura i la sobreestructura és complexa i difícil de gestionar.

Jo crec que teníem una oportunitat. L'altre dia des de Ciutadans li ho vam dir i li ho vaig dir amb tota sinceritat, conseller, i ho vam parlar també personalment. Segurament, els fets ens donen la raó de pensar que ho hem complicat molt, que s'ha embolicat la troca, com es diu col·loquialment; s'ha embolicat molt i tenim ara un sistema en què tenim un consell, una direcció general, una direcció de mitjans..., la complexitat, evidentment, de gestionar un ens públic com la corporació.

I sincerament potser tot això no ha valgut la pena; no ha pagat la pena tot aquest esforç burocràtic, tot aquest esforç polític, tot aquest marc, tot aquest paraigua, que al final el que ha fet és crear més burocràcia, més dificultats per prendre decisions, més complexitat per arribar a consensos, quan al final el sistema que tenien, doncs, potser no era una meravella, però era molt clar, que era, com vostè sap, que el director és nomenat pel Govern, que el director de la televisió, el director de la ràdio són nomenats pel Govern, i el Govern passa comptes de com funciona la televisió pública, i no passa res; evidentment, sotmesos al control constitucional, que diu la Constitució, de les corporacions públiques en seu parlamentària.

Però era tot més senzill, era més fàcil: si la cosa no funcionava, doncs, se li demanen explicacions al conseller de torn o al president a la Generalitat, i *punto*. Ara el que tenim és una complexitat que al final acaba al ma-

teix lloc, perquè tots sabem com es prenen les decisions; en aquest cas estem veient clarament que el Govern vol col·locar una persona de confiança del Govern com a president de la corporació.

Per tant, la pregunta és: tot això calia?, era necessari fer tot aquest moviment?, calia fer aquest esforç presupostari, polític, de temps, de credibilitat de la mateixa corporació, del mateix ens, dels mateixos treballadors?, calia muntar tot aquest xou?

Doncs, nosaltres creiem que no ha valgut la pena, només ha servit per fer descredit de la mateixa llei, posar en qüestió..., i alguns han aprofitat per posar en qüestió també els professionals, moltes vegades, de forma injusta en la majoria d'ocasions. I jo crec que no ha valgut la pena.

I des de Ciutadans, per tant, nosaltres presentem aquesta proposta alternativa que no és més que el text original de la llei. Què li venim a dir? Lògicament, doncs, escolti'm, que el text com estava ja estava bé, que el problema no eren els dos terços, que el problema que s'ha produït és que efectivament hi han hagut les presses, han agafat les presses, s'ha volgut posar un president de la confiança del Govern.

És a dir, vostès no han acabat de pair el nou marc que vostès mateixos havien impulsat, que vostès mateixos havien creat, perquè el marc se'ls ha girat en contra quan les majories i els canvis de cromos entre partits han fet que casualment el president..., amb la dimissió del senyor Sáez, hagi quedat una presidència d'un grup parlamentari, d'un cromos, si em permeten l'expressió, amb tots els respectes, d'aquest canvi de cromos, d'un dels cromos de l'oposició, i de Convergència i Unió. Per tant, aquesta és la realitat, per això estem aquí, perquè els cromos, o les cartes, si volen dir-ho d'una altra manera, han caigut d'una manera que ens ha fet arribar a aquest punt.

Per tant, tot plegat, sincerament, un espectacle que no va gaire bé per al funcionament de la «corpo», i molt menys per a la credibilitat ni d'aquest Parlament ni de les lleis que aquí s'aproven. Que avui estiguem modificant una llei per dir que allò que deia dos terços ha de ser, en aquest cas, una majoria del Govern o dels grups que donen suport al Govern només fa que fer una passa enrere i sobretot la sensació de falta de credibilitat. Sincerament, i acabo amb això amb aquest punt, jo crec o sóc d'aquells que pensen que en política més val no decebre i que és millor de vegades no donar passes en fals, i és una qüestió que un aprèn també en aquest Parlament, no donar passes en fals i ser ferm i no cometre errors. I en aquest cas jo crec que hi ha hagut una decepció, s'ha volgut crear una ficció hiperdemocràtica, una ficció meravellosa, però això, pura ficció. Al final la realitat és que el president de la corporació vostès volen que sigui una persona de confiança del Govern. Legítim? Sí, amb el sistema anterior; amb el sistema actual no és legítim, amb el sistema actual les regles del joc són unes altres.

Per tant, nosaltres no hi podem donar suport i volem que això quedi com es va aprovar en el Parlament, per coherència, per credibilitat, en definitiva, pel funcio-

nament coherent de tot aquest itinerari que ha seguit la corporació.

I finalment, evidentment –i jo crec que no és el moment, però sí que deixo la reflexió també, perquè també se n'ha parlat molt des d'aquesta tribuna– la necessitat de modernització també i d'adequació de la mateixa corporació a la realitat que tenim. Quan dic «modernització» em refereixo..., també política, no em refereixo només que tinguin bons instruments i bones eines, que ja em consta i així és i la corporació i els mitjans de la corporació són mitjans de qualitat. Ara falta que trobem que siguin mitjans de tots, que siguin mitjans que representin tots els ciutadans de Catalunya, que siguin mitjans que no siguin l'instrument sagrat per a uns i per a altres, una mena de mitjà de comunicació que el que fa és donar una visió de Catalunya esbiaixada o parcial. El que necessitem és trobar la fórmula que els mitjans de comunicació públics de Catalunya ens representin a tots, a tots els ciutadans de Catalunya. I això és el gran repte, des del meu punt de vista, que té aquesta corporació.

Hi ha un repte al davant, ho sabem, ho hem parlat moltes vegades també, que si llibres d'estil, que si funcionament, que si la *tele* ha de ser nacional o autonòmica o nacionalista. Bé, són debats que de vegades poden semblar estèrils però en el fons hi ha un model de societat, en el fons hi ha un model de mitjà públic, en el fons hi ha el model dels que pensem que la televisió i la ràdio públiques són instruments de comunicació al servei dels ciutadans, per això una «tele» i una ràdio de qualitat i hi ha qui pensa que la televisió i la ràdio de Catalunya han de ser instruments de construcció nacional, de construcció política i d'ideologia. I nosaltres reneguem absolutament i som antagònics d'aquest model. Per tant, qui vulgui fer ideologia o construir nacions o fer aquest tipus de propostes, que ho faci des de la seva tribuna. Des d'aquesta tribuna és legítim que hi hagi partits que vulguin construir nacions des de la tribuna; els diners amb què ho gestionen ja és més discutible si és legítim que siguin els de tots. Però, en qualsevol cas, el que no pot ser és que la ràdio i la «tele» públiques siguin instruments de construcció de cap nació. Han de ser instruments de comunicació al servei dels ciutadans, de tots, els que volen aquestes construccions, una part, però sobretot de tots els ciutadans que estem a Catalunya.

Per tant, nosaltres deixem aquesta reflexió sobre la taula. Creiem que és necessari un replantejament de com funciona la televisió pública a Catalunya, la ràdio pública, i com ho podem fer perquè tots, des del meu grup fins als votants que representa el meu grup, fins als del senyor conseller, fins a tots els grups que estan aquí, puguin dir un dia que a la ràdio i la televisió a Catalunya ens sentim representats tots els grups parlamentaris i sobretot tots els ciutadans de Catalunya, aquests 7 milions i mig de catalans.

Amb això, per tant, acabo, simplement recordant que presentem l'esmena a la totalitat amb un text alternatiu, perquè no estem d'acord ni en la forma ni en el fons. I som més partidaris de parlar clar i de tornar al model anterior o de mantenir el model actual amb totes les conseqüències. Amb el model actual, amb la sobre-

estructura actual, mantenir un model on sigui designat pel Govern el president de la corporació ens sembla que és, podfem dir, una barreja gens raonable i sobretot costosa políticament i econòmicament per als ciutadans de Catalunya.

Gràcies, senyor president, senyors diputats i diputades.

El vicepresident segon

Gràcies, il·lustre diputat. També per a la defensa de la totalitat..., presentada pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula la il·lustre diputada senyora Joana Ortega.

La Sra. Ortega i Alemanya

Sí, gràcies, president. Conseller, senyores i senyors diputats... Jo, conseller, sóc conscient que avui a vostè aquest debat li incomoda; li incomoda haver de justificar un decret llei que és la imposició, és la imposició per part del Govern d'un membre, el màxim responsable dels mitjans de comunicació públics. I li ho dic perquè vostè avui, que generalment ho és, no ha estat ni convincent ni creïble ni clar. Perquè, conseller, vostè ho sap molt bé, per convèncer s'ha de creure. I vostè avui no es creu això que està fent. (*Pausa.*) No, senyor Ferran, no s'ho creu. I, a més a més, l'he vist trist –deixi'm que li ho digui: l'he vist trist. Sí, l'he vist trist. I sóc conscient del mal tràngol que tenen vostès, sí, que ho estan passant malament, sí. I sóc conscient, a més a més, que poden tenir la temptació de fer veure que no passa res, de passar de puntetes, ràpidament, com si no tingués importància. I en té molta, d'importància –en té molta, conseller–, perquè això forma part ja del seu ADN, de l'ADN del tripartit, perquè vostès se salten les regles del joc quan no els convenen, eh? I vostè, conseller, i vostè ho sap molt bé i el senyors del tripartit també ho saben, que aquest acte, aquesta imposició no deixa de ser un acte poc democràtic, que és un acte poc democràtic i, a més, és un acte tenyit de tics autoritaris –li ho vaig dir l'altre dia i li ho torno a dir. I vostè aquesta imposició no la va saber defensar en la seva intervenció; ni la va saber defensar ni la va poder defensar, conseller. I avui li ha passat el mateix. I, a més a més, jo crec que aquesta imposició no ajuda gens –i vostè ho sap– a prestigiar ni els mitjans de comunicació públics ni el seu president.

Vostè sap que nosaltres ja els vam dir que es van equivocar, i ho creiem fermament, no? I vostès no han volgut rectificar, tot i que jo estic convençuda, conseller, que vostè sap que no ho ha fet bé. Però vostès són tossuts i vostè està entossudit i vostè, a més a més és presoner i són tots vostès presoners de la seva actitud prepotent i de la seva intransigència –sí, sí, de la seva actitud prepotent i de la seva intransigència.

Nosaltres els ho vam dir, els ho hem dit des de l'oposició, per la qual vostès no demostren cap interès ni cap respecte. I això no els honora, eh? Però és que també els ho ha dit tothom; els ho ha dit el país –deixi'm que li ho digui–, els ho han dit els mitjans de comunicació, amb articulistes, amb editorials. I els han censurat públicament aquesta actitud seva, totalment sectària, totalment partidista, que jo crec que el que fa és posar

de manifest aquesta obsessiva voluntat de controlar els mitjans públics que vostès tenen, fins i tot fins a recórrer a procediments antiestatutaris per canviar una llei que no els és..., possible. I els ho ha dit també el Consell de Garanties Estatutàries. I els ho ha dit, a més a més, per unanimitat. Per tant, els ha demanat tothom que rectifiquin, que assumeixin les conseqüències.

I, el que encara és més greu, vostès han comès un greu error polític. Sí, un error polític, conseller, que els ha portat a sacrificar aquell consens, que jo, de veritat, em creia que vostès també se'l creien quan parlaven de defensar l'aprovació de la llei com un organisme independent. Sí. I vostès, i vostè, conseller, han pervertit l'aspecte de llei. Per això avui no ha estat creïble, conseller. Perquè aquest decret llei fa exactament el contrari del que promulga, del que promulgava la llei i que era la principal novetat i el principal valor.

Perquè vostès en definitiva..., jo no sé si ho recorda, però deixi'm que li llegeixi ràpidament unes frases, conseller, de quan vostès defensaven aquí, els membres de la ponència, el nomenament i defensaven la nova llei. El senyor Ferran deia que la diferència fonamental amb l'anterior llei era que el president justament el nomenava el Parlament, en aquest cas, i que ho feia per dos terços. I que amb això realment sí que s'aconseguiria una televisió molt més professionalitzada, més independent i amb menys presència i exigència del Govern. Per tant, en aquell moment la gran aposta era el consens i, a més a més a més, els dos terços. Avui no, això és el joc dels disbarats.

El senyor Mòdol, a més a més, en la seva intervenció quan aprovàvem la llei deia que no tenia cap sentit que hi hagués un article que digui que en el cas de no obtindre la majoria qualificada de dos terços, com se'ls exigeix als membres del consell de govern –i llegeixo literalment–: «El president o presidenta que s'elegeix en votació posterior, no té sentit que no necessiti, que no requereixi també aquests dos terços.» I vostè, senyor Mòdol, deia que són aquestes majories qualificades les que haurien d'avaluar amb l'elecció del consell de govern la feina que havien fet, no? La senyora Camats deia que, a més a més, la llei convertia la corporació en un instrument al servei de la ciutadania, que l'allunyava de la pugna política: *parole, parole, parole*.

Doncs, què ha passat? Què ha canviat? Què ha canviat, conseller, d'aquells arguments als d'ara? Perquè com és possible que hàgim passat d'aquell discurs de la despolitització dels mitjans, de la desgovernalització, de la imparcialitat, de la independència, de la no presència i exigència del govern de torn a la imposició, conseller? Sí, a la imposició, a la governalització, a la manipulació i al control. I ho fan sense ruboritzar-se. Sí, conseller. I vostès, amb la mà dreta prediquen i amb la mà esquerra practiquen... (*Remor de veus.*) I amb la mà dreta prediquen despartiditzar i amb la mà esquerra nomenen el màxim responsable dels mitjans públics catalans i canvien les normes del joc perquè no els són favorables. Per tant, escolti, quin cinisme –quin cinisme. Han passat tan ràpidament de garantir els dos terços com un principi de pluralitat a la imposició i al nomenament per part del Govern.

Per tant, conseller, o vostès, o els membres de la ponència mentien en aquell moment o bé ara no s'aclareixen. O bé és que tenen memòria de peix o que no tenen principis. No, o és que la rauxa... (*Remor de veus.*) No, deixi'm que li ho digui. O és que la rauxa pel control dels mitjans de comunicació el que els fa és perdre el seny. Sí, senyora Camats, jo crec que és això... (*Persisteix la remor de veus.*)

El vicepresident segon

Si us plau...

La Sra. Ortega i Alemany

...els fa perdre el seny...

El vicepresident segon

Perdoni, senyora diputada. Si us plau, senyores diputades, senyors diputats, deixin que parli la persona que té ús de la paraula, si us plau.

La Sra. Ortega i Alemany

...els fa perdre del seny –gràcies, president– i així vostès acaben liquidant d'una forma definitiva el darrer vernís que encara quedava, si és que en quedava, de legitimitat democràtica, en el procés de desgovernalització dels mitjans públics. Sí, perquè la urgència, la urgència en tots aquests canvis només la tenien vostès. Vostès eren els únics, el Govern, els que tenien la urgència de canviar les normes del joc per fer un nomenament polític, amb una clara intencionalitat política –sí, conseller, amb una clara intencionalitat política– i un clar menyspreu pel funcionament democràtic. Sí..., no, a vostè li pot no agradar, però això és així, conseller. Sí, amb una burla per al nostre procés legislatiu. I amb un únic objectiu, conseller, aprofundir en el camí ja iniciat fa temps de manipular, de controlar els mitjans de comunicació públics.

I en vol exemples? Li donaré exemples, conseller –li donaré exemples. Li donaré exemples de la manca de rigor informatiu i de manca de pluralisme que ja imperen de manera descarada en els mitjans de comunicació públics. Li donaré mostres, a més a més, que posen en evidència un partidisme intolerable, que fa que, a més a més, es magnifiquin algunes informacions que fan referència a l'oposició i, en canvi, per art de màgia, se n'amaguin altres que afecten el govern, amb un tractament totalment faltat d'ètica periodística, reescrivint l'actualitat política a dictat del Govern. Sí. I vostè sap que a la Comissió de Control de la corporació parlem molt de pluralisme –bé, de fet parlem molt darrerament de manca de pluralisme. I ho fem perquè ens creiem que és un dels pilars de la democràcia i, a més a més, que és un dels pilars de la funció de servei públic dels mitjans de comunicació. Perquè volem uns mitjans que projectin realment una informació veraç, rigorosa, creïble i independent. I vostès sovint el que fan és..., doncs, qüestionen, ridiculitzen, minimitzen el nostre paper en la comissió i l'acaben reduint que ens queixem per l'anècdota.

Doncs, miri l'anècdota, conseller, i jutgi si això no és un exemple de manipulació i de com voler reescriure la informació al dictat del Govern. *Telenotícies* del dia 6 de maig, al vespre. Entradeta: una peça informativa que posa de manifest..., fa referència a mocions dels ajuntaments respecte a la immigració i on es diu que ja es comença a recórrer al discurs contra la immigració irregular com a arma electoral. Una veu en *off*, conseller, diu: «Fa quatre anys els discursos més intolerants amb els immigrants només s'atrevien a fer-los els partits d'extrema dreta i els va anar molt bé a les urnes. Ara, part d'aquests arguments els han adoptat alguns polítics dels partits parlamentaris clàssics, com l'alcalde de Vic, de Convergència i Unió, o els regidors populars del Maresme.» Acte seguit sortien unes declaracions deia: «Hi ha gent disposada a utilitzar els instints més primaris en contra de l'altre. Dóna un vot popular, un vot poc informat i, per tant, s'està utilitzant anaturalment, especialment en el cas de la immigració musulmana, on s'hi barreja un tema d'islamofòbia.» La veu en *off* continuava i deia: «L'estratègia és alimentar la por a la inseguretat i a la rivalitat per les ajudes socials. I ara també es promou anar a delatar a la policia quins són els immigrants que no tenen els papers en regla.» Continuava el catedràtic i deia: «A mi el que m'espaventa no és només que pot trencar la cohesió social, sinó que estan donant per bons una sèrie de valors que realment tenen una connotació totalitària, a més de xenòfoba, brutal.» I acabava la veu en *off* –com veu, una peça llarga– dient: «A més de la fallàcia dels seus arguments, el que també els ajuda a guanyar escons és la creixent desmotivació política.»

Això és l'anècdota, conseller, això és l'anècdota. No, jo li parlava d'informació rigorosa, creïble i independent. I com en podem dir, d'això?, què en podem dir? «Manipulació informativa sistemàtica»? «Fallàcia informativa»? Com en podem dir, d'això, conseller? Doncs, miri, podem dir que és un sectarisme radical i absolut, que és un menyspreu per la informació i per la veracitat, i això, conseller, és corrompre els continguts; sí, conseller, és corrompre els continguts. I el tripartit deriva cap a aquesta corrupció informativa, de la mateixa manera que ho fa quan confon la publicitat amb la informació pagada –i ara en tenim mostres darrerament en els diaris, no? I corromp els formats i els continguts quan, sota l'aparença de notícies redactades, titulades i maquetades com si fossin les d'una redacció d'un diari independent, en realitat el que hi ha és contingut propagandístic pagat amb diners públics.

Miri, conseller, li he posat aquesta petita anècdota que per a mi és molt important, i no ha passat re, conseller. Vostè crec que algú de la casa, doncs, va fer algun crit al cel o hi va haver alguna dimissió o alguna responsabilitat? Re, conseller, re.

Per tant, escolti, estem arribant al final de la legislatura i vostès estan agafant una deriva molt perillosa. Perquè vostès arriben al final de la legislatura d'una manera agònica, d'una manera sagnant, en un estat de descomposició i, a més a més, marcats i aterrits per les enquestes. Sí, sí, marcats i aterrits per les enquestes, que vostès els donen segurament més importància que la que tenen, no? I què passa? Doncs, que en aques-

ta situació vostès acaben utilitzant diferents fronts per imposar els seus criteris i arriben on no haurien arribat fa un any, conseller. I ens forcen a plenaris desproveïts de debat, de compareixences, escurcen terminis, «apreten» el calendari de tal manera que no deixa de ser una manca de respecte a la feina parlamentària i a l'acció dels parlamentaris. Estem a l'era de la velocitat i vostès es dediquen a fer lleis exprés, suposo que per mantenir el «cupó».

I la cirera ha estat aquesta, conseller. La cirera ha estat la imposició per part del Govern del màxim responsable dels mitjans de comunicació públics, una imposició que, com li deia abans, vulnera del tot l'esperit de la llei, una imposició que és pur intervencionisme –i vostè ho sap, conseller– i que és un exercici de menyspreu parlamentari, que posa de manifest, com deia, el seu sectarisme. I a més a més aquesta imposició no té cap justificació ni des del punt de vista ètic, ni polític, ni moral.

Per tant, conseller, nosaltres serem bel·ligerants, i ho serem perquè considerem... –sí, serem bel·ligerants en aquest sentit, sí, conseller, sí–, i ho serem perquè considerem que aquesta manera de procedir és més pròxima al chavisme veneçolà que no pas a les tradicions... –sí, conseller–, que no pas a les tradicions democràtiques dels partits d'esquerres. (*Remor de veus.*) Sí, conseller. Vostès en fan broma, vostès en fan burla, perquè els interessa que el tema passi com si res. I vostès acaben fent seva aquella màxima que diu que la fi justifica els mitjans, i mai tan ben dit, no?

Però deixi'm que li recordi, li torni a recordar, conseller, que són les accions i les actituds allò que acaba justificant les idees, i no pas a l'inrevés, no? I, per tant, a vostè, conseller, amb un pedigrí, si m'ho permet, i amb una trajectòria democràtica, li ha tocat defensar l'indefensable, i se li ha notat. I deixi que li digui una cosa: a nosaltres ens sap molt greu viure aquesta situació, ens sap greu perquè estem vivint uns vestigis d'invulsió democràtica. I deixi'm que li digui una cosa; sí, conseller, deixi'm que li digui una cosa: si un govern de centre, si un govern de Convergència i Unió hagués pres aquesta decisió, hagués vulnerat l'esperit d'una llei basada en el consens, en la desgovernalització, i emparant-se en un decret hagués nomenat el màxim responsable dels mitjans de comunicació a dit, vostès estarien al carrer, cridant, demanant dimissions, manifestant-se. Però, escolti, no pateixi, conseller, perquè aquest no és el nostre estil, no és la nostra manera de fer, i, per tant, nosaltres sí que serem bel·ligerants i seguirem denunciant aquesta ingerència en els mitjans de comunicació, aquesta manipulació, aquest biaix d'informació, aquest vassallatge del senyor Marín a les forces del tripartit. I crec que aquest a més a més..., vostès, amb aquest fet, avui escriuen un dels pitjors epílegs que es podrien escriure, no?

I ara iniciem una tramitació parlamentària que nosaltres situem com a punt de partida..., nosaltres situem com a punt de partida la llei, i la llei en el seu estat pur, la llei com la vam fer entre tots, la llei que ens creïem, la llei sense amputació a la pluralitat. No, conseller, sense amputació a la pluralitat, i sense amputació al control

de govern. I espero que tinguem, conseller, senyors i senyores diputats, totes les garanties parlamentàries per fer la nostra feina amb rigor i responsabilitat, que no ens passin vostès aquest ribot, aquest rodet parlamentari a què ens tenen darrerament acostumats, i que ens acotin la nostra llibertat.

Tindrem ocasió, espero, conseller, en fase de compareixença, diputats...

El vicepresident segon

Senyora diputada, si us plau, vagi acabant.

La Sra. Ortega i Alemany

...tindrem ocasió de sentir més veus que les seves, de sentir més veu que la de l'oposició, de sentir com la gent no està d'acord amb això. (*Remor de veus.*) I estic convençuda també que tindrem en la fase d'esmenes... –ja li tocarà parlar, senyora Camats–, en la fase d'esmenes de l'articulat podrem insistir en la necessitat de tornar a la política aquell bri de la feina ben feta, del respecte, cosa que darrerament i lamentablement en el Parlament cada cop hi és menys.

Gràcies.

El vicepresident segon

Gràcies, senyora diputada. Per a un torn en contra, té la paraula ara el diputat d'Esquerra Republicana de Catalunya il·lustre senyor Carmel Mòdol.

El Sr. Mòdol i Bresolí

Gràcies, senyor president. Honorable conseller, senyores i senyors diputats... Permeti'm, senyora Ortega, que en primera instància em dirigeixi a vostè, perquè ha set profundament injusta, absolutament demagògica, en els seus plantejaments. Entre altres coses, perquè per aclarir qüestions amb l'únic exemple que ha posat..., que n'hi puc posar d'altres, eh?, i n'hi puc posar d'altres bastant més significatius d'una etapa... M'hi posaré un, miri; com que em demana que l'hi posi, l'hi posaré, d'una etapa anterior.

Però això que vostè ha criticat aquí..., vull creure que no pensa –apel·lo a la seva integritat i a la seva intel·ligència– que no pensa que els noticiaris de TV3 els fa, els dicta el conseller de Cultura i Mitjans de Comunicació al seu despatx; estic convençut que no ho pensa. I estic convençut també que pensa que l'honorabilitat del conseller està per damunt d'aquestes qüestions, entre altres coses perquè ell ha treballat com ningú perquè tinguem uns mitjans de comunicació plurals, al servei de la ciutadania, eficaços, moderns, potents i al servei d'aquest país, en definitiva. Per tant, el paper que avui vostè ha agafat aquí..., jo ja entenc que per cridar l'atenció s'han de fer determinats papers, però és absolutament desencertat. Entre altres coses, amb la llei a la mà, també té la comissió de control de la corporació per queixar-se si algun d'aquests tractaments no el considera..., de la mateixa manera que ho fem nosaltres. Però aquest no és el tema del debat d'avui; ja l'hi centraré.

Però vostè en volia un exemple, me l'ha demanat i l'hi posaré. Miri, maig del 2003 –maig del 2003–, una altra majoria, el director general de la corporació el nomenava el Govern... (*algú diu: «Com ara»*), el director general de la corporació el nomenava el Govern per llei, lluita antitransvasament a les Terres de l'Ebre, i el conseller de Política Territorial i Obres Públiques d'aleshores, al mig del *Telenotícies*, onze minuts i mig de publireportatge a petició pròpia. Això sí que és manipulació de la televisió pública, això sí que és un ús instrumental, i això va anar d'aquesta manera i m'hi vaig fixar. Li parlo de memòria, eh?, potser no eren onze minuts i mig i eren dotze i escaig, però anava per aquí la cosa.

A veure, hi ha una pel·lícula –permeti'm que torni a centrar el tema– que es diu..., quan se va estrenar als Estats Units i aquí..., el director és el Harold Ramis, i hi ha dos protagonistes, que són el Bill Murray i l'Andie MacDowell com a protagonistes principals. (*Veus de fons.*) *El Dia de la Marmota*, l'ha endevinat –*El Dia de la Marmota*. Que, per cert, aquí es va estrenar, crec recordar, amb el títol... –com era?, l'he de llegir perquè és en un altre idioma...–, ah!, *Atrapado en el tiempo* –*Atrapado en el tiempo*. Es va estrenar amb aquest títol, *Atrapado en el tiempo*, cosa que ben aviat corregirem; es podrà estrenar amb títol normatiu, amb títol correcte, en el nostre idioma, en català, perquè precisament aquesta conselleria ha fet una feina que vostès al seu dia no va fer, que és la de tirar endavant la Llei del cinema català. La podem estrenar i la podem veure en el nostre idioma, aquesta i una altra, com *Quatre bodes i un funeral*, que protagonitza la mateixa Andie MacDowell, en aquest cas anglesa, no americana.

Però, com deia, torno a la pel·lícula, *Atrapado en el tiempo*, versió estrenada a Catalunya, a la seva Catalunya d'aleshores, o *El Dia de la Marmota*, que és el títol que a mi m'agrada. Recorda la història, no?, recorda la pel·lícula i recorda la història. És una persona que cada dia es desperta i cada dia repeteix el mateix, i no se'n pot sortir. Una mica és el que els passa amb el debat que avui intenten provocar aquí: estan atrapats en el temps i en el discurs. Entre altres coses perquè saben que el discurs és una fallàcia i és un muntatge.

Vostès saben que s'ha fet el canvi, se tirarà endavant el canvi de la llei amb una majoria democràtica i pertinent, perquè no ha quedat cap altre remei. Vostè, senyora Ortega, ho sap; el seu grup parlamentari ho sap, i ho sap el país. Si el país s'ha assabentat d'alguna cosa sobre el que avui estem parlant és que això s'ha fet perquè tocava, perquè s'havia de fer. I, a més, es fa en unes condicions molt excepcionals, que el conseller les ha deixat molt clares: per baixes sobrevingudes i quan en la primera votació no s'assoleix la majoria de dos terços.

Perquè aquest consens que vostès han esmentat, m'explicarà quina voluntat tenien d'assolir-lo? Quan els ho van posar molt fàcil, eh?; els vam dir: «Proposeu un nom, proposeu un nom com a president del Consell de Govern de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals.» I vostès no van voler proposar cap nom. I no van voler proposar cap nom perquè la tàctica aquesta d'*El Dia de la Marmota* era repetir la història, repetir-la

tantes vegades com pogués. Però al final el Bill Murray, el protagonista, va tindre de canviar d'actitud, perquè, si no, resulta que es repetia sempre el mateix esquema. (*Veus de fons.*) No, no, però són vostès, nosaltres som els espectadors; són vostès, els protagonistes d'aquesta història.

I els ho recomano: canviïn d'actitud. Canviïn d'actitud, perquè allò que avui aprovarem és una cosa sensata. Avui aprovarem que les seues esmenes a la totalitat no tirin endavant. Després, d'esmenes parcials n'hi hauran molt poques, perquè és l'únic article que toquem. La llei en el seu conjunt queda exactament igual. I es fa, precisament, aquesta modificació es fa precisament per mantindre l'esperit de la llei, perquè el que no pot ser és que caiguem, caigui la ciutadania del país representada en aquesta cambra, finalment, en una trampa. I m'he dirigit bàsicament al seu grup, perquè els altres grups no tenen capacitat de bloqueig, i vostès han adoptat la tàctica de bloquejar. Si haguessin adoptat la tàctica del consens, probablement no hauria hagut de canviar, aquesta qüestió. I jo de fet confiava que amb el nomenament dels membres del consell de govern, del president del govern i amb tot el que vindria a partir d'aquesta llei, confiava que el consens assolit a la ponència parlamentària es mantindria.

Fruit d'aquest consens, escolti, nosaltres volíem posar set membres al consell de govern, i vam arribar fins a dotze perquè vostès ens ho demanaven, volien dotze membres, de la mateixa manera que volien canviar el Consell Assessor de Continguts i Programació. També he de reconèixer que no eren tan agosarats com els senyors del Grup Mixt, del grup polític Ciudadanos, que volien vint-i-tres membres al consell de govern, amb una singular manera d'austeritat a l'hora dels nomenaments, no?, vint-i-tres membres per assegurar, en certa manera, que tindrien un membre al consell de govern.

S'han de dir les coses tal com són. La llei es va fer per consens, bàsicament, amb renúncia –i no calia que la féssim, l'hauríem pogut aprovar d'una altra manera– dels grups que donen suport al Govern. Un impulsor decidit d'aquest consens perquè volia tirar la llei endavant amb majoria qualificada va ser el mateix conseller de Cultura i Mitjans de Comunicació, amb el qual vostè –i ho sap– ha estat avui absolutament injusta amb les seues apreciacions, amb la seua praxi política, la del conseller, i amb la seua intencionalitat política, perquè sempre ha esta molt clara.

I és des d'aquest punt de vista que nosaltres al que apellem és, en certa manera, que superin l'estadi aquest d'*El Dia de la Marmota*, que el superin; que arribin a la conclusió, com hi hem arribat nosaltres, que la tempesta en un vas d'aigua que estan intentant provocar aquí dintre del Parlament, escolti, això és que no té cap efecte. És que la tàctica que van dissenyar al seu temps ja ha quedat absolutament exhaurida, ha quedat «finiquitada»; no en trauran cap rèdit, d'això. A l'únic que faran mal és a la mateixa corporació i al futur de la corporació. I, bé, no hi faran gaire mal, perquè de fet això realment interessa a ben poca gent, el punt de vista que vostès han manifestat.

De totes maneres, senyora Ortega, jo l'emplaço que allò que vulgui posar en qüestió de com treballa l'empresa –la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals i Televisió de Catalunya–, ho posem en judici, ho esmentem, ho discutim i ho parlem en el si de la Comissió de control. El que avui estem tocant aquí és una cosa tan senzilla que, després de la seva actitud de bloqueig, de bloqueig tàctic, de bloqueig, si em permet l'expressió, absolutament improcedent, poc responsable envers la substitució d'uns membres de la corporació, en aquest cas, de la persona que ostentava la presidència també del consell de govern, han hagut d'impulsar una modificació de llei, que, de totes maneres –i per si hi ha algú que ens escolta, li ho vull deixar ben clar–, diu que les persones que siguin postulades per substituir les baixes que s'hagin sobrevingut dintre d'un determinat període, és a dir, baixes excepcionals, no renovacions normatives, les baixes excepcionals, amb una primera votació, serà per majoria qualificada de dos terços i, si aquesta no s'assoleix, serà per majoria absoluta. I aquesta qüestió –aquesta qüestió– és absolutament normal, i, entre altres coses, perquè vostès han malbaratat l'oportunitat de fer les coses ben fetes; l'han malbaratada vostès, no busquin altres responsables: han estat vostès qui han malbaratada aquesta oportunitat.

I, a més a més, una última consideració. Aquí no hi ha cap imposició a ningú. Perquè vull creure que, des d'aquest Parlament..., del Parlament de la nostra nació, el Parlament de Catalunya, ens creiem en certa manera les institucions de les quals ens dotem, n'hi ha una altra que es diu «Consell Audiovisual de Catalunya», que és qui avalua els candidats i qui en declara la idoneïtat, eh? (*Veus de fons.*) En el cas del senyor Marín, ho va fer i li va donar la idoneïtat. Vostès, igual que nosaltres, tenen la validació que va fer el Consell de l'Audiovisual en aquest cas.

Quan es produeix la intervenció d'un organisme com el cas del Consell de l'Audiovisual de Catalunya, la segona intervenció, que és la del Parlament, la sobirana, ja ve fonamentada en base a una presa en consideració per part del CAC.

Si no s'haguessin passat de voltes, si no haguessin volgut aprofitar l'oportunitat de forma, com els dic, irresponsable, hauríem pogut arribar tranquil·lament a un consens amb el nom de la persona que havia d'ocupar –perquè aquesta ha estat la qüestió– la presidència del consell de govern. Vostès van obtindre una posició d'avantatge per una baixa sobrevinguda i es van enrocar en aquesta posició, pensant-se que, d'aquí, una de dos, hi guanyarien d'una manera o de l'altra: hi guanyarien mantenint una persona a la qual li han fet un flac favor, perquè deien «aquest és dels nostres i aquest volem que es quedi», el que va ser president transitori, senyalant-lo, per tant, i, en certa manera, estigmatitzant-lo políticament; i, per l'altre cantó, no han aconseguit l'efecte, perquè, amb bona lògica, els grups que donaven suport al Govern havien d'actuar amb responsabilitat, que és com ho han fet.

Per tant, no acceptarem les seves esmenes a la totalitat, les votarem totes negativament i continuarem el procés fins a l'aprovació definitiva i final, esperant que «el dia

de la marmota» acabi de la mateixa manera que va acabar la pel·lícula: amb un final feliç.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor diputat. Senyora Camats, em demana la paraula... Bé. En realitat, li correspon a vostè la paraula.

La Sra. Camats i Luis

Des de l'escó, senyor president. A una al·lusió molt directa de la senyora Ortega que, si no ho recordo malament –m'ho he apuntat–, ens diu que tinc o memòria de peix o que no tenim principis. (*Remor de veus.*)

El vicepresident primer

Si us plau... –si us plau.

La Sra. Camats i Luis

I, molt breument, perquè la senyora Ortega, en la defensa de la seva esmena a la totalitat parlava d'«il·legimitat» i perquè en el nostre grup parlamentari li queda clar, el que proposa el seu grup parlamentari amb l'esmena a la totalitat és que mantinguem a la situació de la corporació onze membres i no dotze membres, que és contrari a la llei; el que vostès defensen, a més a més –perquè em quedi clar, eh?–, és que continuem amb un nomenament bloquejat, tal com fan, per exemple, a la Sindicatura de Comptes. I, perquè ens quedi clar, el que vostès proposen és que continuem amb un president de la corporació, el senyor Loppacher, set anys alt càrrec de Convergència i Unió, que no ha passat ni per l'elecció del consell de govern, ni per l'elecció d'aquest Parlament com a membre i president de la corporació.

Aquest és el model que vostès ens proposen en contraposició a aquest decret llei i a aquesta reforma del projecte de llei, en què entenem que el nomenament del consell de govern segueix sent exactament el de dos terços i que només es modifica per unes ocasions i circumstàncies d'excepcionalitat com les que vostès ens porten. Doncs, no, nosaltres rebutjarem l'esmena a la totalitat.

Gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora diputada. (*Veus de fons.*) Senyora Ortega, em demana la paraula per...? (*Veus de fons.*) Endavant, té un minut.

La Sra. Ortega i Alemany

Sí. Gràcies. Senyora Camats, no ha entès res. Ja li ho explicaré després; no m'ho faci discutir, perquè no ho ha entès i ho ha manipulat tot com ha volgut, no?

Jo volia deixar clara una cosa. Primer, senyor Carmel, senyor Mòdol..., vostès, clar, és que confonen constantment el consens amb un *trágala*, i vostès a l'objecció en diuen «bloqueig». I, en això, vostès hi estan obsessionats. I, a més a més, vostès es pensen que per negar la realitat, doncs, aleshores, aquesta no serà com és.

Doncs, miri, ho lamento molt, senyor Carmel, vostès han fet una imposició i han canviat la llei perquè les regles del joc no els han anat bé.

I la realitat és aquesta, per molt que vostè la negui no deixa de ser aquesta. I desitjo i espero que en el procés parlamentari que tinguem puguem donar veu a diferents compareixences perquè es pugui sentir una altra veu que no sigui la veu de l'oposició, que en aquest cas estem tots d'acord, i que pugui sentir veus de fora que li vinguin en la mateixa línia.

Gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora diputada. (*Veus de fons.*) Senyor Mòdol, suposo que em demana, també, per al·lusions... Té la paraula, un minut.

El Sr. Mòdol i Bresolí

Gràcies. No farà falta tant, senyor president. Senyora Ortega, té una resposta molt fàcil perquè els companys, senyores diputades i senyors diputats, ho entenguin i perquè també ho entengui la ciutadania, si és que algú continua interessat en aquesta qüestió, que és: «Se'ls va preguntar, se'ls va dir que donessin un nom com a proposta, al Grup de Convergència i Unió, per presidir el consell de govern?» Vostè sap la resposta igual que la sé jo. Ja li ho dic –si vol, la dirà vostè–: «Sí, se'ls ho va preguntar i no en van voler donar cap.»

(*La Sra. Ortega i Alemany demana per parlar.*)

El president

És que no acabaran mai les al·lusions, senyora diputada... Senyora diputada, és que ja hem quedat que s'ha acabat, no? (*Veus de fons.*) Respongui, respongui, respongui...

La Sra. Ortega i Alemany

President, el senyor Carmel, el senyor Mòdol, m'ha fet una pregunta... Escolti, en tot cas, li correspon al Govern. Si el senyor Mòdol vol que Convergència i Unió actuï com a Govern, doncs, que s'esperi, que no falta gaire perquè ho faci... (*Remor de veus.*)

Gràcies.

El president

Posem a votació les esmenes a la totalitat dels grups parlamentaris del Partit Popular de Catalunya, el Grup Parlamentari Mixt i el Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

Comença la votació.

Atès que les esmenes a la totalitat han estat rebutjades per 63 vots a favor i 68 vots en contra, el projecte continua la seva tramitació.

Proposició de llei

d'addició de l'apartat 5 de l'article 26 de la Llei 2/2009, de 12 de febrer, del Consell de Garanties Estatutàries (debat de totalitat) (tram. 202-00078/08)

El setè punt de l'ordre del dia és el debat sobre la Proposició de llei d'addició de l'apartat 5 de l'article 26 de la Llei 2/2009, de 12 de febrer, del Consell de Garanties Estatutàries. Presenta la iniciativa, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular, l'il·lustre senyor Jordi Montanya.

El Sr. Montanya i Mías

Sí. Gràcies, president. Honorable consellera, il·lustres diputades i diputats, en el passat Ple del Parlament de Catalunya, de 4 de febrer de 2009, aquesta cambra vam aprovar la Llei del Consell de Garanties Estatutàries; llei que prenia com a referent l'antic Consell Consultiu de la Generalitat i que, en definitiva, donava en aquesta nova institució, el Consell de Garanties Estatutàries, la finalitat de regular o adequar a uns nivells superiors d'autogovern que atorga el vigent Estatut d'autonomia de Catalunya en els articles 76, creació, i 77, que determina els principis d'organització, funcionament, composició i l'Estatut dels seus membres i els procediments relatius a l'exercici de les seves funcions.

Consell de Garanties Estatutàries que es configura com un òrgan estatutari que vetlla per l'adequació a l'Estatut d'autonomia i a la Constitució espanyola de les disposicions de la Generalitat i que dictamina, abans de la interposició o plantejament de recursos d'inconstitucionalitat, conflictes de competència o recursos en defensa de l'autonomia local davant el Tribunal Constitucional.

D'aquestes funcions, mereix una especial atenció la de dictaminar sobre l'adequació a l'Estatut i a la Constitució dels projectes de llei i de les proposicions de llei sotmesos a aprovació del Parlament, competència aquesta prevista a l'article 16.1, lletra b, de la Llei del Consell de Garanties Estatutàries, i a l'article 23, que preveu quins són els subjectes legitimats per demanar el dictamen en aquests supòsits: dos grups parlamentaris, una desena part de diputades o diputats i el Govern, sens perjudici també del Síndic de Greuges, quan el projecte o proposició afecti a drets reconeguts pel títol I de l'Estatut. I l'article 26 regula el procediment de tramitació dels dictàmens, que, a aquests efectes, podem resumir, en la presentació fonamentada de la sol·licitud en el termini de tres dies des de la publicació, en el *Butlletí Oficial del Parlament de Catalunya*, del dictamen, del respectiu dictamen de la comissió parlamentària i dels vots particulars, també, i esmenes reservades.

Doncs, bé, des del nostre grup parlamentari, creiem que existeix un buit legal, una *vacatio legis* de transcendència que afecta directament els drets i les garanties dels subjectes legitimats per demanar el dictamen al Consell de Garanties Estatutàries i que deixa fora de control del consell els projectes de llei i les proposicions de llei tramitats pel procediment legislatiu de lectura única, força habitual, per cert, últimament, previst en l'article 126 del Reglament del Parlament de Catalunya, on disposa que

«un projecte de llei pot ser tramitat directament i en lectura única pel Ple del Parlament o per una comissió, si la naturalesa del projecte ho aconsella o la simplicitat de la formulació ho permet.» Estem també dins del que en diríem un concepte..., o el denominaríem un concepte jurídic indeterminat. «La tramitació en lectura única ha de ser acordada pel Ple del Parlament, a proposta del Govern, de la Mesa del Parlament, un cop escoltada la Junta de Portaveus, o a iniciativa d'aquesta.»

Així, en aquest procediment, el Reglament de la cambra permet, actualment, excloure la ponència prèvia que discuteix el text del projecte de llei o proposició de llei i la corresponent emissió del dictamen per part de la comissió parlamentària, així que el text pugui sotmetre's a l'aprovació del Ple directament, amb la qual cosa no es contemplan a la Llei del Consell de Garanties Estatutàries ni el termini ni el moment processal en què hom pot sol·licitar el corresponent dictamen al consell.

És aquesta la raó que, a entendre del nostre grup parlamentari, justifica plenament la presentació per part del meu grup de la present proposició de llei, que té com a objectiu únic addicionar un nou apartat a l'article 26 de la vigent Llei 2/2009, de 12 de febrer, en el sentit que es permeti als subjectes legítims per l'article 23 a demanar –sempre, lògicament, que ho creguin convenient– el corresponent dictamen en els casos de tramitació pel procediment de lectura única en termes d'igualtat jurídica al que pot succeir amb els projectes de llei i les proposicions de llei que segueixen el procediment legislatiu, podríem dir-ne, ordinari i reglamentàriament establert, o sigui: ponència, dictamen de la comissió parlamentària respectiva i publicació d'aquesta al BOPC.

Per tot el que antecedeix, el nostre Grup Parlamentari del Partit Popular presenta i sotmet a consideració que es tramiti la proposició de llei d'addició de l'apartat cinquè de l'article 26 de la Llei 2/2009, de 12 de febrer, del Consell de Garanties Estatutàries els següents termes: que en el cas que el projecte de llei o proposició de llei respectiva s'hagi de tramitar pel procediment de lectura única previst en l'article 126 del Reglament del Parlament de Catalunya, els subjectes legítims, de conformitat amb l'article 23 d'aquesta Llei, puguin sol·licitar el corresponent dictamen prèvia comunicació a la Mesa del Parlament en el termini de tres dies des de la publicació del text íntegre del projecte de llei o de la proposició de llei en el *Butlletí Oficial del Parlament de Catalunya*. En aquest supòsit, el termini per emetre el dictamen serà el deu dies a comptar des de la recepció de les sol·licituds, tot entenent-se suspès en procediment legislatiu fins que el consell emeti el dictamen o transcorri el termini de deu dies sense trametre'l a la Mesa.

Aquesta és l'única finalitat i objectiu, és una proposició que busca una igualtat jurídica amb el desenvolupament legislatiu dels projectes i proposicions de llei d'aquesta cambra, i que creiem que força les mateixes iniciatives del Parlament de Catalunya i així mateix, doncs, corregeix la *vacatio legis* a què ens hem referit.

Moltes gràcies, res més. Gràcies, president.

El president

Per fixar la posició, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, l'illustre senyor Francesc Homs.

El Sr. Homs i Molist

Simplement, doncs, perquè es fes la presa en consideració, no?, d'aquest inici de tramitació. Nosaltres no hi hem presentat esmena a al totalitat, com és evident. Partim de la base –i per això havíem presentat aquesta iniciativa– que tal com està la Llei del Consell de Garanties Estatutàries s'hauria d'haver interpretat que els projectes o les proposicions de llei per lectura única haurien d'haver pogut concórrer o poder-se trametre davant del Consell de Garanties Estatutàries. Aquí hi va haver una interpretació per part de la cambra, doncs, que no era en aquest sentit, no? Jo no acabo de veure –no acabem de veure– que hi hagi clarament aquesta *vacatio legis* que vostè deia, però vaja, ja que això pot permetre, doncs, precisar els termes de les coses, nosaltres, evidentment, estem favorables a la tramitació d'aquesta llei i, evidentment, ja tindrem ocasió, doncs, d'acabar de concretar els detalls que corresponguin.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Senyora Lúcia Santos, en nom del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, té la paraula, en nom dels tres grups que donen suport al Govern.

La Sra. Santos i Arnau

Gràcies, senyor president. Amb molta brevetat, com haurà observat també el proponent, el grup proponent, els tres grups que donem suport al Govern tampoc hem presentat una esmena a la totalitat. Efectivament, la Llei 2/2009, que regula el Consell de Garanties Estatutàries, pot plantejar alguna falta de concordança amb el Reglament del Parlament, cosa que produeix algunes disfuncions i buits legals. Això passa, en concret, perquè omet regular aspectes del procediment legislatiu previstos al Reglament del Parlament, hi insisteixo, i respecte de les quals tampoc l'Estatut d'autonomia de Catalunya fa cap mena d'excepció, perquè estem parlant de procediments legislatius. Jo vull dir..., com ara per exemple, el de la iniciativa legislativa que es tramita per lectura única, l'article 126 del Reglament.

Jo aprofito per dir que hem fet algunes tramitacions de lectura única ara en aquesta legislatura –si m'equivoco, és possible, però crec que dues–, en la sisena legislatura 1999-2003 se'n van tramitar sis, eh? De manera que hi ha algun buit legal –probablement no és l'únic– i, per tant, nosaltres els que voldríem és aprofitar per acabar de completar o *colmar* aquests buits legals que potser s'estan produint.

Per tant, reconeixent això, reconeixent aquesta situació, no hem plantejat l'esmena i el que proposarem, en el tràmit d'esmenes a l'articulat, és completar i definir, potser amb millor –«millor» és una expressió, en aquests moments, potser no prou afortunada, però permeti'm, allò, amb una forma col·loquial–, eh?, millor precisar algunes qüestions que tenen a veure, doncs,

amb perfilar millor els drets dels grups parlamentaris, perfilar també els altres subjectes legítimats, perquè no són només els grups parlamentaris, i també allò que té a veure amb el procediment.

Jo estic absolutament convençuda que trobarem l'acord, també, en les fórmules concretes per regular aquests aspectes del procediment legislatiu que ara queden coixos. I amb aquesta confiança i amb aquesta voluntat, doncs, donarem suport a la iniciativa i no ens oposem a la iniciativa.

Moltes gràcies.

El president

Té la paraula, en nom del Grup Mixt, l'illustre senyor Albert Rivera.

El Sr. Rivera Díaz

Gràcies, senyor president. Des del nostre grup tampoc hem presentat esmena, lògicament. La proposta que fa, en aquest sentit, el grup de Partit Popular, doncs, la compartim. A més hi ha aquesta *vacatio legis* de què s'ha parlat i, per tant, el que volem és que, al més aviat possible, puguem corregir aquest forat legal que tenim pel qual un tipus de llei o de projecte, pel fet de llegir per lectura única, pugui tenir una mena d'immunitat respecte al Consell de Garanties Estatutàries, cosa que no posa en igualtat de situacions projectes que poden ser de la mateixa importància des d'aquesta cambra.

Per tant, hi donem suport, com no pot ser d'una altra manera, i per això no hi hem presentat cap esmena, a aquest projecte.

El president

Atès que no s'han presentat esmenes a la totalitat, la Proposició de llei continua la seva tramitació.

Procediment

per elegir un membre o una membre del Consell Social de la Universitat de Girona (tram. 284-0037/08)

Passem al següent punt de l'ordre del dia, que és el vuitè, que és el procediment per elegir un membre o una membre del Consell Social de la Universitat de Girona. Cridem a votació.

(Pausa llarga.)

Estem al vuitè punt de l'ordre del dia, que és el procediment per elegir un membre o una membre del Consell Social de la Universitat de Girona. El nom del candidat proposat pel Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya és el senyor Josep Miquel Delgado Padrosa. Aquesta presidència proposa que la votació es faci per assentiment. Es pot fer? (Pausa.) Doncs, si no hi ha cap objecció ni cap oposició, queda designat membre del Consell Social de la Universitat de Girona, el senyor Josep Miquel Delgado Padrosa.

Alteració de l'ordre del dia

D'acord amb el que estableix l'article 72.3 del Reglament, a petició del Govern i d'acord amb els portaveus dels grups parlamentaris, els proposo la modificació de l'ordre del dia en el sentit que el debat del punt número 12, que és la interpellació sobre les polítiques de salut, se substanciï demà al matí, després de les interpellacions, tal com toca. Podem fer aquesta modificació?

(Pausa.)

Moció

subsegüent a la interpellació al Govern sobre les mancances del sistema educatiu (tram. 302-00237/08)

Doncs, si és així, queda modificat l'ordre del dia en aquest sentit i, per tant, ara passem al tretzè punt de l'ordre del dia, que és la Moció sobre les mancances del sistema educatiu. Té la paraula la il·lustre senyora Carmen de Rivera, del Grup Mixt.

(Pausa llarga.)

El president

Senyora diputada... Senyor diputada...

La Sra. De Rivera i Pla

Gràcies, senyor president, senyors diputats. En esta moció queremos proponer medias relativas a las carencias de nuestro sistema educativo centradas en cuatro puntos de importancia fundamental.

En primer lugar, la plantilla de profesores. Según todos los sectores implicados, el número de profesores es insuficiente. Es verdad que se ha aumentado la plantilla, pero no en la cantidad suficiente para que la ratio alumno/profesor garantice la calidad de la enseñanza. En esto coinciden sindicatos profesionales y asociaciones de madres y padres de alumnos.

En el segundo punto, incidimos de nuevo en la necesidad de consenso para planificar la oferta educativa con la participación de todos los sectores implicados. Se están suprimiendo los planes de bachillerato en algunos centros, y está siendo cuestionada la continuidad en otros. En algunos se ha comunicado a las AMPA que se prorrogará la continuidad del bachillerato. La incertidumbre sobre este punto genera más descontento entre asociaciones de padres y profesores, y lo cierto es que se debería abordar esta cuestión de modo responsable y sin excluir a nadie en la adopción de este tipo de medidas, que deben ser aplicadas con el máximo grado de consenso posible entre las personas afectadas.

En el tercer punto de la moción, volvemos a incidir en una de las carencias más célebres, tristemente célebres, podemos decir, y que corre el riesgo de convertirse en un mal endémico, tal como expusimos en la interpellación previa a esta moción. La existencia de una generación de alumnos que ha pasado su ciclo escolar en barracones no resulta una experiencia educativa pre-

cisamente. El *síndic* en su informe ha denunciado esta situación.

En este sentido es inquietante que las medidas adoptadas para reducir el número de barracones pasen por endeudar más a los ayuntamientos, a quienes la Generalitat, y disculpen, quiere pasar la patata caliente para que adelanten el dinero. Les será devuelto no se sabe muy bien cómo, ni cuándo, tal como nos han informado desde Montornés del Vallés nuestros concejales.

Resulta paradójico que des del Govern de la Generalitat, tan celoso en la defensa del Estatut, se pretenda esta intromisión en las finanzas municipales que conculca el principio de autonomía de los entes locales y que supone una dejación de esas competencias autonómicas tan fervientemente reclamadas.

En el cuarto punto, nos encontramos ante la necesidad de defender lo que parecía una conquista social en el ámbito de igualdad de oportunidades, que aparece ahora cuestionada. ¿Qué razones justifican la supresión del bachillerato nocturno? ¿Por qué reducir la oferta educativa en un ámbito que supone la imposibilidad de acceso a la formación para un sector de la población que tiene derecho a esta posibilidad?

En conclusión, y como principio válido siempre pero que tiene una relevancia especial en los puntos de esta moción, queremos recordar que la democracia consiste ante todo en escuchar la voluntad de todos para que se puedan tomar decisiones conjuntas.

Por todo lo expuesto, solicitamos a los diputados de esta cámara el apoyo a esta moción.

Muchas gracias.

El president

Té la paraula el senyor Rafael López, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, per defensar les esmenes.

El Sr. López i Rueda

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyora diputada, pugem a aquesta tribuna per defensar l'esmena que hem presentat a la moció que presenta el Grup Mixt.

Mireu, si fem una anàlisi ràpida de quina és la situació de l'educació catalana avui en dia, podem dir que és una educació de baixa qualitat, gràcies a la política que hem portat a terme durant els governs socialistes a Madrid i a Catalunya, que ens ha provocat tenir un dels fracassos escolars més alts d'Europa. Fa poc vàiem, per exemple, la Fundació Bofill que ens deia que estàvem a la cua d'Europa en qualitat educativa, només per davant de Grècia i d'un altre país de la Unió Europea. És a dir, som els tercers per la cua en fracàs escolar.

Si el que mirem és la despesa educativa, senyora diputada, el que podem veure és que som els tretzens de tot Espanya. Hem crescut en despesa educativa durant aquests anys? Sí, perquè ha crescut el pressupost de la Generalitat, gràcies en part també a un finançament provocat pel Govern amb majoria absoluta del Partit

Popular. És a dir, vam poder créixer, sense aquest finançament nou; és a dir, des del 2004 fins al 2009 vam poder créixer molt en finançament, es va duplicar el pressupost de la Generalitat, d'alguna part havien de venir els números. Per tant, vam créixer i vam créixer molt, però no en la mesura que van créixer les altres comunitats autònomes, amb la qual cosa estàvem els tretzens.

La pregunta és: estant a la cua en fracàs escolar o en qualitat educativa, és a dir, al capdavant en fracàs escolar, i tenint un dels finançaments per alumne més baixos de tot Espanya, ens podem permetre el luxe de fer retallades en educació a casa nostra? La resposta és no; no, no ens podem permetre fer retallades.

I què és el que diu l'esmena precisament que presenta el Partit Popular en aquest sentit? Doncs, és un no a les retallades socials.

Mireu, ara hem vist com el decret, aquest *decretazo*, que ara s'ha paralitzat, el *decretazo* Zapatero, aquests retalls socials Zapatero, com vam dir en una comissió d'educació prèvia, aquests retalls socials, van venir precedits pels retalls educatius del senyor Maragall i del senyor Montilla. I el que nosaltres diem avui és un no rotund a aquestes retallades socials i a aquestes retallades educatives, que són dotze punts, bàsicament, dotze punts.

El punt que deia, i per això l'esmenaven, senyora diputada..., esmenàvem el punt número 4; dèiem, no amb dotze punts importants.

Primer, el batxillerat nocturn, que es va fer, com deia, nocturn, amb nocturnitat i traïdoria, d'un dia per l'altre, de manera unilateral, sense parlar amb ningú.

Segon, la retallada en vint-i-un centres d'una línia de batxillerat diürn, en vint-i-un centres però que amenaça els setanta centres restants.

Tercer, la retallada, l'avís de retallada també a les escoles que tenen una línia d'educació secundària obligatòria, que també se'ls ha avisat que no han de matricular més alumnes.

Quart, retallades en la formació professional, i la manca d'adequació de l'oferta de formació professional a la demanda real que hi ha de formació professional.

Cinquè punt, la retallada en dos-cents professionals en les necessitats educatives especials. I aquí podem parlar, per exemple, dels vetlladors infantils, que segons el senyor conseller, doncs, s'han multiplicat per tot el territori, però després quan anem pel territori el que ens diuen és que s'han retallat. És a dir, és fer màgia: per una banda diu que s'han multiplicat i per l'altra veiem al territori, en el dia a dia, les preocupacions perquè s'estan retallant.

Però no només s'estan retallant aquests dos-cents professionals, sinó que als professionals –i és el sisè punt–, als professionals que els queden el que els fan és retallar la jornada, és a dir, encara pitjor.

Un altre punt important: no s'han contractat els 1.706 professionals d'educació infantil que s'havien compromès –setè punt, importantíssim–, que s'havien com-

promès precisament amb les escoles d'educació infantil i d'educació primària.

La retallada, per exemple, dels plans d'innovació educativa, uns plans que s'havien plantejat, ja no perquè siguin uns plans pilot, sinó per posar-ho en tota la societat, en totes les escoles, i era un altre tema –vuitè punt–, importantíssim, que s'havia retallat.

O els centres d'atenció preferent, que fa poc que ens deien la retallada que s'havia provocat en aquests centres d'atenció preferent, i per tant la preocupació que nosaltres teníem –novè punt.

Desè punt, important també, la retallada de vuitanta-vuit aules d'acollida en el nostre sistema educatiu. Fixeu-vos, per una part, fem el discurs de la integració de les persones immigrants, i, per una altra part, el que fem..., no només retallades a Madrid –recordem que es va retallar el Fons per a la integració de la immigració, a Madrid, recordem que aquest any s'ha retallat 1 milió les transferències per a la integració de la immigració a Catalunya–, sinó que a més veiem la retallada de vuitanta-vuit aules d'acollida als centres educatius –desè punt, important.

Onzè punt: el 60 per cent, segons Comissions Obreres, el 60 per cent dels centres educatius han patit retallades en el seu professorat, el 60 per cent. Això ens ha provocat una cosa insòlita en l'educació de casa nostra, que és que per primer cop ha pujat la ràtio de professorat; la ràtio de professorat per primer cop ha pujat a casa nostra.

Per tant, dotze punts que a nosaltres ens semblen fonamentals, importants: aquestes retallades Maragall, aquestes retallades Montilla que hem viscut en la nostra educació.

I com deia al principi, i per acabar, aquests cinc segons que em queden, l'educació de Catalunya no es pot permetre el luxe de retallades, ni retallades socials, ni retallades econòmiques. I espero que aquesta esmena, senyora diputada, ens l'accepti.

Gràcies, senyora diputada, senyors diputats, senyores diputades, senyor president.

El president

Té la paraula l'honorable senyora Irene Rigau, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

La Sra. Rigau i Oliver

Gràcies, senyor president. Miri, la moció que ens han presentat, en la qual ens hem de posicionar, tracta sobre les mancances del sistema educatiu i ens posa uns quants punts. Nosaltres li hem de dir al grup proposant que la principal mancança que en aquests moments considerem que té el sistema educatiu és que tenim una administració educativa que no està al servei de les escoles i que són les escoles les que han d'acabar posant-se al servei de l'Administració educativa.

Entenem que la principal mancança és tenir una administració que no sap generar la confiança que els centres necessiten, i el suport. Tenim una supergestoria que fa fer impresos i aplicatius a tothora, i que la vida peda-

gògica i tranquil·la dels centres ha quedat evidentment alterada.

Vostès ens proposen una sèrie de punts que jo entenc, em penso entendre'n la intencionalitat, i per tant no ens hi podem posar en contra; nosaltres no podem votar-ho en contra, perquè entenem que la filosofia que ho inspira és realment de corregir determinades mancances, però tampoc, tal com estan formulats, hi podem donar suport. I ara explicaré el perquè.

Planificar la plantilla amb el consens tant dels sindicats com de les associacions de pares i mares ens sembla parcial; la plantilla s'ha de poder determinar d'acord amb les necessitats, d'acord amb els mandats legals, amb el currículum, les hores de matèria i una sèrie de condicionants estrictament educatius i no tant estrictament només de caràcter laboral.

Però és veritat que necessitem una planificació de la plantilla. Per això dic que aquest punt no l'hi podem votar en contra, perquè necessitem que..., el conseller quan ens va negant en cada Ple les retallades i ens diu que no, que és que no sabem llegir la realitat, doncs, el que ens està fent és amagar una gran crisi de plantilla a dintre del Departament d'Educació.

I necessitem que se'ns digui quants professors es necessiten per als propers anys, quants se'n jubilaran, quantes matèries necessiten professorat especialista, i tota una sèrie d'indicadors que ens permeti tenir aquesta planificació. I si per la crisi econòmica hi ha dificultats de finançament, que les posi sobre la taula, que tots tenim prou capacitat per saber prioritzar, però que no ens vingui cada dia l'Administració a dir que no és veritat que hi ha una retallada, quan hi és.

Avui jo, vostès ho saben, els he preguntat per la retallada de les zones escolars rurals, i se m'ha negat. Doncs, mira, un exemple, les terres de Lleida: s'han retallat –senyors diputats, sobretot els de Terres de l'Ebre, perdó, de les Terres de Ponent, perquè també podríem parlar, com he fet abans, de les Terres de l'Ebre– cinquanta-cinc itinerants i divuit professors, professionals dels serveis educatius. Això només a les Terres de Ponent, pel que fa a l'escola rural. És clar, si d'això no se'n diu retallades, ja no sabem on som.

Per tant, que cal una planificació?, sí, però d'acord amb les necessitats i d'acord amb les possibilitats. I després, en lloc de tapar la xifra i fer càlculs merament estadístics de ràtio, podem parlar de com prioritzar i com podem negociar una bona plantilla. I si els decrets vigents de les plantilles no es podem complir, que es canviïn, perquè ara tenim uns decrets que fixen unes plantilles i no es compleixen.

Pel que fa a la planificació de l'oferta, a aquest punt podem votar-hi a favor, perquè recull el principi constitucional: s'ha de fer amb tots els sectors implicats. Això està a l'article 27, està a l'Estatut de Catalunya, i es pot fer.

Amb relació als barracons, miri, jo ja no sóc tan optimista, sap?, senyora diputada: en vam deixar cinc-cents, n'hi ha més de mil. En època de crisi, ara, demanar que se suprimeixin les aules prefabricades, em sembla que

això que vostè en diu «viable i eficient»..., se'ns ha de poder dir amb quants diners es compta per a inversions; sentim a dir que hi hauran retallades, i si hem de continuar vivint uns anys més amb molt més barracons dels que es van trobar, hauríem de saber com prioritzarem la sortida. Però a un principi retòric, crec sincerament que, en els moments en què ens trobem, nosaltres no podem sumar-nos-hi.

I pel que fa a la supressió, no del batxillerat nocturn..., jo crec que aquí hem de tornar a dir el que hem dit al començament: quines necessitats té el sistema?, quines possibilitats té?, com anem a determinar les plantilles? El que no podem fer és que tinguem un discurs polític i una realitat que no encaixa, i quan al conseller li demostres que la realitat no és coincident amb el seu discurs, la culpa no és mai del Govern, és sempre de la realitat.

Gràcies, senyor president.

El president

Té la paraula l'il·lustre senyor Daniel Font, en nom del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi.

El Sr. Font i Cardona

Gràcies, senyor president. Senyors i senyores diputats, diputada Carmen de Rivera, amb relació a la moció que vostès acaben de presentar, els volem dir que compartim la idea central de la seva exposició de motius, tal com l'expliquen, en el sentit que l'educació pública és l'eix vertebrador del conjunt del sistema educatiu. És veritat, estem d'acord amb això. I també que l'educació pública s'ha d'assentar encara més com a base per a construir qualsevol futur millor per a la nostra societat, com diuen literalment també, segueixen, en l'exposició de motius. També compartim això, senyora de Rivera.

Efectivament, l'educació conté una funció estratègica, de desenvolupament, pels múltiples impactes que té en la mateixa societat, en el coneixement de les coses, en la cultura de les persones, també en el desenvolupament econòmic, també en el sistema productiu. I aquesta universalitat del seu impacte, de la seva influència, de la seva capacitat de condicionar, és reconeguda per tothom, i per això des de diferents àmbits polítics s'ha dit que l'educació era i és una funció prioritària per a la societat.

Per això, també el Govern del president Montilla, el Govern d'entesa, prioritza l'educació un pressupost sí i un altre també, any darrere any, fins i tot en moments de dificultat econòmica, com és el cas d'aquest any 2010, en què amb un 25 per cent menys d'ingressos fiscals s'han de mantenir els mateixos serveis públics bàsics, inclosa –i prioritàriament– l'educació.

Podem dir, doncs, que el Govern manté la despesa en educació, assegura els nivells aconseguits pel sistema educatiu de Catalunya, es digui el que es digui –això és així i no és d'altra manera–, i també el seu creixement i també el seu desplegament i també la seva projecció futura.

Si bé no és cap secret que compartim aquesta visió, senyora De Rivera, li hem de dir que, en canvi, no com-

partim el diagnòstic que vostès fan, ni tampoc la selecció de propostes que formulen en el sentit que les formulen, ni tampoc les afirmacions concretes que fan en la literalitat d'aquestes afirmacions. Tenim la impressió que erren en el diagnòstic, perquè no detecten els veritables problemes principals i reals que tenim en aquest moment en el sistema educatiu. Parlen vostès de mancances. Nosaltres no parlàrem de mancances, pensem més aviat que tenim uns reptes, no tenim unes mancances. El sistema educatiu de Catalunya el que té són uns reptes, no?

I quins són aquests reptes? Els reptes es poden resumir en tres paraules..., ens tres capítols que resumeixen els fronts oberts en la transformació i evolució futura de l'educació a Catalunya: la qualitat, l'equitat i la innovació. Aquests són els tres blocs dels reptes que tenim plantejats: la batalla de la qualitat i els resultats escolars, la batalla de l'equitat i la batalla de la innovació. La qualitat, per exemple, amb el reforç del primer cicle d'educació primària, amb la millora de l'èxit escolar de l'ensenyament secundari obligatori, l'ESO, o amb la consecució d'un major nombre d'alumnat que cursi els ensenyaments secundaris postobligatoris i moltes i moltes coses més, no? Per tant, qualitat, equitat i innovació són els eixos discursius de la millora educativa aquí a Catalunya i fora d'aquí, a la resta d'Espanya i a tot Europa. Aquests són els reptes i no altres, aquests són els reptes fonamentals del sistema educatiu.

Per contra, vostès ens parlen de quatre temes puntuals que tenen a veure tots ells –tots ells–, sense exclusió, amb la gestió de personal; que, a hores d'ara, com sap qualsevol persona més o menys introduïda en el sistema educatiu, si no és que es tracta de fer punta al llapis, que també és legítim, i en els termes de redacció concreta que vostès formulen, doncs, els hem de dir que estan plenament encarrilats en aquest moment precís.

Els diem això perquè durant la tramitació de la Llei d'educació de Catalunya, senyora De Rivera, es va tractar de tots aquests temes que vostès formulen ara com una novetat, es va tractar de tots aquests temes àmpliament, no? Temes que ja estan continguts en aquella llei i fins i tot desplegats i fins i tot àmpliament desplegats, no? No li donaré ara una relació exhaustiva de les referències legals i del desplegament operatiu de tot aquest conjunt de situacions, però hi són, i són molt i molt àmplies i molt i molt desplegades, no?

Per acabar, senyor president, l'educació avui està davant d'un repte històric que és si sabrà adaptar-se i donar resposta prou bé a les necessitats d'una societat dinàmica i canviant, permanentment canviant, notablement canviant; que durant el segle xx ha caminat a una velocitat meteòrica en tots els àmbits de la ciència i del coneixement, i que al segle xxi ho seguirà fent, també ho farà el segle xxi. Que de vegades no ha sabut escollir bé, no?, exhibint un rosari de consecucions transcendents i brillants amb una evolució meteòrica durant el segle xx, però també amb un rosari de punts de conflicte i de devastació. És un segle de guerra, no? Com haurà d'evolucionar l'educació en el futur en aquest món canviant, ràpidament canviant és el debat que tenim avui mateix

plantejat i pendent de resoldre. Aquest és el debat i no el de les mancances.

En la recerca d'objectius i de propostes estem segurs que podrem trobar un lloc comú, també amb vostès, senyora De Rivera, un espai comú que en base a la legislació aconseguida ens permeti seguir pensant, parlant i evolucionant.

Entretant, senyor president, els grups que donem suport al Govern votarem desestimant la moció, i també si el grup proposant admet les esmenes del Grup Popular.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Té la paraula la il·lustre senyora Carmen de Rivera, del Grup Mixt, per posicionar-se sobre les esmenes.

La Sra. De Rivera i Pla

Gràcies, senyor president. Senyor Font, vostè parla de reptes com el de la qualitat que no entenem amb una retallada constant de professors. No podem entendre això. L'equitat..., tampoc –tampoc– ens sembla equitatiu que s'estudii en barracons. No ens sembla equitatiu, perquè no és equitatiu.

Coincidimos con las principales *mancances*, que se habla de *mancances*, han hablado otros diputados de *mancances*. Y coincidimos en que no se está dando un soporte efectivo a la educación y que hay una falta de planificación. Es difícil poder hacer propuestas cuando por parte del Departamento de Educación no se está diciendo la realidad de las necesidades actuales ni las previsiones que, por ejemplo, puede haber al respecto de alumnado y de profesores.

No entendemos –no entendemos– cómo puede ser que el PSC, que el Partido Socialista de Cataluña se cargue el bachillerato nocturno. No entendemos que el PSC apruebe este recorte de gasto social. No entendemos que sea el PSC el que comprometa seriamente la calidad de la educación recortando, como ya decimos, plantilla y cursos de bachillerato nocturno. No lo entendemos, por ello nosotros mantendremos la moción.

Y, por último, para posicionarnos sobre la única enmienda presentada a esta moción y que consiste en una ampliación exhaustiva de la propuesta de la moción presentada por Ciudadanos contra una serie de decisiones errónea adoptada por la *conselleria d'ensenyament* y, en definitiva, por el Govern de la Generalitat. Por todo ello, aceptamos la enmienda.

Gracias.

(Pausa.)

El president

S'ha demanat votació separada en aquesta moció.

I, per tant, votariem, en primer lloc, el punt 2 –punt 2.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat rebutjat per 62 vots a favor i 68 vots en contra.

I votem ara seguidament els punts 1, 3 i 4.

Comença la votació.

Han estat rebutjats per 16 vots a favor i 114 vots en contra.

Moció

subsegüent a la interpellació al Govern sobre la propera temporada turística (tram. 302-00238/08)

El catorzè punt de l'ordre del dia és la Moció sobre la propera temporada turística. Té la paraula, en nom del grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, l'excel·lentíssim senyor Rafel Luna.

(Pausa. Remor de veus.)

El vicepresident primer

Si us plau, senyores diputades i senyors diputats... Un moment, senyor Luna, per favor. (Pausa.)

Pot començar, senyor Luna.

El Sr. Luna i Vivas

Moltes gràcies, senyor president. Senyors i senyores diputats, en primer lloc, nosaltres la moció que presentem és subsegüent a la interpellació que vam fer al conseller amb relació realment a la temporada de turisme, molt concretament al que és la temporada de turisme amb el que té a veure amb sol i platja, allò que el conseller tan simpàticament coneix com a «marca blanca» del turisme.

Per tant, nosaltres, en primer lloc, als set punts, ja, anticipar que acceptarem les esmenes de Convergència i Unió, encara que ens agradaria que la d'addició que..., perdó, la nova..., fer un nou punt, que seria el 8, fer-lo realment passar al número 5, perquè aniria correlativament amb tota la resta. O sigui, quedaria realment: «Instar el Govern de l'Estat a revisar la seva definició de municipis turístics, per tal que els municipis...», i continuaria amb el punt realment de «revisar la catalogació de municipis turístics per tal que els municipis se puguin acollir a aquesta condició i beneficiar-se'n.» I aniria després correlativament amb la 6, que també diu: «Millora el finançament dels municipis...», o sigui, aniria correlativa l'esmena..., la nova esmena que presenta i que és un nou punt, però, en comptes de deixar-la l'última, passar-la al número cinquè, per tindre, doncs, una ordenació del que són les esmenes que nosaltres presentem.

També l'esmena que fa en el punt 2, que és d'addició, és una esmena que ve a ampliar més el text de la moció nostra, i al mateix temps, doncs..., bé, jo penso que amb més claredat de la que realment nosaltres havíem presentat.

Hem de dir que nosaltres perseguíem dos qüestions concretes. Primer, tot el que té una relació directa amb el turisme de sol i platja; nosaltres no ens resignem que el turisme de sol i platja deixi de desaparèixer. I en això

ensem que hi ha unes mesures importants per fer-ho. Primer, el que és l'Agència Catalana de Turisme. Estem acostumats en aquest Parlament, i sobretot el tripartit, a crear agències –agències, agències–, burocràcia –burocràcia, burocràcia. Per tant, agències que després no funcionen ni tiren endavant ni tenen diners perquè ho puguin fer. L'últim experiment que ens deia el conseller és fer-la participar per alguna fundació. No sabem al final si la fundació serà que als turistes, quan estiguin a la platja, demanar-los algun donatiu perquè funcioni l'Agència Catalana de Turisme.

El segon punt és realment, doncs, el que tenim. Tenim actualment, jo ho deia, un milió de places hoteleres o de places turístiques que realment estan en unes condicions d'economia submergida, i l'únic que demanem és que..., el mateix que els empresaris estan demanant al departament que dirigeix el senyor Huguet que aquestes places estiguin d'alguna manera legalitzades. El senyor Huguet passa la pilota al seu company de teulada i ja no sé si també de mateix edifici, que és el conseller d'Habitatge, que sigui ell qui se'n faci càrrec. I al final qui es carrega el mort, com sempre, són els alcaldes i els municipis que han d'anar aguantant aquesta situació i són ells els que han de solucionar els problemes.

Seguidament a tot això, ja va el tema de municipis, no?, totalment. N'hi ha una, que és la 3, que és realment, doncs, dedicar d'alguna manera als estands de Catalunya a les diversitats de les fires internacionals. A Fira Tour, que es va fer a Madrid, vam veure una cosa molt clara: és que ni a l'estand de Catalunya hi havia els municipis de Catalunya. Els municipis de Catalunya s'havien anat instal·lant en uns altres llocs i allí semblava que cadascú anava muntant la seua tenda de campanya, perquè a la fira realment Catalunya no tenia un stand propi. O si ens adonem..., i sortim a l'exterior, ens adonem com realment l'estand que munta Espanya és un stand realment, en el qual, doncs, no hi ha una participació de Catalunya. Catalunya també busca un altre lloc i busca també uns reclams que la gent no acaba realment d'entendre, perquè fer uns reclams de dir: «Vingui vostè a visitar la ruta o el Camí de Sant Jaume», doncs, bé, algú entendre que és el de Santiago, però de Sant Jaume... I: «Vinguin, vostès, que veuran la història de Wifredo el Pilós»; doncs, bé, escolti'm, nosaltres el coneixem, però aquest senyor d'Alemanya no el coneix. Siguem amb això una mica sensats, fem identitat de país, però realment des de dintre i de buscar els al·licients perquè puguin vendre.

I després ja les altres van molt encasellades i molt emmarcades, realment, al que és l'ajut als municipis, que són els que estan patint avui tot això. Estan patint avui totes les faltes d'atenció i un voltant..., jo deia abans que un hotel de quatre estrelles no és que tinga quatre estrelles, sinó que l'entorn també ha de tindre quatre estrelles. Per això és una potenciació del municipalisme, és una potenciació dels municipis.

I al final, doncs, escolti, miri, participem al Consell Espanyol de Turisme d'una manera diferent que ho hem fet fins ara, no amb aquesta olor rànica..., que tot el que fa olor d'Espanya, doncs, tractem de desviar-ho, anar cap a un altre lloc, i així ens va, que sigui precisament

Palma qui es va emportar tota la subvenció o la majoria de la subvenció que donava a horitzó..., que donava el que era el Consell Espanyol de Turisme...

El vicepresident primer

Senyor Luna...

El Sr. Luna i Vivas

...al que era el turisme espanyol horitzó 2020.

Moltes gràcies, senyor president, senyors i senyores diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor diputat. Ha presentat esmena. En nom del Grup de Convergència i Unió, té la paraula el senyor Xavier Crespo.

El Sr. Crespo i Llobet

Gràcies, president. Diputats, diputades, nosaltres votarem afirmativament la moció presentada pel Grup del Partit Popular.

Sí que hem volgut afegir-hi dues esmenes d'addició: una per aclarir el punt que fa referència a l'allotjament i l'altra que fa referència al finançament dels municipis turístics.

Pel que fa referència a l'allotjament, tenim dos decrets, que estan sobre la taula, que té el Govern, un que fa referència a l'allotjament tant hotelier com d'apartaments i l'altre que fa referència als habitatges turístics. La moció crec que va més en referència a aquells que estan desenvolupant una activitat turística sense, diguem-ne, estar legalitzats, correctament legalitzats, i que fan una competència deslleial al sector.

Hem volgut clarificar, doncs, que es preservi la qualitat turística i que no entrin en competència amb el sector. Nosaltres ja ens hem posicionat en contra d'aquest decret, perquè realment el fet que els apartaments turístics, els habitatges turístics s'han passat a la Llei d'habitatge ha vingut a dir que la conselleria s'ha desentès d'una gran quantitat del volum de negoci, de treball i d'oferta turística, i l'ha enviat cap a Habitatge. Nosaltres estem en contra d'això i creiem que hauria d'haver continuat sota el paraigua de Turisme.

Respecte al finançament dels municipis, demanem a l'Estat que clarifiqui la definició, o que la millori, de municipi turístic, de manera que tots aquells que desenvolupen activitat turística d'una manera clara i des de fa molt de temps, doncs, que realment acabin tenint la qualificació de municipi turístic. I també la mateixa Generalitat de Catalunya, doncs, que van aturar la llei aprovada el 2002, on es definia «municipi turístic», i des de llavors fins ara no s'ha tornat a definir, i aquell finançament i aquella definició que s'esperava, després d'aturar-ho, doncs, no s'ha rebut, i per tant els municipis turístics estem sense definició, sense finançament diferencial i amb una llei que es va aturar.

I jo avui voldria fer referència, a part de a la mateixa moció, a aquelles qüestions que crec que no s'estan fent

bé. Crec que el sector turístic, el nostre grup creiem que el sector turístic és ara i en aquest moment vital i molt important per en moments de crisi econòmica poder sortir-se'n de manera més fàcil. I tot allò que s'està aprovant i que s'està fent, realment creiem que està en contra d'aquest sector: la pujada de l'IVA és un d'ells, la no-generació de confiança, no defensar la transversalitat del turisme en tots els sectors.

I, per últim, avui, crec que el mateix Govern català no està defensant algunes destinacions turístiques, especialment i ho vull remarcar avui la població turística de Blanes, que el ministeri de costes, de l'Estat, doncs, està delimitant una vegada més la línia de defensa marítimo-terrestre i, en aquest cas, està afectant tots els càmpings, tots els càmpings del delta del Tordera. Són càmpings, alguns d'ells, que porten més de cinquanta anys, que donen més de dos-cents llocs de treball en temporada turística alta i que en les darreres temporades, doncs, podem parlar d'unes 340.000 pernoctacions.

Nosaltres creiem que el nostre Govern, el Govern català, hauria de defensar aquest sector turístic tan important, aquest sector econòmic tan important que és el turístic, i concretament en el cas de Blanes crec que la defensa, igual que en altres municipis turístics, hauria de ser molt important.

Justament aquests càmpings han estat els que han preservat aquest delta; són els que han preservat aquest espai. Crec que el posicionament hauria de ser el de defensa total d'aquest empresariat, que s'hi deixa la pell, que fa inversió i que protegeix aquest espai natural –crec que el que tenen sobre la taula és pràcticament una expropiació sense indemnització, és el que tenen a sobre la taula–, del qual viuen moltes famílies directament, molts treballadors, i del turisme català, amb les conseqüències que té, de la seva transversalitat.

Per últim, afegir que, quant a promoció, que crec que és el que s'hauria d'estar fent, doncs, no estem fent la promoció suficient, i sobretot en allò que era la gran aposta del tripartit, que eren les noves tecnologies i internet. Aquesta pàgina web encara està en proves –una petita part–, no funciona, ha costat molts diners, i en aquest moment en què hauríem d'estar «apretant» perquè les destinacions turístiques estiguessin ben plenes aquest estiu i donessin llocs de treball no ho estem fent.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor diputat. En nom del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, té la paraula la senyora Dolors López... (*Veus de fons.*) Perdó? Digui'm, digui'm... (*Més veus de fons.*) Intervé només el senyor Quera, en nom dels tres grups que donen suport al Govern? (*Pausa.*)

Senyor Quera, té la paraula. Gràcies.

El Sr. Quera i Carré

Bé; moltes gràcies, senyor president. Bé, senyores i senyors diputats, abans d'entrar a respondre el que vostès plantegen, senyors del Partit Popular, bé, voldria fer referència a diverses qüestions que avui vostè ha plantejat.

En primer lloc, lamento de frivolitació; ha tractat de manera frívola, entenc, una aposta que està fent el Govern de la Generalitat, el departament, el DIUE, en qüestions com per exemple la valorització del patrimoni històric de cara a potenciar, doncs, un turisme que busqui la singularització, una marca d'identitat pròpia de Catalunya. El que és obvi és que ens provocarà, entenem, eh?, més visites de turistes apostar, doncs, per rutes com la de Sant Jaume o, per exemple, per Guifré el Pilós, que no, per exemple, la ruta, no ho sé, del Quijote de la Mancha, no? Bé, ho faran allà on ha de ser, que és allà, no?, on és. Aquí, no, de ben segur, eh? I és molt important, doncs, aquesta singularització que ha fet el departament amb apostes d'aquest tipus.

Escoltant, també, els plantejaments que han fet des de Convergència i Unió, el senyor Crespo, hem vist moltes similituds quant al model que planteja, doncs, el Partit Popular, no?, en diverses qüestions que tot seguit en faré esment.

Entraré, senyor Luna, a respondre, doncs, punt per punt, si em dóna temps, per què rebutgem aquesta moció, no?, vejam, el total dels set punts. El primer punt, que fa referència a reestructurar, parlen vostès, el funcionament i la participació de l'Agència Catalana de Turisme –parlen de «paràlisi», entre altres coses–, bé, dir-li que, i m'imagino que vostè ja ho sap, des del passat 1 de gener aquesta Agència Catalana de Turisme ja està en funcionament. Ha costat arrencar, és cert; la creació, doncs, el fet de crear un reglament va comportar el seu temps. I bé, però ara ja està en ple funcionament, no? El consell de direcció, l'òrgan executiu de l'agència, ja s'ha reunit diverses vegades; va quedar definida la dinàmica de funcionament i participació dels socis en el dia a dia de l'agència, aspecte, aquest, importantíssim, a través de les comissions de treball i de la comissió permanent.

Ara bé, què s'està fent, coses concretes? Bé, s'està fent, doncs, una campanya, a través de l'Agència Catalana de Turisme, molt intensiva, promocional, a mercats de proximitat, tant a Espanya com a França –el 2010, any de Catalunya a França–; l'acció prioritzada als mercats que millor estan superant els efectes de la crisi –Suïssa, Alemanya, Rússia–; així com les accions d'impuls als mercats emergents –els Estats Units, Singapur, la Xina i Canadà. Aquestes són algunes de les accions que està duent a terme, d'una manera molt intensa, a través de l'Agència Catalana de Turisme, el Govern de la Generalitat. No faré esment d'altres que també s'estan duent a terme.

Passaré al segon punt. Parlen de la necessitat de la coordinació entre el departament responsable de turisme i el Departament de Medi Ambient, per afavorir, diuen, la regularització de places turístiques que operen en economies submergides. Ha sigut i és un procés molt difícil, però el que no se li pot retreure al Govern, en aquest cas al departament responsable, és que no hagi actuat.

Bé, dir-li, doncs, que per primera vegada, pel que fa als habitatges turístics, bé, s'ha creat una figura jurídica, de recent creació, la primera mesura coordinada que s'ha establert entre els dos departaments, el Departament de

Medi Ambient i el departament de turisme, que ha de permetre, per primera vegada a Catalunya, que aquest sector econòmic d'economia submergida a què es refereix la moció que vostè avui ha defensat, senyor Luna, pugui començar a ser visible a efectes fiscals, municipals i estadístics.

És obvi, doncs, que queda tot un camp, com és el dels càmpings, i altres, que bé, que s'hi està treballant, però, bé, avui no podem oferir, diguem-ne, una acció tan concreta com la que fa un moment he intentat plantejar.

Tercera qüestió: fer aposta decidida per la qualitat dels estands de Catalunya. Bé, el model de presència de Catalunya a les diverses fires internacionals de turisme ha experimentat una evolució sostinguda durant els darrers anys, motivada per la voluntat de potenciar el missatge promocional de Catalunya i, un aspecte important, optimitzar-ne la relació cost-benefici. En l'eix de potenciació del missatge promocional de Catalunya, s'ha assolit un model consensuat amb les grans destinacions turístiques del país, que reforça la marca Catalunya com a marca paraigua de les deu marques turístiques territorials.

Un altre aspecte important, que vostès avui en fan esment, també, bé, el finançament dels..., un tema recurrent, la millora del finançament dels municipis turístics. És cert, hi ha pendent una llei que de ben segur que no s'executarà, doncs, en aquesta legislatura, que és la Llei de finances locals; és molt important, aquesta. Ara bé, indirectament, i també directament, el Govern, de cara a tot el que fa referència al finançament local, amb actuacions com per exemple el Pla únic d'obres i serveis i el Fons de cooperació local..., hi ha hagut uns increments molt importants en aportacions d'aquest tipus (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*) en aquests darrers anys. Tot i això, li reconeixem, senyor Luna, que els municipis turístics mereixen una consideració especial.

Vaig acabant; no em dóna més temps. Per últim, acabo amb el quart punt, que vostès, bé, fan referència, en aquest quart punt, a la necessitat de coordinar les polítiques de promoció turística. Bé, tornem a entrar en tot el que...

El vicepresident primer

Senyor diputat...

El Sr. Quera i Carré

...és competència de l'Agència Catalana de Turisme, bé, que respon a un model, i vostè ho sap, i aquest entenem que és l'espina dorsal de la llei, quan es va crear, en el seu moment. Bé, quina era la seva espina dorsal? Doncs, era, bé, que responia a un model de col·laboració que per primera vegada es feia entre òrgans públics i privats, basat en la codecisió i col·laboració dels diferents...

El vicepresident primer

Senyor diputat!

El Sr. Quera i Carré

...agents interessats en la promoció turística. Entenem que en aquest punt la feina s'està fent per part del Govern.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor diputat. En nom del Grup Mixt, la senyora De Rivera té la paraula.

La Sra. De Rivera i Pla

Gràcies, president. Señores diputados, en estas últimas décadas estamos asistiendo a una transformación del sector turístico; de un abuso del turismo de sol y playa pasamos a una masificación y ahora a una crisis en este sector, incrementada por otras posibilidades más atractivas fuera de España, con precios más competitivos, que es lo que ha estado pasando estos últimos años.

Así, pues, es necesario acometer una especie de plan de reconversión industrial, como los que hubo para la industria, por así decirlo, si queremos que el turismo de sol y playa siga proporcionando ingresos a las personas que viven de este sector y si queremos que se promocionen y consoliden otros tipos de líneas de turismo emergentes, como el rural, el gastronómico o el cultural.

De un modelo basado en el turismo masivo debemos pasar a otro que suponga ingresos similares, o incluso superiores, que ya sabemos que este no va a ser masivo. Por tanto, debemos hacer atractiva esta posibilidad a sectores de la población, principalmente en otros países de Europa, que están situados en otra franja de edad y en una situación económica más desahogada. Habrá que estudiar el modo de atraer a estos sectores para la oferta turística de Cataluña y fidelizarlos a medio y largo plazo.

Es evidente que una modificación de este calibre necesita una acción firme y coordinada entre *conselleries*, además de una actuación conjunta con los municipios, para adecuar infraestructuras y equipamientos, y todo ello, además, y nosotros entendemos importante y casi imprescindible, trabajando junto a la Administración estatal en beneficio del tejido empresarial catalán de este sector.

En este sentido resulta imprescindible para el futuro del turismo catalán activar la promoción de todas las posibilidades turísticas. Por tanto, anunciamos nuestro apoyo a todos los puntos propuestos en esta moción.

Muchas gracias.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora diputada. Senyor Luna, encara que vostè ja s'ha pronunciat sobre les esmenes, vol fer un ús ràpid del seu torn o no? (*Pausa.*)

El Sr. Luna i Vivas

Simplement per agrair la intervenció del representant del tripartit, el seu to i les seves explicacions, i man-

tindre, doncs, les esmenes de Convergència i Unió, i mantindre el nostre postulat.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Luna.

(Pausa llarga.)

El president

Votem la moció sobre la propera temporada turística.

Comença la votació.

Aquesta moció ha estat rebutjada per 63 vots a favor i 68 vots en contra.

Suspenem la sessió, que reprendrem demà a les deu del matí.

La sessió se suspèn a un quart de vuit del vespre i sis minuts.